ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Morressy_John-01-Mlady_Kedrigern_a_prvni_kouzlo.pdb

PDB Name: 01_Mlady_Kedrigern_a_prvni_kouz
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 17.6.2003
Modification Date: 17.6.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JOHN MORRESSY

MLADÝ KEDRIGERN A PRVNÍ KOUZLO

(YOUNG KEDRIGERN AND FIRST SPELL)

Těm, kteří si dávají práci s učením druhých, a těm, kteří se snaží, aby se něco naučili.

"Co je dobré, bývá zřídka snadné; co je snadné, bývá zřídka dobré."

-Irské přísloví

Jedna

Stařec a chlapec • Pravdivý příběh o Válce nosů • Pozvání na večeři

Neměl nikoho stejně starého, jako byl on, ba ani nikoho přibližně stejně starého, kdo by si s ním hrál, ale netrápil se tím. Měl lesy a řeku, svého psa Spota a kočku Princeznu a starce, který se jmenoval Tarry a byl jeho nejbližší soused.

S Tarrym bylo mnohem více legrace než s Hobem a Mag. Ti dva uměli jen lomit rukama, soužit se a zakazovat chlapci všechno to, co dělal nejraději. Nikdy se nesmáli. A pokud se někdy usmáli, tak jen krátce, jako by měli strach, že je při tom někdo přistihne a potrestá je za to.

Tarry se usmívat nebál a často se i z plna hrdla smál a vždycky dokázal rozesmát chlapce. Chlapec si sice vždycky nebyl jistý, co je vlastně k smíchu, ale způsob, jakým to Tarry podal, ho nenechával na pochybách, že je naprosto správné se smát. Tarry se někdy i rozzlobil, a když k tomu došlo, mluvil hlasem, který jako by umlčel celý les a učinil, že všechno znehybnělo. Ale jeho hněv vždycky rychle pominul a nikdy chlapci neříkal, že tak příjemné věci jako lezení na stromy, prozkoumávání jeskyní nebo skákání z vysoké skály do řeky jsou špatné nebo nebezpečné. S Tarrym byla zkrátka legrace.

Chlapec, který se jmenoval Kern, navštěvoval Tarryho velice rád. V létě, zatímco Hob a Mag pracovali celý den až do soumraku, trávil většinu času se starým mužem.

Když jednoho ospalého odpoledne seděli na břehu řeky a lovili ryby, chlapec náhle přerušil ticho a zeptal se: "Proč vlastně žiješ tady v lese, Tarry?"

Stařec se pohodlně opřel o mechem porostlý kmen stromu. Pomalu nadzvedl obrubu klobouku, který měl na ochranu před zapadajícím sluncem stažený hluboko do očí. Chvíli se mlčky díval na Kerna, než konečně odpověděl: "Abych měl pokoj a klid. Ale teď si myslím, že jsem udělal velkou chybu."

"Proč?"

"Protože tu žijí lidé, jako jsi ty. Nedají člověku chvíli pokoj a pořád ho obtěžují svými hloupými otázkami."

"Proč je to hloupá otázka?"

"Tahle je další taková. Může existovat něco hloupějšího než se ptát, proč je hloupá otázka hloupá otázka?"

"Já jenom chci znát skutečný důvod, proč jsi sem přišel."

"Už jsem ti to říkal tucetkrát."

"Ale vždycky sis ze mne dělal legraci. Pokaždé jsi mi vyprávěl jiný příběh."

"To proto, že jsem měl mnoho různých důvodů." Tarry si stáhl obrubu klobouku přes oči, založil si ruce na břiše a dál

neřekl nic. Chlapec se zachmuřil a začal trhat stébla trávy. Po delším mlčení stařec zabručel: "No dobře, když už to musíš vědět... Přišel jsem sem, abych unikl Válce nosů."
Kern se na něj podezíravě podíval. "Zase si ze mne děláš legraci. O Válce nosů jsem jaktěživ neslyšel. Nic takového nikdy nebylo."
"Že jsi o něčem neslyšel, ještě neznamená, že to není. Je spousta věcí, o kterých jsi nikdy neslyšel a neuslyšíš, a přesto jsou skutečné a pravdivé zrovna tak, jako bys o nich slýchal každý den. Poslyš, ty jsi ale domýšlivý spratek!"
"Nejsem domýšlivý! Chci jen znát skutečný důvod."
"Dobře, tak tedy dnešní důvod je Válka nosů. Chceš, abych ti o ní vyprávěl, nebo ne?"
Chlapec horlivě přikývl.
"No tak tedy dobře. Ale nepřerušuj mě. Prostě tiše seď a poslouchej, jestli to vůbec umíš." Tarry si patřičně upravil klobouk a začal: "V království, kde jsem žil, byly dva šlechtické rody, oba velice staré a velice hrdé. Mezi jejich potomky byl sjednán sňatek a zásnuby oslavili hostinou, která trvala mnoho dní. Byla skvělá."
"Byl jsi na ní?" zeptal se chlapec.
"Samozřejmě. V těch dnech mne zvali všude. Vlastně jsem tam byl čestným hostem. Můžu pokračovat?"
"Promiň, Tarry. Už tě nebudu přerušovat."
"To jsem zvědavý. Budoucí nevěsta, Rhinetta, dcera vikomta de Retrousse, měla stejně jako většina jejích příbuzných rozkošný maličký nosík. Byl to rodový charakteristický rys. Naproti tomu její budoucí manžel, Septumus, měl velice prominentní nos, stejně jako většina členů rodu Aquiline. Jak Rhinetta, tak Septumus si přirozeně mysleli, že nos toho druhého je naprosto dokonalý a překrásný, ale někteří ze Septumových příbuzných zastávali soukromý názor, že Rhinettin nosík je směšně malý, a na druhé straně byli zase mezi členy rodu Retrousse takoví, kteří považovali ženichův nos za příliš rozměrný, než aby mu dodával skutečně heroický vzhled.
Jejich názory nikdy nepronikly na veřejnost. Ale třetího večera oslav, při kterých všichni hojně popíjeli, vikomt de Retrousse, rozmrzelý jakousi poznámkou vzdáleného bratrance vévody z Aquiline ohledně jeho jezdeckého umění - vikomt byl na své jezdecké umění mimořádně citlivý - řekl nahlas a přede všemi: "Už jsem slyšel o legendárním africkém zvířeti, jehož nos visí až k zemi. Nicméně je pro mne překvapením, že toto bizarní stvoření nosí vévodskou korunku."
Vévoda zbledl a oči se mu vztekem zúžily. Poznámku zaslechli četní členové obou rodu a slyšel ji i král. Zachování cti si žádalo odpověď. Nastal okamžik napjatého ticha a pak vévoda chladně pronesl: "Velký nos je vnějším rysem velkého ducha. Ale těžko lze očekávat, že muž, jehož tvar veškerých rysů postrádá a připomíná snad ze všeho nejvíce servírovací podnos, něco takového pochopí. Jeho duše je stejně plochá jako jeho obličej."
Urážky začaly pršet ze všech stran. Začaly padat facky a jedna výzva k souboji střídala druhou. Ruce sevřely jílce mečů. Hosté se rozdělili na dva nepřátelské tábory Rhinetta a Septumus se horce pohádali, každý z nich totiž kladl vinu rodině toho druhého. Hostina skončila, zásnuby byly zrušeny a všichni se vrátili do svých domovů, ale sémě sváru už bylo zaseto.
Na obou stranách začaly vyrůstat pevnosti, byla shromaždována vojska, došlo k výměně ultimat. Šiky de Retrousseovy dobyly hrad u Highbndge a zmasakrovaly obránce do posledního muže. Nedlouho potom se strhla bitva u Nares, kde Aquihnští smetli své nepřátele a pomstili se na nich mimořádně krutým způsobem. Nakonec, po několika letech nájezdů a šarvátek, vytáhl Eleanor z Aquiline s nesmírným vojskem kanonýrů pres řeku Pug a rozstřílel vikomtovy branné síly na kusy."
Když se starý muž na celou minutu odmlčel, Kern se zeptal "To se opravdu stalo, Tarry?"
"Poslyš, to od tebe není příliš zdvořilé. Rušíš člověka při odpočinku, nutíš ho, aby půl dne vyprávěl, a pak zpochybňuješ jeho pravdomluvnost."
"Ale copak je možné, aby lide válčili kvůli nosům?"
"Lide válčí i pro mnohem méně. Nebo si snad myslíš, že urození mužové válči jen ze vznešených důvodů?"
"Ne, ne, Tarry, věřím tobě! Bojoval jsi v té válce? Na které straně jsi byl?"
"Nevybral jsem si ani jednu stranu. Byla to velice hloupá válka a já se rozhodl, že bude nejlepší dostat se od ní tak daleko, jak jen to bude možné."
"A tak ses ocitl tady."
"Nakonec ano."
"A pak jsem se tu objevil já."
"To až mnohem později, na štěstí pro mne. Tak jsem měl alespoň možnost prožít několik vzácných let klidu a pokoje," povzdechl si starý muž.
Chlapec chvíli mlčel a pak se zeptal "Proč to museli být Hob a Mag, kdo mne našli? Proč jsi mne nemohl najít ty, Tarry?"
Stařec neodpověděl. Chlapec se ho zeptal znovu a tentokrát Tarry řekl: "Tohle byla mimořádně hloupá otázka. Nenašel jsem tě, protože jsem tě nenašel, a dost."
"Ale proč ne?"
Starý muž pozvedl zprohýbanou obrubu svého klobouku a nějakou dobu chlapce mlčky probodával pohledem. Pak promluvil pomalým, hlubokým hlasem, vyslovoval tak zřetelně, jako by bylo otázkou jeho cti, že každé slovo vyjde z jeho úst po stránce fonetické naprosto dokonale. "Měl jsi štěstí, že jsem tě nenašel. Já bych tě dal sežrat prasatům."
"To bys neudělal!"
"Rozhodně ano. Co bych asi tak dělal s miminem? Mimina jsou hlučná, mokrá a naprosto neužitečná."
"Jenže já už nejsem mimino a nejsem neužitečný," namítl Kern.
Tarry si hlasitě povzdechl a obrátil oči v sloup, jako by prosil nebe o dar trpělivosti "Jsi ta nejneužitečnější osoba, se kterou jsem se kdy setkal. Vezmi si jen všechen ten hluk, který tropíš, zatímco já se snažím chytit rybu na večeři."

"Jednu velkou jsi už chytil."
"Myslím, že mám dnes mimořádně velkou chuť k jídlu. A navíc je mi jasné, že budeš chtít také, i když jsi sám žádnou rybu nechytil."
"Ano, Tarry. Děkuji ti, že mi dovolíš, abych zůstal na večeři."
"Budeš si svoje jídlo muset zasloužit - očistíš tu rybu a rozděláš oheň. A udělej to pořádně, ne jako posledně."
"Udělám, Tarry."
"No tak dobře. Teď mlč a nech mě rybařit."
Starý muž zkontroloval vlasec, stáhl si klobouk do očí a znovu se pohodlně opřel. Chlapec se velice snažil zůstat zticha. Vrbovou ratolestí odháněl mouchy. Zkontroloval svůj vlasec, potom chvíli pozoroval řeku a pak zase stromy nad hlavou. Chvíli se škrabal za krkem a vrtěl se, pak zkusmo zatahal za vlasec. Nakonec už to nevydržel: "Ty bys mě doopravdy dal sežrat prasatům?"
Tarry zaúpěl Posadil se, posunul si klobouk do týla tak energicky, až mu spadl z hlavy, a zamračil se na chlapce.
"Nevěřím, že by o tebe nějaké rozumné prase stálo. Jen se chvíli poslouchej, co říkáš. Nejenže jsi domýšlivý spratek, navíc jsi ještě ta nejnevděčnější obluda, která kdy žila."
"Nejsem nevděčný! Řekl jsem ‚děkuji."
"Vděčnost je víc než jen říct 'děkuji', když dostaneš, co chceš. Pořád si tu jen stěžuješ na Hoba a Mag. Kdybych tě našel a vychoval já, stěžoval by sis teď na mne."
"Na tebe bych si nestěžoval nikdy, Tarry. Ty mi dopřeješ, abych se bavil. Hob a Mag mi pořád zakazují dělat to, co mám nejraději. S nimi žádna zábava není."
"Život většinou není zábava. Brzy to zjistíš sám."
"Lovit ryby je zábava."
"Ne když tě při tom pořád někdo otravuje hloupými otázkami," odsekl Tarry. Vzal svůj klobouk, narazil si ho na hlavu a dál se věnoval rybaření. Po chvíli, aniž se při tom podíval na chlapce, řekl: "Hob a Mag se o tebe starají. Proto mají pořád starosti."
"Jim dělá starosti všechno, Tarry. Dělají si starosti, že svítí slunce, že prší ... a se zlatem, a-"
"Mlč, ty hlupáku!" okřikl ho Tarry tichým a náhle přísným hlasem "O zlatu nikdy nemluv nahlas."
"Proč ne?"
"Protože by tě mohli zaslechnout lupiči." Po starcově odpovědi Kern vypoulil oči a rozhlédl se. Tarry pokračoval sotva slyšitelným hlasem. "Mohou být kdekoliv. Za skalou, na tomhle stromě, ukryti v řece - slyší každé slovo, které řekneme."
"Kdyby se ukryli v řece, tak by se přece utopili."
"Ne nutně. Lupiči jsou mnohem mazanější, než si myslíš."
"Tak já chci být lupičem."
"Byl by z tebe skvělý lupič, když neumíš být ani chviličku zticha. Nedokázal by ses tajně připlížit ani k chcíplému psovi."
"Nevím, proč bych něco takového dělal. Plížil bych se za bohatými kupci a pocestnými, kteří mají ruce plné prstenů a zlato v měšcích."
"Řekl bych, že zlatu přikládáš zbytečně velký význam. Někdy je užitečné, ale tak důležité zase není."
"Hob a Mag si myslí, že je. Každou noc vytahuji měšec a přepočítávají mince. Dohadují se, jestli se osoba, která jim nechala měšec v košíku, jednou vrátí a odvede si mne s sebou. Slyšel jsem je, jak o tom mluví," řekl Kern.
"Hob a Mag měli v životě tolik smůly, že když je teď potkala trocha štěstí, nedokážou tomu uvěřit. Umřelo jim sedmnáct vlastních dětí a pak našli tebe, jak tam ležíš v košíku, jako bys byl dárek určený speciálně pro ně. A pod nohama jsi měl měšec, však víš s čím. Samozřejmě, že to všechno považují za velice důležité."
"Jenže oni si myslí, že důležitý jsem i já."
"Jen si o sobě tolik nemysli. Buď zticha a nech mě rybařit."
Kern vydržel mlčet celou minutu a pak se zeptal: "Kdo myslíš, že jsou moji skuteční rodiče, Tarry?"
Vzápětí bolestivě vyjekl, když ho stařec přetáhl přes bosé nohy vrbovým proutkem. "Takhle už nikdy nemluv, rozumíš?" řekl Tarry. Tvářil se skutečně rozzlobeně.
Chlapec, který si třel bolavé nohy, se zeptal: "Proč ne?"
"Hob a Mag tě vychovali. Živí tě, šatí tě a poskytují ti střechu nad hlavou. Velice tě milují a starají se o tebe. To z nich dělá tvoje skutečné rodiče a na to nikdy nezapomínej," řekl starý muž.
"Já jsem to tak nemyslel, Tarry. Jen jsem přemýšlel o lidech, kteří mne nechali v košíku s..." Zakašlal, ostražitě se rozhlédl a pak pokračoval tlumeným hlasem: "...však víš s čím. Kdo mohli být?"
"Nevím a nestarám se o to, a nemělo by to zajímat ani tebe."
"Viděl jsi ten košík. Přinesli ti ho ukázat ještě toho dne, protože jsi tak moudrý. Hob mi to řekl."
Tarry si odfrkl buďto pobaveně nebo nedůvěřivě, nebo možná obojí současně, a pak řekl: "Naštěstí jsem byl dost moudrý, abych jim řekl, že si tě mají hned zase odnést." Když to chlapec nijak nekomentoval, starý muž si povzdechl a pokračoval. "Nevím, kdo tě sem donesl. Našli tě ráno po Svatojánské noci, uprostřed vílího kruhu. Mohl ses sem dostat z minulosti nebo z budoucnosti nebo z druhého konce světa, nebo odkudkoliv jinud. O Svatojánské noci se dějí podivné věci. Ale také je možné, že tě sem záměrně donesli a měli k tomu velice dobrý důvod."
"Myslíš, že jsem syn nějakého mocného krále?" zeptal se Kern dychtivě.
"To je docela dobře možné. Koneckonců, jsi stejně neužitečný jako kterýkoliv královský syn."
Kern jeho popíchnutí ignoroval. "Až vyrostu, vydám se na cestu a najdu toho mocného krále, který mne nechal u Hoba a Mág. Prohledám celou zemi a nedopřeji si chvíli odpočinku, dokud ho nenajdu."

"Myslel jsem, že se chceš stát lupičem."
"Budu i lupičem. Budu jezdit střídavě na výpravy a střídavě loupit."
"Vskutku ambiciózní plány pro chlapce, který neumí nic než si hrát. A teď už dej pokoj. Musím rybařit."
Velmi krátce nato ulovil Tarry tučného okouna dlouhého skoro jako jeho ruka. Oznámil, že pro tento den s rybařením končí, se sténáním a vzdycháním vstal a oba se vydali připravit večeři.

Dvě
Jezdci v lese • Tragický návrat domů • Odplata za zločin
Chlapec opustil Tarryho jeskyni, aby se dostal domů před setměním. Vzdálenost, kterou musel překonat, nebyla větší než hodina pohodlné chůze a on si mohl dopřát to potěšení prozkoumat cestou všechno nové a zajímavé, a pořád ještě být doma dřív, než si Hob a Mag začnou dělat starosti. Tarryho slova na něj skutečně zapůsobila; slíbil si, že udělá, co bude moci, aby jim byl co nejlepším synem.
Když vešel do posledního pruhu lesa, který svým druhým koncem ohraničoval pole kolem jejich chatrče, uslyšel Kern podivné dunivé zvuky, které se k němu rychle přibližovaly. Znělo to jako dusot kopyt, ale ještě nikdy je neslyšel tak hlasitě a v tak rychlém rytmu na úzké lesní cestičce. Tudy projížděly jen pomalé selské vozy a i ty jen zřídka. Toto byl zvuk útočícího vojska. Kern okamžitě vytušil nebezpečí, vrhl se do porostu a tam se skrčil pod vyvrácený strom.
Sotva to stihl, když se kolem přehnal první kůň. Zvuk jeho rychlého cvalu chlapce děsil. Pak následovali další dva koně a po nich další, a ještě tři další, s čenichy prakticky na ocasech těch předešlých. Země se chvěla pod údery jejich kopyt.
Kern počkal, dokud nezavládl úplný klid, a teprve pak vylezl. Celá událost jím zle otřásla. Kdyby byl na poslední chvíli neuskočil stranou, určitě by ho srazili a sedm čtveřic koňských kopyt by jej roztlouklo na kaši. Oprášil si šaty a strach u něj postupně vystřídal spravedlivý hněv. Těch sedm cizinců - a naprosto určitě to cizinci byli, protože mnoho mil kolem neměl nikdo koně, který by dovedl běžet tak rychle - byli hloupí a zlí lidé, když dělali takové věci, a měli by být chyceni a potrestáni. Jestli je doopravdy královský syn, pak jedna z věcí, kterou udělá, až se ujme vlády nad svým lidem, bude vydání zákona omezujícího rychlost jízdy na úzkých venkovských cestičkách, zejména večer za snížené viditelnosti.
Pokračoval v cestě domů a snil o tom, jak se vydá hledat své skutečné rodiče, o dobrodružstvích, jež cestou zažije, a o strašlivých způsobech, jimiž bude trestat ty, kteří poruší jeho zákony. Než přešel pruh lesa, na jezdce docela zapomněl.
To první, co uviděl, byl dým zvedající se k nebi v nehybném večerním vzduchu. Pak zahlédl plameny, klidné a systematické, poté co už strávily došky a vyschlé dřevo trámů. Zaječel hrůzou a zděšením a rozběhl se přes pole, přes bolestivě bodající strniště, až ho žár sálající z hořící chatrče donutil zastavit a couvnout. Začal pobíhat kolem a volat Hoba a Mag. Nikdo mu neodpovídal, ale když chatrč oběhl dokola, našel je sám. Viseli na velkém ořešáku a jejich těla se ježila šípy. Pod stromem leželi Spot a Princezna, oba připíchnutí k zemi oštěpy.
Kern zakřičel, ale nebyl tam nikdo, kdo by ho slyšel. Chvíli zmateně pobíhal sem a tam a nakonec padl na kolena a rozplakal se. Když mu došly slzy, odpotácel se do úkrytu lesa. Vyčerpaný svým zoufalstvím tam klesl na zem a usnul.
Probudil se časně za úsvitu a okamžitě vyskočil a rozhlédl se. Všechno to bylo skutečné, ne jen noční můra, jak na kratičký okamžik věřil. Těla Hoba a Mag se pomalu houpala v ranním vánku, jejich krev kanula na zem a ze spáleniště pořád ještě líně stoupaly proužky dýmu. Jejich dvorek se proměnil v bahniště rozdupané země a trosek. Půda byla široko daleko poznamenaná kopyty koní - určitě to museli být koně, kteří ho předešlého večera málem srazili na lesní cestičce.
Měl hlad, ale nepodařilo se mu najít nic než pár ředkviček v troskách zahrádky. Umyl si je a pak se vydal za jediným přítelem, který mu teď zbyl.
Tarry seděl na břehu řeky a lovil ryby. Kern k němu doběhl a klesl po starcově boku. Pokusil se mu vysvětlit, co se stalo, ale slova se jen těžko prodírala slzami a vzlyky.
"Přestaň už plakat, chlapče. Povez mi všechno, i když je to pro tebe tak strašné. Pomůžu ti," konejšil ho Tarry.
"Hob a Mag jsou mrtví! Visí na stromu a trčí z nich spousta šípů! Spot je mrtvý a Princezna je taky mrtvá. Někdo je všechny zabil!"
Víc Kern říct nedokázal. Bezmocně se rozvzlykal a Tarry ho vzal do náručí, kolébal ho, dokud se chlapec zase neuklidnil. Ani jeden z nich při tom nepromluvil. Nakonec Tarry chlapce pustil a vstal.
"Sundáme je a náležitě je pohřbíme. Ale nejprve se musíš najíst. Máme před sebou těžkou práci. Můžeš mi to všechno vyprávět při jídle."
Tarry bydlel v jeskyni, ale jeho jeskyně nebyla ponurá, temná a vlhká. Připomínala dům víc než jakýkoliv skutečný dům, který chlapec kdy viděl, se zastíněnou verandou s výhledem na louku, která se svažovala k řece. Přední pokoje, vytesané z jednolitého kamene, byly velké, pohodlné a jasně osvětlené, přestože neměly žádná venkovní okna. Z nich vedly chodby a schodiště do míst, která Kern nikdy nespatřil. Každému, kdo přicházel, se Tarryho dům jevil jen jako veranda a otvor ve skále, ale uvnitř byl vzduch svěží a čistý, bez jakékoliv stopy po zatuchlině. Všechno tam bylo prostorné a neomezované.
Tarry odvedl chlapce do kuchyně a připravil mu snídani sestávající z ovesné kaše s ovocem, chleba, sýra, marmelády a mléka. Chlapec to snědl všechno do posledního sousta. Pak vypověděl, co se přihodilo. Tarry mu naslouchal bez přerušování. Když chlapec skončil, řekl: "Nikdy bych si nepomyslel... ne tady, tak daleko od všeho..."
"Proč to Hobovi a Mag udělali?"
"Kvůli zlatu. Lidi dělají kvůli zlatu strašné věci."
"Ale nemuseli je přece zabíjet. Proč je zabili?"
"Pro vlastní potěšení. Někteří lidé takové věci dělají."
"Najdu je a potrestám je."

"Trestu neujdou, o to se neboj. Ale teď nás čeká jiná práce. Hob a Mag musejí být pohřbeni. Jestli se tam nechceš vrátit, udělám to sám."
"Chci ti pomáhat," namítl Kern.
"Pak tedy budeš. Potom můžeš zůstat u mne, jestli chceš."
"Vždycky jsem si říkal, jak by to bylo hezké, kdybych mohl bydlet u tebe, Tarry, ale nechtěl jsem, aby to dopadlo takhle..." Kern se znovu rozplakal.
"Já vím, že ne. To není tvoje chyba, chlapče. Svět je plný zla a to někdy zasáhne nevinné a neškodné lidi."
"Proč, Tarry?"
"To se pokusím zjistit velice brzy. Až to budu vědět, povím ti to. Teď se postaráme o Hoba a Mag."
Pohřbili je do měkké půdy na zahrádce, nedaleko trosek domu, ze kterého pořád ještě stoupaly bílé proužky dýmu. Psa a kočku pohřbili do malých hrobečků u jejich nohou. Kern si našel dlouhý klacek a začal rozhrabávat ruiny, ale nepodařilo se mu najít nic, co by uniklo ničivému ohni.
"Co tam hledáš?" zeptal se ho Tarry.
"Já nevím. Cokoliv. Mám pocit, že je teď všechno pryč, a chtěl bych něco, co by mi připomínalo dům, Hoba a Mag."
"Budeš mít svoje vzpomínky."
Chlapec hleděl do spáleniště "Nemám moc dobré vzpomínky, Tarry. Nikdy jsem jim s ničím nepomohl ani jsem jim neřekl, že jsem jim vděčný, nikdy jsem pro ně neudělal nic dobrého."
Tarry objal chlapce kolem ramen "Nikdy tě nežádali, abys jim pomáhal. Chtěli, abys byl šťastný, a když jsi byl, byli šťastní i oni. Nelituj, chlapče. Lítost je hloupá."
"Pomstím je."
"To není to, co by si přáli. Pomsta ti otráví život. Chtěli, abys prožil dobrý život, ne abys ho zasvětil pomstě."
"Nemohu na to jen tak zapomenout, Tarry. Jestli ty muže ještě jednou uvidím, zabiju je."
"Jestli je ještě někdy uvidíš, budeš utíkat, co ti nohy postačí. Rozuměl jsi mi? Takoví by tě zabili stejně rychle, jako by zabíjeli mouchu."
"Nepomůžeš mi? Hob a Mag přece byli tví přátele, ne?"
"Potěšilo by mne, kdybych věděl, že ti muži za svůj zločin zaplatili, ale jsem si jist, že by Hob a Mag chtěli, abych se staral o tebe, a ne abych se honil za lupiči. To je práce pro královy zbrojnoše. Pojď, chlapče, odejdeme z tohoto smutného místa."
Vydali se přes pole domů, pak došli na lesní cestičku. Chlapec Tarrymu ukázal místo, kde se skrýval před jezdci, a stařec si chvíli důkladně prohlížel zem, než se znovu vydali na cestu.
"Říkal jsi sedm jezdců? Viděl jsi je zřetelně?" zeptal se po chvíli.
"Do tváře jsem jim neviděl. Viděl jsem jen koně a muže v tmavém oděvu."
"Tím tmavým oděvem jsi si jistý? Neměli na sobě brnění nebo barvy nějakého šlechtice?"
"Ne, Tarry, jsem si jistý."
Stařec zabručel a neřekl nic. Nespouštěl oči z cestičky, jen občas se rozhlédl, zastavil se, aby si prohlédl okraje pěšiny. Náhle zůstal stát a naznačil Kernovi, aby se nehýbal. Pak se naklonil až těsně k němu a zašeptal: "Vrať se do mé jeskyně, honem. Jakmile dojdeš za zatáčku, utíkej, jak nejrychleji umíš. Na nic se mě nevyptávej, jen udělej, co ti říkám."
Kern poslechl, ale když došel k zákrutu cesty, zastavil a ohlédl se. Viděl, jak Tarry vytahuje ze záhybů šatů měšec. Z měšce vylovil medailon na těžkém řetězu a pověsil si ho kolem krku. Pak zmizel v porostu.
Kern sváděl těžký duševní boj. Chtěl následovat Tarryho, ale neodvažoval se ho neposlechnout. Hob a Mag mu nikdy nic nepřikazovali, ale když Tarry řekl, že je něco třeba udělat, myslel to vážně. Jeho hněvu se bylo záhodno obávat. Chlapec váhal, přemýšlel. Co když Tarry našel stopu lupičů? Co když se lupiči vrhnou na starého muže a zabijí ho? Ale Tarry mu řekl, aby utíkal. Kern se rozběhl a za chvíli zase zastavil. Zamyslel se. Pak se obrátil a rozběhl se zpátky. Jestli jeho přítel potřebuje pomoc, nemůže utíkat do bezpečí, ani když mu to Tarry přikázal.
Když se dostal tam, kde Tarry zmizel v lese, zpomalil a jal se hledat místo, kudy pronikl do porostu. Najednou uslyšel z hloubi lesa výkřik plný bezmezného děsu. O okamžik později se ozval druhý výkřik, ještě hrůzostrašnější než ten první. Kern ztuhl na místě. Srdce se mu divoce rozbušilo. Ani jeden z těch výkřiků nebyl Tarryho, tím si byl jist. Byly hluboké a chraptivé - jako hlasy, které by člověk čekal u lupičů, pomyslel si chlapec. Ale nebyla v nich hrozba, jen nepředstavitelná hrůza a děs.
Uslyšel další křik, tentokrát to bylo více hlasů najednou a zněly ještě vyděšeněji než ty předchozí. Najednou nechtěl nic než dostat se co nejrychleji pryč. Obrátil se na patě a rozběhl se k jeskyni, co mu nohy stačily.
Když tam dorazil, počkal u jejího vchodu. Trvalo to dlouho, než se Tarry konečně objevil v dohledu; kráčel pomalu jako muž unavený dlouhou cestou. Každou chvíli se zastavoval a hlavu měl svěšenou. Při chůzi se opíral o kopí, které používal jako hůl. Kern se k němu rozběhl a křičel: "Tarry, ty jsi v pořádku! Nic se ti nestalo!"
"Samozřejmě, že jsem v pořádku. Co jsi čekal?"
"Slyšel jsem-" vyhrkl chlapec a pak se zarazil a zakryl si ústa dlaní.
"Takže jsi neběžel pryč, jak jsem ti nařídil," řekl Tarry a zamračil se.
"Ne... ne hned. Myslel jsem... že jestli najdeš lupiče, budeš potřebovat pomoc a chtěl jsem..."
"To od tebe sice bylo statečné, ale dobře jsi neudělal. Jestli chceš zůstat se mnou, musíš se naučit dělat přesně to, co ti řeknu. Když ti řeknu utíkej, budeš utíkat, rozumíš?"
"Ano, Tarry. Slibuji. Ale co se stalo?"
"Našel jsem tábor lupičů," odpověděl stařec. Sáhl pod svou halenu a vytáhl měšec, který hodil chlapci. Za opaskem měl vetknuté dva šípy, které hodil na podlahu. "Přesvědčil jsem je, aby zlato vrátili."
"Jak jsi je mohl...?" zeptal se chlapec zmateně.

"Docela snadno, když víš, jak na to. Možná tě to jednou naučím. Ale teď musíš ulovit něco na večeři. Jsem unavený."
Kern se podíval na Tarryho šíji, kam si stařec pověsil medailon, než zmizel v lese. Teď tam neměl nic.

Tři
Nový život • Spekulace nad možným původem zlata
Ten večer pojedl Tarry jen lehce a hned se odebral do postele. V následujících několika dnech z ní vylézal jen na krátké chvilky, které většinou trávil posedáváním na sluníčku, kde s očima přivřenýma odpočíval. Kern podle jeho instrukcí nasbíral určité byliny ze zahrádky poblíž jeskyně a udělal z nich vývar, který starý muž v častých intervalech popíjel.
Pátého dne po příhodě v lese se Tarrymu jeho stará síla zase vrátila. Večer, po jídle, nechal Kerna otevřít jeho měšec se zlaťáky a rozprostřel je po stole. Mince se blyštily ve světle svící a chlapec je pečlivě rozmístil tak, aby neležely na sobě. Zdálo se to příhodné, protože ani dvě neměly přesně stejnou velikost, tvar nebo tloušťku. Většina jich byla kulatá nebo alespoň zhruba kulatá, ale některé byly osmihranné a šest jich mělo tvar čtverce. Asi tucet jich mělo ve středu otvory nejrůznějších tvarů a velikostí. Jedna byla vyražená v podobě draka, jiná zase štítu. Na některých byly vážné tváře vladařů, na jiných obrazy ptáků, oblud nebo stromů, na jiných byly podivné značky, které mohly být stejně tak písmem jako stopami po nešetrném zacházení. Jen málo jich bylo poměrně nových; ostatní vypadaly, jako by prošly četnýma rukama - některé byly ohmatané prakticky dohladka.
"To jsou mince, které jsi měl v košíku, když tě nalezli, že?" zeptal se Tarry. "Žádná neschází? Žádná nová nepřibyla?"
Kern si mince rychle prohlédl a pak řekl: "Ne, jsou tu všechny. Poznávám je. Viděl jsem je už mnohokrát."
"Prohlédni si je, chlapče, studuj je! Možná si je měl před očima už tisíckrát, ale podíval ses na ně pořádně? Nikdy ti na nich nepřipadalo nic neobvyklého?"
"Je každá jiná, ale na tom není nic divného..." Chlapec se odmlčel a zamračil se. "Nebo ano?"
"Co myslíš?"
"Nikdy jsem o tom takhle nepřemýšlel."
"Jestli chceš žít v tomto domě, musíš začít přemýšlet a musíš přemýšlet pořád. Takže proč myslíš, že je každá z těch mincí jiná?"
"Protože pocházejí z různých míst."
"A čemu to nasvědčuje?"
Kern se znovu zamyslel a pak odpověděl: "Patřily někomu, kdo cestoval po různých zemích."
"To je jedna z možností. Napadají tě ještě nějaké jiné? Promysli si to. Podívej se na ty mince, pořádně si je prohlédni. Mysli."
Chlapec bral do ruky jednu minci po druhé, převracel je a zase je kladl zpátky na stůl. "Některé jsou opotřebované více než ostatní, takže musejí být starší. A některé jsou skoro nové."
"V čím měšci se pravděpodobně naleznou takové mince?"
"V kupcově!" zvolal chlapec. Pak se jeho obličej zachmuřil a dodal tiše: "Nebo v měšci lupiče. Ach, Tarry, je možné -"
"Kdo tě ještě napadá?" skočil mu do řeči Tarry.
"Král. Ano, mocný král... s loďstvem a armádou... který vybírá daně z mnoha zemí!"
"To je také možné. Ještě nějaký nápad?"
"Drak! Velice starý drak, který hromadil své zlato po mnoho let. Ale copak by drak odkládal dítě v košíku?"
"Rozumná připomínka. Co ještě bylo s tebou v košíku?"
"Mág říkala, že jsem měl v pěstičce malý zlatý medailónek. Dala ho čarodějnici."
"Proč to udělala?"
"Byla to její odměna za odstranění mateřského znaménka z mého ramene."
"To jsem nevěděl. Co to bylo za znaménko? Jak vypadalo?"
"Já nevím. Nikdy mi to neřekla."
Tarry zasténal a obrátil zoufale oči v sloup. "Bylo tam ještě něco? Cokoliv?"
"Jen peřinka, ve které jsem byl zabalený."
"A draci obvykle nebalí děti do peřinek a nevěšejí jim na krk medailónky, že ne? Ani obvykle neodkládají košíky. Ani děti, koneckonců. Takže bychom mohli vyloučit alespoň možnost, že jsi dračí dítě. Vzpomínáš si na něco ohledně té peřinky?"
Kern se na chvíli zamyslel a pak řekl: "Mag mi řekla, že jsem ji úplně rozžvýkal, když mi rostly zuby."
"Něco na ní přece muselo být vyšito. Nedokážeš si vzpomenout, jak vypadala?"
Kern zavrtěl hlavou. "Ne. Ale Mag o ní občas hovořila. Říkala, že tam byl erb. Vím, že mluvila něco o koruně... ale nic víc. Ten erb by nám mohl prozradit, kdo jsem, že ano?"
"Ne nutně. Mohl to být prostě emblém bez hesla nebo klenotu erbu nebo jakéhokoliv jiného identifikačního znamení."
"K čemu by byl dobrý takový erb?" zeptal se Kern znechuceně.
"K lecčemu. Pověděl by nám, že nejsi obyčejné dítě, aniž by při tom odhalil tvůj původ." Starý muž se poškrábal na strništi na bradě a znovu se podíval na mince před sebou. Po chvíli řekl: "Řekl bych, že ať už tě tam nechal kdokoliv, nechtěl, abys strádal nebo aby s tebou špatně zacházeli, ale na druhé straně ani nestál o to, aby tě vrátili tam, odkud pocházíš. Hob a Mag to zřejmě pochopili velice jasně. Dali si dobrý pozor, aby nezanechali stopy někomu, kdo by pátral po tvém původu."
"Takže moji praví rodiče o mne nestáli," povzdechl si Kern.
"Možná tě jen chtěli ochránit. Nechtěli, aby ti někdo ublížil, a proto tě odnesli do bezpečí."
Chlapec se okamžitě rozzářil. "Opravdu si to myslíš?"
"Možné to je. Tvoji rodiče mohli být v ohrožení a pokoušeli se ti zajistit svobodu. Chtěli, aby nikdo nevěděl, kdo jsi byl

nebo kam tě odvezli, ale chtěli, aby o tebe bylo dobře postaráno. A pak přišli ti lupiči." Tarry potřásl hlavou a povzdechl si. Z rohu pokoje vzal kopí a šípy. Chvíli si je prohlížel a pak je vrátil na místo. "Doufal jsem, že by nám něco mohly říct ony, ale nejsou nijak označené. Ani na oblečení lupičů nebylo nic zvláštního. Zdá se, že to byli obyčejní zloději."
Kern se na něj podíval, oči navrch hlavy. "Ty myslíš, že je... že je někdo poslal?"
Tarry se usmál, aby ho uklidnil. "Rád mám jistotu, to je vše."
"Ty zjistíš, kdo doopravdy jsem, že ano?"
"To ti nemohu slíbit. Ale pokud budeš tvrdě pracovat, můžu tě naučit několik užitečných věcí."
"A pak si to zjistím sám! Ukážeš mi, co mám dělat, že ano, Tarry?"
"Možná. Přijde na to." Tarry se zvedl od stolu a pokynul Kernovi, aby ho následoval. "Pojďme."
Opustili známou místnost a kráčeli chodbou ve skále, ve které chlapec ještě nikdy nebyl. V nepravidelných intervalech byla přerušována schody, z nichž některé vedly nahoru a jiné dolů. Všechny stupně byly z kamene a neměly žádné spoje nebo spáry, které by Kern dokázal pohledem rozeznat. Vypadaly, jako by je vytvořila sama skála. Stěny byly ze stejného drsného kamene, jen tu a tam uhlazeného. Ta hladká místa nesla symboly, které Kern nepoznával. Uviděl široké schodiště stáčející se nahoru, až zmizelo v temnotě, a pak jiné, které spadalo dolů do hloubky, ale byly tam i jiné schody, jež vedly k obyčejným dřevěným dveřím. Chodba se čas od času větvila, ale Tarry tomu nevěnoval žádnou pozornost.
Chlapec byl všemi těmi schodišti a chodbami tak ohromen, že to trvalo dobrou minutu, než si všiml, že ani on ani Tarry nemají lucernu, na stěnách nikde nejsou umístěny pochodně nebo louče, a přesto je kolem světlo jako ve dne. Někdy, když míjeli boční chodbu, uviděl světlo, které jako by přicházelo vysoko položeným oknem; ale venku přece byla noc, a tak to nebylo možné.
"Tarry, co je tohle za místo?" zeptal se stísněně.
"To je část mého domu."
"Ale je to tu... divné."
"Všechno se zdá být divné, když to vidíš poprvé. Pojď dál."
"Odkud pochází to světlo?"
"Z oken."
"Jak je to možné, když je venku tma?"
"Jsou to speciální okna. A nedávej mi pořád tolik otázek."
Kern pochopil, že se stejně žádného vysvětlení nedočká, a vzdal to. Začal počítat schody, a když jich napočítal dvacet jedna, Tarry zastavil před obyčejnými dřevěnými dveřmi.
"Vzpomínáš si, jak se ti líbil ten příběh o králi draků, který jsem ti četl?" zeptal se, když vzal za kliku. "A ten o třech princeznách v zahradě? A ostatní příběhy?"
"Samozřejmě, Tarry! Byly to moc hezké příběhy. Přečteš mi je zase někdy?"
"Udělám něco lepšího. Naučím tě, jak si je můžeš přečíst sám," odpověděl starý muž a otevřel dveře.
Z nitra místnosti zazářilo jasné světlo a Kern zalapal po dechu. V řadě na krbové římse, v malých hromádkách na stole ve středu pokoje i na hlubokých policích rozmístěných náhodně po obvodu se nacházely tmavé předměty se zlatými a červenými značkami, věci, které Tarry nazýval 'knihy'. Ukrývaly příběhy a Tarry si je cenil mnohem více než jakéhokoli pokladu.
"Naučíš mě to hned, Tarry?" zeptal se Kern. Starý muž se zasmál. Odvedl chlapce ke stolu a řekl mu: "Bude to trvat víc než jeden večer, příteli. A nenaučím tě to - ty sám se budeš učit. To je velký rozdíl."
"Bude to zábavné?"
"Zpočátku to bude hlavně práce. Je čas, aby ses naučil, co to práce vlastně je, protože jí budeš muset v životě mnoho vykonat, počínaje dneškem."
"Dneškem?" zeptal se Kern poněkud zaraženě. Tarry přikývl a začal prohledávat police. Vzal z nich jednu tenkou knihu, pak jinou a řekl: "Každé ráno a každý večer věnuješ určitý čas knihám, které ti dám. Přes den budeš vykonávat užitečné práce v domě."
"Tak už nebudeme chodit na ryby?"
"Samozřejmě, že budeme. Rybaření je užitečné. Stejně tak sekání dřeva a oprašování knih, nošení vody, zametání podlahy, pečování o zahrádku a konzervování jídla... spousta věcí je užitečných a ty se je naučíš všechny. A začneme čtením."
"Proč je čtení užitečné, Tarry?"
"Knihy ti mohou povědět skoro všechno, co chceš vědět, nebo ti alespoň řeknou, kde to máš hledat. Tak začněme."
Kern otevřel tenkou černou knihu a podíval se na značky, které ho v ní přivítaly. Neznamenaly pro něj víc než zrnka rozsypaná po ubruse a mnohem méně než stopy podél říčního břehu; ale věděl, že ukrývají divy, jen kdyby věděl, jak odhalit jejich tajemství.
"Jsem připraven," řekl.
"Vidíš tyhle značky? Jmenují se písmena. Když je náležitým způsobem uspořádáš, vytvoří slova. Když se pospojují slova, vzniknou písně a příběhy, kroniky, pohádky, historky, legendy... prostě spousta dobrých a užitečných věcí. Ale všechno to začíná písmeny. A tam začneme i my, právě teď."
Kern přikývl, fascinovaný novými vědomostmi. Tarry vzal z police list pergamenu. Zaostřil si pero a namočil jeho špičku do inkoustu. Velice pomalu a pečlivě nakreslil na pergamen pět znaků.
"Tak. Takhle to všechno začíná: A-B-C-D-E," řekl. Vzal tabulku břidlice a kousek měkké křídy a podal to Kernovi. "Teď si procvičuj psaní těchto písmen, dokud je nebudeš umět dokonale. A až se je naučíš, přidám ti dalších pět. A až budeš

umět i ty a budeš znát jejich jména nazpaměť pro každé zvlášť, začneme je spojovat a dělat z nich slova. Do práce."
Chlapec se učil rychle. Kreslil písmena na tabulku a ryl je do hlíny. Maloval je do písku a vyřezával do kůry stromů. Vytvářel je z větviček, stébel trávy a oblázků. Zanedlouho už z nich dokázal poskládat své jméno, pak Tarryho, Hobovo, Magino, Spotovo i Princeznino a také jména všech věcí kolem. Přes den pilně pracoval a Tarry ho nechával dělat různé věci pořád dokola, až je dělal zcela správně. Ale Kern nikdy nepracoval tolik, aby byl příliš unavený na svou večerní lekci. Ta se často protáhla do pozdních nočních hodin.
Když se naučil abecedu a jak uspořádávat písmena, aby tvořila slova, a slova, aby tvořila věty, Tarry mu oznámil, že už se brzy bude moci začít doopravdy učit. Kerna to šokovalo, protože si myslel, že už se naučil všechno, co se naučit dá, a zbytek času stráví čtením nádherných příběhů.
Ukázalo se, že Tarry ho chápe. Bylo toho ještě tolik, co se musel naučit, že se Kernova iluze o vlastní vševědoucnosti prakticky okamžitě proměnila v zoufalou bezmocnost. Ale Tarry mu určil jeho denní lekce a dohlížel, aby je hoch opravdu dodržoval. Existovalo více jazyků, než o kolika se mu kdy snilo - mnohem více, než by považoval za nutné nebo užitečné. Zdálo se, že Tarry má v úmyslu přimět ho, aby se je naučil všechny a aby se je naučil dokonale.
Většinou teď chodil spát s bolavými čelistmi a hrdlem a v hlavě mu vířily nové zvuky a symboly.
Jednoho takového večera zklamaně odstrčil knihu a prohlásil: "Tarry, proč se lidé nemohou domluvit na jediném pojmenování pro každou věc? Tak by se zabránilo mnoha zmatkům."
"Ne, nezabránilo. Prostě by jen vynalezli jiný způsob, jak dělat zmatky," ujistil ho stařec. "V tomhle jsou lidé velice dobří."
"Ale to je hloupé."
"Je to dokonale rozumné. Vzpomínáš si na ten příběh o kočce, psovi, hadovi, rybě a medvědovi?"
"Co to má co společného s jazyky?"
"Všechno. Zamysli se nad tím a pochopíš, jak to myslím."
Tarry ho nutil přemýšlet při každé příležitosti. Kernovi to připadalo velice frustrující.
Jednou se Tarry rozhodl, že ho začne učit matematice. Dal mu břidlicovou tabulku a kus křídy a řekl: "Je čas, aby ses naučil počítat. Spočítej tohle, jestli to umíš: jestliže dva muži potřebují na vyhloubení jámy dvě hodiny, jak dlouho by trvalo čtyřem mužům, aby vyhloubili stejnou jámu?"
Kern, který Tarryho dobře znal, vytušil, že je v tom nějaký chyták, a proto se zeptal: "A má každý svou lopatu?"
"Samozřejmě, že má. Jak by mohli hloubit jámu bez lopaty?"
"Mohli by to být chudí nevolníci, kteří mají jen jednu lopatu dohromady. Hob mi jednou říkal -"
"Na tom teď nezáleží, co ti říkal Hob. Každý z nich má vlastní lopatu. A všechny jsou stejně velké. Stejně tak ti muži. Teď vyřeš úlohu."
"Prší?"
"Ne."
Kern se zamyslel. "Používá někdo z nich magii?"
"Ne!"
"Co je to za jámu, kterou hloubí?"
Tarryho oči se zúžily a jeho hlas získal zlověstný tón, když řekl: "Jáma. Je to naprosto obyčejná jáma v naprosto obyčejné půdě vyhloubená naprosto obyčejnými lopatami, a jestli hned nepřestaneš klást hloupé otázky..."
"To nejsou žádné hloupé otázky! Jestli hloubí jámu na zapuštění sloupku, tak to bude čtyřem mužům trvat dvakrát déle než dvěma, protože si budou překážet. Jeden člověk by to svedl rychleji než čtyři. Ale pokud je to velká jáma, široká a nepříliš hluboká... jak hluboká má být ta jáma?"
Tarry neodpověděl. Po delším mlčením blýskl očima po chlapci a řekl: "Zapomeň na jámu. Uč se jazyky. Matematik z tebe nikdy nebude, ale jestli všechno ostatní selže, vyučím tě právníkem."
Od té doby se Kern učil výhradně jazyky. Tarry jeho studia brzy rozšířil o cvičení výslovnosti a rétoriku. Chlapec se učil hovořit s oblázky v ústech, křičet za burácení větru a hřmění vodopádu, vyslovovat každou slabiku přesně a jasně, i když mluvil ve spěchu, zatímco se na něj řítily nejrůznější nepříjemnosti.
Kern si všiml, že mu Tarry nic nevysvětluje. Řekl prostě: 'dělej tohle' nebo 'nedělej tamto' a chválil ho nebo káral podle toho, jak se chlapec svého úkolu zhostil, ale neříkal mu, proč měl tohle dělat nebo se naopak onomu vyhnout. Když na něj Kern naléhal, starý muž mu pokaždé vyprávěl nějaký příběh a pak se tvářil, jako by tím všechno vysvětlil. Znal spoustu příběhů. Vždycky byly zajímavé a mnohdy i zábavné, ale obyčejně zanechávaly Kerna stejně zmateného, jako byl před tím, a Tarryho ujištění, že brzy všechno pochopí, mu bylo jen malou útěchou.
Jak míjely měsíce a Kern se v jeskyni cítil stále více jako doma, viděl věci, které ho mátly. Život tu byl úplně jiný než život s Hobem a Mag. Věci v Tarryho jeskyni se neustále měnily a to bez jakéhokoliv viditelného důvodu. Záležitosti, které vždycky považoval za konstantní a jednoznačně dané a kterým jen zřídka věnoval pozornost, mu najednou připadaly proměnlivé jako počasí. Dveře a schodiště, kterých si všiml jeden den, příští den zmizely. Chodby se chovaly naprosto nepředvídatelně a vedly tu jedním směrem, tu zase jiným. Někdy na celé dny a týdny mizely úplně. Světlo zde bylo naprosto nezávislé na střídání nocí a dnů nebo na poloze slunce. Vždycky jako by bylo tam, kde ho potřebovali, a zmizelo, když už ho nebylo třeba.
Ale přestože nerozuměl všemu, co se kolem něj dělo, neshledával Kern Tarryho příbytek děsivým nebo nebezpečným. Pokud v něm byla nějaká magie, pak to byla dobrá magie. Cítil se tam v bezpečí a přijímal podmínky svého nového bydlení stejně jako přijal každodenní stereotyp starého. Čas od času se ptal Tarryho na příčiny nějakého podivného jevu, ale stařec ho vždycky odbyl, stejně jako to dělali Hob a Mag, když jim kladl otázky, na které nemohli - nebo nechtěli - odpovědět. Chlapec to přijal jako normální chování dospělých. Předpokládal, že mnohé věci pochopí později, a nenaléhal. A měsíce ubíhaly.

Čtyři

Je dobré mít přítele • Další pokroky v Kernově vzdělávání • Začátek učednictví

Jednoho dne odešel Tarry do odlehlé chodby svého domu a už se nevrátil. Něco takového se nikdy dříve nestalo a chlapec si dělal starosti, protože nevěděl, kde ani jak ho má hledat; podoba jejich společného obydlí se totiž neustále měnila. Chodba, kterou Tarry odešel, mezitím zmizela. Na jejím místě teď byla pevná skalní stěna.

Když minul den a noc a po starém muži nebylo stále ani památky, a když se navíc ze stěn začalo ozývat znervózňující sténání a skřípění, Kernovy starosti se proměnily ve skutečný strach. Uvědomil si, že se Tarry mohl zranit nebo se ocitnout v nebezpečí, a že potřebuje jeho pomoc. Ale Tarry byl někde ve skále a chlapce nenapadal žádný způsob, jak se k němu dostat nebo se s ním spojit.

Nejprve zkoušel křičet tak hlasitě, jak uměl, a bušil pěstmi na skalní stěnu, pak se posadil a pokusil se uklidnit. Potřeboval pomoc, ale nebyl tu nikdo, na koho by se mohl obrátit. Na den cesty neměli žádné sousedy. Kerna nenapadlo žádné lepší místo, kde by měl pomoc hledat, než knihovna. Tarry mu často říkával, že tam nalezne prakticky vše, co potřebuje vědět. A teď byl čas podrobit jeho tvrzení zkoušce pravdivosti.

Ale když přišel do knihovny a viděl kolem sebe všechny ty přeplněné police knih, uvědomil si, že by mohl hledáním strávit celé roky. Znal obsah několika málo knih na některých policích, ale většina pro něj byla naprostým tajemstvím. Mohl je jen otvírat jednu po druhé a doufat ve štěstí.

Hledal, dokud neusnul čirým vyčerpáním, oči ho pálily a písmenka před ním tančila, když se na ně marně pokoušel soustředit. Příštího rána běžel ke skalní stěně a ta byla pořád na svém místě. Znovu do ní zabušil pěstmi a ječel na kámen, křičel Tarryho jméno s nadějí, která se však rychle ztenčovala, až zmizela docela. Vyzkoušel ještě okolní chodby, ale k ničemu to nevedlo, a tak když předtím zhltl nějaké jídlo, vrátil se raději zpátky do knihovny.

Po noci přerušované velice zlověstným duněním ve zdech nebyl druhý den jeho pátrání o nic plodnější než první. Třetího dne, když vyčerpal všechny možnosti, jež ho napadly, se pustil do prozkoumávání polic, které ještě nepoužil, a ani neviděl Tarryho, že by je používal on. Přistavil si ke stěně malý žebřík a vyšplhal k nejhornější z nich.

Knihy na ní byly jiné než ty, které vídal obyčejně. Byly staré, velice staré, tak staré, že mohl cítit pach staletí, který na nich ulpěl. Vytáhl z police tlustou černou knihu, slezl z žebříku a položil si svazek na stůl. Připadala mu nějak podivná - nebylo na ní nic děsivého nebo znervózňujícího, byla jen jiná než knihy, které používal doposud. Bylo mu, jako by se poprvé dotkl dveří, které tam předtím nebyly: když do nich vstoupí, všechno se změní jednou provždy. Ale neměl na výběr: bylo třeba pomoci Tarrymu. Zhluboka se nadechl, kousl se do rtu a knihu otevřel.

Nedokázal přeluštit jediné slovo. Namísto úhledných písmenek, uspořádaných pěkně za sebou do pravidelných řádek, byla tato kniha zaplněná list po listu pokroucenými klikyháky připomínajícími nejspíše rozsypané dřevěné hobliny, na stránkách byly uspořádány do sloupců nestejné délky jako ohyzdné rampouchy nebo zkroucené do velkých a podivných symbolů s ještě podivnějšími značkami uvnitř a kolem nich. Zavřel knihu, vrátil ji na místo a vzal si místo ní jinou, které obsahovala zase jiné značky, hranaté a o nestejně tloušťce, ale stejně nesrozumitelné jako symboly v první knize. Kern se nenechal zastrašit; naopak, jeho sebedůvěra při prohlížení těchto tajemných svazků sílila, protože cítil rostoucí jistotu, že pomoc, kterou hledá, je někde tady - jen kdyby nalezl způsob, jak ty záhadné knihy rozluštit. Vzal z police mimořádně tlustý černý svazek a zajásal, když zjistil, že dokáže přečíst slova vyvedená rudou barvou na jeho deskách: Zaklínadla pro každou příležitost. Listoval stránkami knihy, jak nejrychleji dokázal, a velice se zaradoval, když se přesvědčil, že i její obsah je psán jemu srozumitelným jazykem jen tu a tam proloženým neznámými symboly nebo nevyslovitelnými slovy, ačkoliv na některých stránkách stála zářivě červeným písmem varování ohledně použití následujících kouzel. Nakonec našel kapitolu nadepsanou Inkantace a zastavil se u zaklínadla nazvaného Vyvolání Žijící podstaty za účelem informačním.

Tohle bylo přesně to, co hledal. Tarry žil, tím si byl Kern jist, a pokud by s ním dokázal navázat kontakt, určitě by mu poskytl informace, které by chlapci pomohly přivést ho zpátky. Předpokládalo to použití magie, ale byla to dobrá magie. Chlapec se jí nebál. A co bylo nejlepší, slova zaklínadla nebyla složitá a snadno se vyslovovala, jeho součásti byly prosté a instrukce naprosto jasné.

Kern nakreslil na podlahu místnosti kruh a dovnitř vepsal symboly přesně podle nákresu v knize. Rozmístil svíce a pak se postavil k největšímu symbolu s každou nohou na jedné jeho straně, knihu při tom držel přesně nad ním, a začal číst příslušné věty. Cítil vzrušení, ale ne strach a měl pocit, jako by poprvé v životě dělal přesně to, co mu odjakživa bylo souzeno, aby dělal.

Při vyslovení jistého slova se plamínky svící zatetelily, ale nic jiného se nestalo, dokud Kern zaklínadlo nedokončil. Pak prostor uvnitř kruhu zaplnil bledý dým, který stále houstl, ale držel se uvnitř svých křídových hranic. Brzy získal tvar sloupu, pak lidské bytosti a nakonec lehce průzračnou podobu Tarryho. Stařec se tvářil nejprve zmateně a pak užasle.

"To ty jsi mne vyvolal, chlapče?" zvolal. Jeho hlas byl stejně jasný jako vždycky, ale slabší, než ho Kern znal. Připadalo mu, že se ozývá z velké dálky, jako by Tarry volal z opačného konce dlouhé chodby.

"Ano. Myslel jsem si, že potřebuješ pomoc."

"To tedy potřebuji. Velice ji potřebuji. Ale nikdy by mne nenapadlo... Jak...? Jsi v knihovně?"

"Ty mě nevidíš?"

"Jen v obrysech. Našel jsi knihu zaklínadel? A bez cizí pomoci jsi jedno z nich udělal?"

"Ano."

"Pak máš nadání, o kterém není možné pochybovat. Což je štěstí pro mne, protože mi teď můžeš pomoci. Jak se cítíš po tom zaklínadle? Nejsi vyčerpaný nebo omámený, že ne?"

"Cítím se skvěle, Tarry."

"Čím dál tím lépe. Takže teď musíš udělat tohle," řekl starý muž a nadiktoval chlapci přesné instrukce. Prošli je spolu

krok za krokem, tak, jako to Tarry dělal vždycky, a když se blížil ke konci, byl jeho hlas už pouhý šepot a jeho obrysy jen bledé tetelení, jako když se za horkého dne vlní vzduch nad rozpálenou skálou. Když Kern vzhlédl od knihy, která obsahovala zaklínadlo, byl starý muž pryč.
Kern šel rovnou ke zdi a nakreslil na ni patřičné značky. Tohle zaklínadlo obsahovalo některá obtížná slova a on je četl pomalu a skutečně pečlivě, protože ho Tarry varoval před zkomoleninami, jež byly velice nebezpečné, a před přeskakováním slov, což bylo ještě horší. Když došel k závěrečné frázi, měl košili skrz na skrz promočenou a hrdlo ho bolelo od vyslovování nezvyklých chraptivých slov. Byl zesláblý a v hlavě mu vířilo, ale v srdci jásal: dělal něco obtížného a nebezpečného a pomáhal někomu, kdo jeho pomoc doopravdy potřeboval. Když stěna nakonec zmizela a Tarry stál před ním, Kern se cítil šťastněji než kdykoliv ve svém životě.
"Tarry!" vykřikl. Stařec zavolal jeho jméno a pozvedl ruce ve vítězoslavném gestu. Kern vykročil k němu, ale kolena se mu podlomila, zapotácel se a upadl. Rychle se zase zvedl, zahanbený takovým projevem vlastní slabosti, ale nakonec se docela rád uložil na lůžko. Probudil se až o plné dva dny později, celý rozlámaný a pořád ještě vyčerpaný, ale velice šťastný.
Po tomto incidentu mu Tarry mnohem ochotněji vysvětloval nejrůznější věci. Ještě pořád mu informace sám nenabízel, ale když se chlapec na něco zeptal, odpověděl mu plně a bez vytáček.
Jak už chlapec uhodl sám, Tarry byl čaroděj. Před dvěma desetiletími - což pro čaroděje není žádná doba - se jmenoval Tarrendine Nevyzpytatelný a byl královský čaroděj na dvoře mladého vladaře Empaxiana, pána Vysokých útesů. Když byl unaven dvořany, králi a palácovými intrikami, rezignoval na svou funkci a odstěhoval se na toto odloučené místo. Rybařil, odpočíval, četl staré knihy a nechával svět jít jeho vlastní cestou - tedy stále k horšímu. Už s ním nechtěl mít nic společného. Magii, kterou kdysi užíval na rozkaz králů, teď používal jen k tomu, aby svůj život učinil příjemným a zajímavým, a na toto téma měl chlapci mnoho co vyprávět.
"Časem jsem se stal bezstarostným a příliš sebevědomým a to byl málem můj konec," řekl, když mu vysvětloval situaci, do které se dostal. "Považoval jsem svou magii za samozřejmost, a když jsem ji potřeboval, najednou tady nebyla. Ještě štěstí, že jsi myslel tak rychle. Stačilo několik dalších dní, a rozmačkalo by mě to na marmeládu."
Kern udiveně poulil oči. "Co, Tarry?"
"Většina tohoto byla vyrobena za pomocí magie," řekl stařec a rozmáchlým gestem ukázal na jeskyni kolem. "Přišel jsem sem hledat samotu. Opravdové jeskyně ji sice skýtají, ale nejsou příliš pohodlné, a tak jsem si tuhle upravil k svým vlastním účelům. Požádal jsem pár přátelských trolů, aby mi vytesali přední místnosti, ale na můj vkus pracovali příliš pomalu. Chtěl jsem mít všechno hned a rozprostřel jsem svou magickou moc příliš tence. Když zaklínadlo, které vytvářelo chodbu, zesláblo, stěží mi zbylo dost magie, aby mne skála nerozmačkala na místě. Podařilo se mi ji zadržet, ale mé síly rychle slábly."
"Proč ses nedostal ven?"
"Nezbylo mi na to dost magie."
"Copak čaroděj může svou magii vyčerpat?"
"Samozřejmě, že ano. Tebe stálo skoro všechny síly udělat dvě poměrně jednoduchá zaklínadla. Každá lidská síla má svoje omezení a i ten nejsilnější čaroděj může narazit na své hranice, když si nedá pozor."
"Ale já jsem nikdy neviděl, že bys dělal nějaká kouzla."
"Nejsem kejklíř, který čaruje, aby si vydělal na večeři. Už jen udržovat dům a jeskyni v tomto stavu mne stojí spoustu magie. Na nic jiného jsem ji nepoužil od chvíle, kdy-" Najednou se zarazil a s rozpačitým mávnutím rukou odvrátil pohled.
Chlapec okamžitě pochopil a řekl: "Od chvíle, kdy jsme pohřbili Hoba a Mag. Tak proto jsi byl tak unavený - použil jsi tehdy svou magii na lupiče, že ano?"
"Byla to sebeobrana."
"Co jsi jim udělal, Tarry?"
"Jen to, co si zasloužili."
Kern si vzpomněl na výkřiky hrůzy, které tenkrát zaslechl. Dovedl si představit, co si takoví lidé zasloužili, a při tom pomyšlení se mimovolně otřásl.
Tarry mu položil ruku na rameno a řekl: "Nemysli na to. Mysli na svou budoucnost."
"Co je s mou budoucností?"
"Je ti souzeno, aby ses jednou stal čarodějem. Máš pro to nadání. Myslel jsem si to vždycky, ale teď to vím určitě."
"Můžu začít čarovat?"
"Ještě dlouho ne. Musím tě toho ještě hodně naučit."
"Ale když mám to nadání-"
"Mnoho lidí má nadání, ale většinou ho ztratí, než jsou ne o mnoho větší než ty. Nemají dost pevnou vůli, aby na sobě pracovali a dlouho studovali. Stát se čarodějem není snadné. Musíš chtít a obětovat pro to jiné věci."
Kern se zatvářil pochybovačně: "Ty jsi byl čarodějem a nechal jsi toho."
Tarry zavrtěl hlavou. "Přestal jsem sloužit králi, ale čarodějem jsem zůstal."
"Ale já také nechci sloužit králi."
"Nemusíš. Můžeš se stát čarodějem jiného druhu."
"Lepšího?"
Tarry se na něj podíval překvapeně, pak se hlasitě rozesmál. "Možná, že ano," řekl, pobavený chlapcovou dychtivostí. "Ale to se ještě dlouho nedozvíme. Chceš se stát mým učedníkem?"
Kern si vzpomněl na pocit, který měl, když Tarry vyšel z pevné skalní stěny osvobozený magií, kterou stvořil on sám. Přikývl. "Chci."

"Dobře. Začneme zítra."

Pět
Přerušené učení • Užitečná rada
Být čarodějovým učedníkem se ukázalo být prakticky totéž jako být jeho sluhou. Hlavní rozdíl spočíval v tom, že učedník měl více práce. Hodin pro Kernova studia přibývalo, ale práci v domě bylo stále třeba zastat a musela se udělat dobře a přesně, pomocí svalů, nikoliv magií. Na tom Tarry trval jako na zásadním principu.
Kern proti tomuto principu snášel časté námitky. Tarryho odpověď byla pokaždé stejná. "Magie se nemá používat lehkomyslně."
Tohle prohlásil jednoho hezkého podzimního dne, zatímco Kern stál se sekerou v ruce u hrozivé hromady polen, která představovala jejich zásobu topiva na zimu. "K čemu potom je?" zeptal se podrážděně. "Čaroděj by tohle všechno dokázal rozsekat na třísky a narovnat na hromadu několika slovy."
Tarry, který seděl poblíž ve stínu, si opovržlivě odfrkl. "Dobrý čaroděj jediným."
"Jednoslovná kouzla nejsou dobrá. Jsou příliš obecná," prohlásil Kern s jistotou staletého praktika.
"Ne, pokud použiješ správné slovo. Ale dobrý čaroděj nemarní síly na sekání dřeva."
"K čemu je potom magie, když si s její pomocí nemůžeš život vylepšit?"
"Ty chceš použít magii, aby sis život ulehčil. To není totéž."
"Ulehčit znamená vylepšit, nebo ne?"
"Ulehčit znamená zhoršit. Vždycky. Pamatuj si to, a jednou se možná staneš dobrým čarodějem."
"Kdy? Studuji staré jazyky a legendy a příběhy lidí, kteří už dávno zemřeli, tak dlouho, a ještě jsi mne nenechal udělat ani jediné prosté zaklínadlo."
"To proto, že pořád jen spěcháš, vždycky hledáš nějaké usnadnění a nikdy nevynaložíš patřičné úsilí, abys věci udělal pořádně. Kdyby ses pokoušel udělat zaklínadlo, patrně bys při tom proměnil sám sebe v rozinku, protože bys vynechal nejdůležitější slovo."
"Ale tebe jsem ze skály vysvobodil, ne?"
Nyní starého čaroděje dostal a ten po něm šlehl zlým pohledem, než řekl: "Jen proto, že jsi tehdy byl dost mladý a dost vyděšený, abys bedlivě naslouchal a udělal přesně to, co jsem ti řekl. Teď si myslíš, že jsi snědl všechnu moudrost světa. To já když jsem byl učedník, měl jsem mistra..." Najednou zmlkl a jakoby zmateně potřásl hlavou. "Co je s tvým starým mistrem?" Tarry se dvakrát už už chystal promluvit, ale pokaždé se zase zarazil, než pověděl jediné slovo. Nakonec tiše řekl: "Nedokážu si vzpomenout. Byl to poslední mistr, u kterého jsem studoval, a byl jsem s ním ze všech nejdéle... a teď jsem zapomněl jeho jméno. Je úplně pryč, jako by mi ho někdo vymazal z paměti. Nedokážu si vzpomenout ani jak vypadal nebo jaký měl hlas. Všechno je to pryč."
"Určitě si vzpomeneš."
"Nemyslím, Kerne. Je v tom něco podivného."
Když Tarry začal mluvit, měl spíše mrzutou náladu a tenhle poslední incident mu ji příliš nevylepšil. Kern se moudře rozhodl, že mu ponechá poslední slovo. Kdyby se starý muž doopravdy rozzlobil, byl schopen nařídit mu navíc hodinu prstových cvičení nebo výslovnosti nějakého příšerného starého jazyka, kterým mluvili lidé s kamennými hrdly.
"Dobře, Tarry. Udělám to tím těžším způsobem," řekl Kern a rozmáchl se sekerou na poleno, které stálo na špalku.
"Pro jednou na tom nezáleží, chlapče," odpověděl Tarry. Vstal a ukázal na poleno, které se okamžitě rozpadlo na čtyři úhledné díly. Pak ukázal na hromadu a vyslovil jediné slůvko. Všechna polena se rázem rozpadla na kusy a pak se poskládala do úhledné hromady. "Malý dárek pro tebe," zamumlal Tarry, obrátil se a rázoval do jeskyně.
Kern ho rychle dohnal. "Co se stalo? Něco se stalo, já to vím."
"To je ta tvoje vděčnost. Jednou ti prokážu malou laskavost..." začal Tarry rozmrzele, ale pak se zarazil a povzdechl si. Položil ruku Kernovi na rameno. "Ano, něco se stalo. Musím se vrátit do království Vysokých útesů. Empaxian potřebuje mou pomoc."
"Myslel jsem, že jsi s králi, dvořany a tak podobně skončil."
"Taky že ano. Ale člověk má na tomto světě povinnosti, kterým se nemůže vyhnout. Něco ohrožuje Empaxiana a jeho poddané, a sami to nepřemůžou. Jsou to dobří lidé a někteří z nich jsou moji přátelé. Já jim mohu pomoci, a proto musím."
"Ale on pro tebe neposlal, že ne? Nikdo sem přece nepřišel."
"Nikdo nemusel. Teď už bys to měl vědět."
"Vezmi mě s sebou. Můžeme -"
Tarry pozvedl ruku, aby ho umlčel. "Pro tebe je ještě příliš brzy, Kerne. Já vím, že se snažíš, ale musíš se toho ještě tolik naučit, než se budeš moci pustit do magického boje. Pošlu tě k Pantoriovi, abys studoval u mého přítele."
"Kdo je to Pantorius?"
"Pantorius je kdo i kde zároveň. Šestý baron Pantorius... ne, teď už to musí být sedmý baron... ano, sedmý baron Pantorius... nebo možná osmý? To je jedno, je prostě pánem baronie Pantorius, největšího panství v zemi. A v chatrči na území tohoto panství žije Fraigus Temný."
"Nikdy jsi o něm nemluvil."
"Nebyl důvod. Fraigus byl můj žák a musím říct, že to byl velice dobrý žák. Je to mladý čaroděj, ale už toho hodně umí a může tě toho hodně naučit."
"Ty jsi velký čaroděj, Tarry. Chci zůstat s tebou."
Starý muž zavrtěl hlavou. "Musím jít k Empaxianovi a musím tam jít sám. Tak či tak, už toho není mnoho, co tě mohu naučit. Základy už máš a máš dobrou paměť. Učíš se rychle - když se snažíš."

"Kdybych šel s tebou, mohl bych se učit díky zkušenosti. Často jsi přece říkával, že zkušenost je nejlepší způsob, jak se učit. A když budeš u toho, abys mi vysvětlil -"
"Ne, Kerne. Musíš jít k Fraigovi. Až budeš připraven, naučí tě, jak správně čarovat."
"Vrátíš se, až pomůžeš tomu králi?"
"Může to trvat dlouho, než bude moje práce skončena. Jen si pamatuj, co jsem tě naučil."
"Budu, Tarry. Zapamatuji si všechno."
"To je dobře. Hlavně nezapomeň na Ocotovu masku."
Kern se zatvářil zmateně. "Co má Ocotova maska společného s magií nebo se mnou? Je to jen obyčejná stará maska."
"Jestli je tohle všechno, co pro tebe Ocotova maska znamená, pak o ní raději ještě chvíli přemýšlej."
Kern se snažil ze všech sil. Nakrčil čelo, poškrábal se na zátylku a snažil se soustředit, až ho hlava bolela, ale když toho konečně nechal, neříkal mu ten starý příběh o nic víc než předtím.
(Uplynulo ještě hodně času, než Kern pochopil význam Ocotovy masky. Pro čtenáře, kteří nemají rádi tajemné narážky, zde předkládám úplné vylíčení příběhu. Ti, které příběhy s ponaučením nezajímají, jej mohou přeskočit.)

OCOTOVA MASKA

Za starých časů neustálého válčení, kdy ruka každého muže byla pozvednuta proti jeho sousedům a války a bitvy zuřily na tváři země, žádný válečník neslul větší slávou než Ocoto. Ve svém mládí byl znám jako Ocoto Smělý. Když dospěl, mluvilo se o něm jako o Ocotovi Neporazitelném. Pak, když dosáhl nejlepších let svého života a byl pánem pohoří a plání, vládcem moří a řek, panovníkem nad městy a královstvími, hlavou klanů a kmenů, kterému si králi považovali za čest dělat poslíčky a císaři sluhy, nazývali ho Ocoto Mírotvůrce.
Po boku měl vždy svůj meč, o kterém se říkalo, že ho v boji vyrval z pařátu démona, když byl ještě malý chlapec. Jeho jílec byl zdobený perlami a zlatým filigránem a korunovaný rubínem velkým jako zralá švestka a jeho čepel zářila jako měsíc na čerstvě napadaném sněhu. Byl natolik silný, aby rozpoltil plátové brnění jediným úderem, a přitom dost jemný, aby rozpůlil pírko jemně položené na jeho břit. Ostatní slavní bojovníci dávali svým mečům grandiózní jména, ale meč, který visel po Ocotově boku, byl znám jen jako Ocotův meč. To jméno stačilo, aby šířilo strach mezi všemi, kdo je zaslechli.
Ve Válce devíti říší, o které se stále ještě zpívají hrdinné písně a vyprávějí se značně přehnané příběhy, vytáhl Ocoto svůj meč naposledy a v jediné bitvě postupně porazil reky z řad svých osmi nepřátel. Bylo to slavné vítězství, ale zaplatil za ně krutou daň. Z pole odjížděl s hledím přilby spuštěným, mezerou pod ním prosakovala krev. Od toho dne už nikdy neodhalil svou tvář ani před svou ženou, svými dětmi nebo nejdůvěrnějšími rádci. Při každé příležitosti, v jakékoliv společnosti, za každých okolností - říkalo se dokonce, že i když byl sám - skrýval svůj obličej za prostou bílou maskou bez výrazu, jen s oválnými otvory pro oči a štěrbinou pro ústa.
V den svého triumfu Ocoto prohlásil, že už nikdy netasí meč. Své slovo dodržel. Od té chvíle si už nikdo netroufl postavit se mu. Rychle se totiž rozneslo, že Ocoto už zbraň nepotřebuje. Při posledním boji byl zle znetvořen a nyní pouhý pohled na něj stačil zabít nepřítele na místě. Žádný štít, žádné brnění, žádná magie nemohly ochránit před hrůzou jeho zhyzděných rysů. Ocoto vládl celému známému světu a přinesl mu mír a pořádek. Jeho panování bylo dlouhé a mluvilo se o něm jako o zlatém věku. Ocoto zemřel, jako umírají i ti nejmocnější panovníci. Když ho připravovali k pohřbu, sňali mu masku. K úžasu všech, kdo uviděli jeho tvář, se před nimi objevila neporušená a důstojná ve svém vzhledu - někdo ji dokonce prohlásil za 'rovnu bohům' - bez jakéhokoliv znetvoření až na malou bílou jizvičku na čele. Přesto polovinu svého života nosil masku.
Jeho nejstarší syn, Durouk, šel v jeho stopách. Durouk byl statečný, silný a velice ctižádostivý, ale nebyl moudrý. Když se mocný král v odlehlém koutě jeho říše rozhodl vyzkoušet jeho právo na vládu, Durouk přísahal pozvednout Ocotův meč proti němu a všem zrádcům.
Vytáhl proti buřičskému králi a cestou zemřel na horkou nemoc. Vojska bez vůdce se obrátila domů.
Jeho bratři začali bojovat o nástupnictví, rozpoutala se občanská válka a Ocotova říše se zhroutila. Dlouhý mír skončil, vrátilo se období vleklých bojů a země nasákla krví na mnoho následujících let.

"Pořád nechápu, co to znamená, Tarry."
"Tak o tom přemýšlej, dokud na to nepřijdeš," odsekl čaroděj. "Teď půjdeme dovnitř a uspořádáme si báječnou hostinu. Po ní můžeš začít balit."
"Musíš odejít hned?"
"Mám před sebou dlouhou cestu a už máme časný podzim. Nepřej si muset někdy cestovat v zimě."
"Já si vůbec nepřeju cestovat. Cestování nenávidím," řekl Kern.
"To je tedy pěkná hloupost, co jsi právě řekl. Nikdy jsi přece ještě necestoval."
"A ani nechci. Jaký smysl má cestovat? Všechno, co potřebujeme, máme přece tady. Cestováním se člověk jen vzdaluje od dobrých věcí."
"Ale může se tak dostat k jiným dobrým věcem. Někdy i lepším. Neodsuzuj, co neznáš."
Kern jedl v rozmrzelém mlčení, ale než byla večeře u konce, rozveselil se. Tarry mu vyprávěl o svém starém příteli a znělo to docela zajímavě: Fraigus byl mladý a přitom mistr komplikovaných zaklínadel a badatel na nelehkém poli časové magie. Možná, že ani cestování nakonec nebude tak strašné. Poskytne Kernovi příležitost vidět zbytek světa. Soudě podle některých věcí, které četl, je svět fascinující místo plné rozličných zajímavých lidí. Může se naučit mnoha věcem, které mu jednou pomohou stát se lepším čarodějem.
Cestování mu také umožní postavit se na vlastní nohy. Tarry mu nedovolil čarovat od chvíle, kdy ho osvobodil ze

skály. Trval na tom, že by nikdo neměl pracovat s magii, dokud dokonale neovládá dikci a akcenty všech prastarých jazyků. Kern měl k takovému cíli ještě hodně daleko. Naučil se zpaměti slova několika jednodušších zaklínadel, ale nikdy je doopravdy nepoužil. Možná k tomu bude mít příležitost na cestách. Možná zachrání krásnou pannu v nesnázích, zabije nějakou odpornou příšeru, potrestá loupežívého rytíře, přemůže krutého obra nebo zlého černokněžníka - prostě něco z toho, co se psalo ve starých knihách, které mu Tarry někdy nechával číst za odměnu.
Jak se stávalo poměrně často, zatímco se Kernovy úvahy ubíraly tímto směrem, Tarry jako by četl jeho myšlenky. Právě když si mladík představoval své slavné vítězství nad tlupou zlotřilých obrů a oblud vedených zlou starou čarodějnicí, Tarry řekl: "A při cestování musíš být velice opatrný. Nikdo se nesmí dozvědět, že jsi student nejvyššího umění."
"Ale Tarry...!" zakvílel Kern zoufale.
"No ano, já vím, co si myslíš. Honí se ti hlavou všechny ty hlouposti o vlajících rouchách pokrytých astrologickými symboly... špičatý klobouk a hůlčička, kterou bys mával, zatímco budeš mumlat zaklínadlo na proměnu zkyslého mléka zpátky v sladké, aby sis mohl pochutnat na večeři. Předpokládám, že máš také v úmyslu nechat si přes noc narůst dlouhý bílý vous a vlající kadeře. Takže nic takového, rozumíš?"
"Ale tak má přece čaroděj vypadat, ne?"
"Pokud si to opravdu myslíš, pak nejsi příliš všímavý," odpověděl Tarry, který byl plešatý, hladce oholený a oblečený jako pomocník na statku s mizivými hygienickými návyky.
"Co když bude někdo potřebovat mou pomoc? Jak poznají, že jsem čaroděj?"
"Pomoc, kterou můžeš poskytnout, zatím nestojí ani za zlámanou grešli, mladíku. Ještě dohromady nic neumíš. Než v tomhle povolání alespoň něčeho dosáhneš, trvá to celé století."
"Ale pak mi bude přes sto let!" zvolal Kern. "Copak je to možné? Lidé přece žijí jen asi padesát let."
Tarry se zarazil a překvapeně se na něj podíval. "Jenom? Já zapomněl." Udiveně potřásl hlavou a zamumlal. "Jak se jim vůbec může podařit něco dokončit?"
"Ty jsi snad starší?"
"O něco. Je mi... počkej... ano, jsem o trochu starší. A využil jsem každičkou minutu svého života. Je toho hodně, co se člověk musí naučit," řekl Tarry. Otřel si rty ubrouskem, odstrčil židli a vstal. "Tak do toho. Začni si balit věci."
Kern se nehýbal. Seděl a díval se na starého čaroděje. "Je ti víc než sto?"
"Už to dávno nepočítám."
"Ale vždyť nevypadáš ani tak starý jako Hob a ten jednou vypočítal, že je mu čtyřicet tři."
"Hob byl vesničan. Trpěl zimou a hladem, častěji byl ztrápený než nebyl, po celý život měl z něčeho strach a stejně na tom byli i jeho předkové. Pracoval dlouho a tvrdě za každého počasí, ze své práce nikdy neměl žádnou radost a jen malou odměnu. To mu zkracovalo život."
"Ale více než sto let...!"
Čaroděj pokrčil rameny. "To je vedlejší účinek povolání. Fraigus ti to vysvětlí."
"Ty mi to vysvětlit nemůžeš?"
Tarry se choval, jako by ho to téma zahanbovalo. Po dlouhé rozpačité odmlce řekl: "Čarodějové rozprostírají svůj proces stárnutí na delší časový úsek, to je vše. Nezůstávají navěky mladí. Jenom od jistého okamžiku začnou stárnout pomaleji. Ne, opravdu nezůstávají navěky mladí. Na mne už neduhy stáří pomalu začínají doléhat." Zhluboka si povzdechl a rukou si pohladil zátylek.
"Budu také žít tak dlouho, když se stanu čarodějem?"
"Budeš muset, abys vůbec mohl dál pracovat. Obyčejný stoletý stařec není ani schopný zvednou většinu potřebných knih nebo udělat složité pohyby prstů nutné pro některá zaklínadla."
"Obyčejní lidé nežijí sto let, Tarry."
Tarry se zamračil a pak potřásl hlavou. "Máš pravdu. Pořád na to zapomínám."
"Jak získám ten čas navíc?"
"Je ještě trochu brzy, aby ses staral o takové věci. Přijde to samo, až budeš připraven - pokud vůbec kdy budeš připraven. Fraigus ti řekne všechno, co budeš potřebovat vědět. Ale teď pojďme do knihovny. Mám několik věcí, které ti chci dát s sebou."
V knihovně Tarry přecházel od jedné police k druhé a tu a tam bral knihy. Některé si jen prohlédl a pak je zase vrátil na jejich původní místa, jiné přemístil; několik z nich naskládal na dvě hromádky na stůl. Tři z těchto knih si nechal. Pak přistoupil ke svému učedníkovi, který ho po celou dobu rozpačitě sledoval, knihy mu podal a řekl: "Ty jsou pro tebe. No tak, vezmi si je."
"Tarry, to jsou knihy zaklínadel. Budeš je potřebovat."
"Nepři se se mnou. Každičké slovo z těch knih mám dávno v hlavě. Pokud na tom nebudeš stejně, vůbec nemysli na to, že by ses mohl stát čarodějem. Neopovažuj se nazývat ani slušným učedníkem." Vzal útlý modrý svazek a řekl: "Tahle je patrně nejdůležitější."
"Magie pro začátečníky?" zapochyboval Kern. "Ale v té nejsou žádná zaklínadla."
"Obsahuje potřebná pravidla a bezpečnostní opatření. Magie je nebezpečná a každý, kdo k ní přistupuje náhodně nebo ze zlého důvodu, draze za svou aroganci zaplatí. Vzpomínáš si na Závistýnin příběh, že?"
Kern pokrčil rameny. "Ano."
"Tak si dávej pozor, abys ho nezapomněl. Zapiš si obsah té knihy pořádně do paměti -"
"Ale já už ji znám, Tarry."
Starý čaroděj zabručel. "Každopádně si ji alespoň dvakrát do roka přečti, abys ji nezapomněl." Namířil na mladíka ukazováček a zabodl do něj svůj přísný pohled: "Rychle, třetí zákon magie?"
"Každému zaklínadlu odpovídá odeklínadlo stejné síly, ale opačné orientace," odříkal Kern.

"Na to nikdy nezapomínej. A nezapomeň ani ostatní zákony," řekl čaroděj. Vzal jinou tenkou knihu, tentokrát vázanou v černé kůži. "Tohle je Rukověť základních kouzel. Bude ti velice užitečná, než se dostaneš k těm skutečně těžkým kouzlům. Možná, že se z tebe jednou stane vysoce specializovaný čaroděj a nebudeš se do ní muset podívat desítky let, ale nikdy ji nepřekonáš," řekl a podal svazek Kernovi. Pak mu podal mnohem tlustší černou knihu. "Zaklínadla pro každou příležitost. Všechno, co budeš potřebovat pro každodenní praxi a spousta dalších užitečných informací k tomu. Za nějaké to staletí usilovného studia možná dokonce vymyslíš jedno nebo dvě vlastní zaklínadla."
Kern si prohlédl knihy, které dostal, a pak se podíval na svého mistra. "Ale nebudeš je potřebovat? Když jdeš na tak nebezpečnou výpravu, určitě -"
Tarry ho umlčel pohledem a pak si slavnostně poklepal na čelo. "Už jsem ti říkal, chlapče, že je mám tady. To je to nejbezpečnější místo pro zaklínadla." Po delší odmlce se odvrátil stranou a zamumlal: "A jen tak pro případ, že bych začal trpět zapomnětlivostí, jsem si udělal kopie."
"Ty jsi je zkopíroval...? Tarry, to tě muselo stát spoustu magie!"
S rychlostí naprosto neuvěřitelnou pro muže jeho věku popadl čaroděj jednu knihu ze stolu - naštěstí pro Kerna tu nejtenčí - a praštil jí svého učedníka po hlavě. "Opsal jsem je, ty idiote! Myslíš, že bych promarnil tolik magie, jen abych si ulehčil práci? To ses ode mne vůbec nic nenaučil?" hřímal.
Kern si promnul čelo a řekl: "Myslel jsem jen, že pro tebe... tvůj čas je cenný, Tarry. Nemyslel jsem, že se budeš zdržovat opisováním knih."
"No, tak teď to víš. A zapamatuj si, co jsem tě naučil. Použij magii, kdykoliv je to nutné, ale jen když je to nutné. Ne když se to hodí nebo je to snadnější nebo jen tak pro legraci."
"Budu si to pamatovat."
"A když už musíš použít zaklínadlo, pamatuj, že máš vyslovovat zřetelně a odříkat ho přesně. Žádné váhání, žádné opakování. A nenech při tom svou mysl bloudit."
Kern horlivě přikyvoval. Hlava ho bolela.
"Vyslovuj každičké slovo zřetelně a dej si pozor, abys ho vyslovil přesně. A nikdy, nikdy nezkoušej odříkat zaklínadlo, když máš škytavku. Jediný drobný omyl, jediné přerušení, a účinek kouzla se může úplně a naprosto nepředvídatelným způsobem změnit."
"Budu opatrný."
"Zbývá ještě jedna věc. Tvoje jméno. Naprosto nevyhovuje," řekl starý čaroděj.
"Hob a Mag mne pojmenovali po svém prvorozeném synovi."
"To jméno má neblahou konotaci. Ti dva pojmenovali postupně pět svých synů 'Kern' a každý z nich sešel ze světa velice nepříjemným způsobem."
"To mi nikdy neřekli." Mladík zrozpačitěl, ale za okamžik vypnul hruď a řekl: "I tak bych si připadal divně, kdybych si ho změnil. Je to jediné jméno, které jsem kdy měl."
"Přestaň se se mnou hádat. 'Kern' postačí, dokud budeš učedník, ale rozhodně to není vhodné jméno pro čaroděje."
"Proč jsi mi to neřekl dřív?"
"Ještě přece nejsi čaroděj, ne? Zprvu jsem si ani nebyl jist, jestli jím někdy budeš. Ale teď tu existuje taková, byť dosud velice vzdálená, možnost a já chci, abys měl patřičné jméno. Dám ti jméno starého mistra mého mistra mého mistra mého mistra, skutečně velkého čaroděje z pradávných dob, kdy čarodějové byli ještě čaroději," řekl Tarry. Přitlačil ruku dlaní proti chlapcově čelu. Kern cítil, že se něco zatetelilo v jeho mysli. "Tak. Až přijde čas, budeš ho znát," řekl Tarry. "Pak se dozvíš i několik jiných užitečných věcí."
"Jakých věcí?"
"To tě nemusí zajímat. Ten čas ještě nepřišel."
Vzal ze stolu velice tlustou knihu. Kern zamrkal a zakryl si hlavu, ale starý čaroděj ho gestem ruky uklidnil a knihu otevřel. Pomalu v ní listoval, dokud nenašel hledanou stranu. "O svém jmenovci si můžeš přečíst v této knize. Byl jedním z největších. Žil šlechetně a zemřel slavně. Možná se něco z toho přenese i na tebe," řekl Tarry a podal chlapci svazek.
"Jak znělo jeho jméno?"
"Ještě ses o ně nezasloužil. Až se zasloužíš, budeš ho znát. Přečti si o jeho činech dřív, než se vydáš na cestu. Tuhle knihu nazpaměť neumím a nikdy jsem si nepořídil její kopii."
Jeho učeň přidal knihu k těm, které už svíral pod paží, vstal, a když se vzdálil z Tarryho dosahu, řekl: "Pročpak ne, Tarry? Co záleží na trošce magie?" Zmizel z knihovny dřív, než starý muž stačil najít něco, co by po něm hodil.
Balení bylo záležitostí několika minut. Tarry vždycky prosazoval jednoduchost a Kernův majetek byl skrovný. Sbalil si pečlivě tři kouzelné knihy, přikryl je jedinou čistou košilí a pak, když byl se vším hotov, se posadil ke stolu ve své malé světničce, aby si přečetl o slavných činech velkého čaroděje, jehož jméno dostal.
Byl si velice dobře vědom důležitosti jmen, zvláště pro čaroděje. Jména měla svou vlastní moc a to, že dostal jméno jednoho z velikánů minulosti, pro něj byla nejenom čest, ale i zodpovědnost, příležitost a tak trochu výzva. Byl to skvělý dárek na rozloučenou. Na druhé straně by si Kern přál, aby ho jím Tarry neobdarovával tak brzy. Jména vyžadovala svůj čas, aby si na ně člověk přivykl, a pro jméno dávného velkého čaroděje to platilo dvojnásob. Otevřel knihu, nalistoval si pasáž hovořící o jeho prastarém jmenovci - věděl, že je to správná pasáž, protože každé místo, které obsahovalo jeho jméno, se zdálo být zakryté tetelící se barevnou září - a začal číst.
Později toho večera zavřel knihu a dlouho seděl mlčky, s bradou v dlani, přemítal nad tím, co si přečetl. Při tom se cítil každým okamžikem menší a bezvýznamnější. Tarry mu vybral jméno, podle kterého bylo těžké žít.
Ale když později ulehl na lůžko a usínal, začal se cítit lépe. Kdyby Tarry nevěřil, že jsem toho jména hoden, říkal si, nedal by mi ho. Tarry byl můj přítel a mistr po více než polovinu mého života. Jestli si myslí, že se jednou stanu velkým

čarodějem, pak se jím stát můžu. A stanu se jím.

Šest

Několik praktických rad • Dárek na rozloučenou • Nešťastné přepadení • Šťastné setkání

Fraigus bydlel daleko. Údaje o jeho adrese byly jednoduché, ale poněkud skrovné: "Jdi na západ, dokud nedojdeš na křižovatku s Velkou severní královskou cestou. Po ní jdi na sever, dokud krajina nezačne být bahnitá a temná. Jdi pořád dál a nakonec dojdeš k Fraigovu domu."

Kernova cesta měla trvat alespoň dvacet dní, a to ještě jen pokud se udrží hezké počasí, nespadne nějaký most, pokud mezi místem, odkud vyrazí, a místem, kam míří, zrovna nezuří nějaký válečný konflikt, pokud se na cestách nesetká s lupiči, s vesnicemi postiženými morem, se zuřivým drakem na lovecké výpravě nebo s místním panovníkem verbujícím muže, které by pod svým praporem poslal proti některému sousedovi, nebo se zakletím, jež je nastražené u cesty, aby nic netušící poutníka proměnilo v něco odporného a krajně nepříjemného. Cestování bylo vždycky ošidné.

Na druhé straně, když už člověk nevyhnutelně musel cestovat, byl pro to podzim nejlepší čas. Cesty byly suché a pevné, ale ne prašné a rozpálené, jako ještě před měsícem nebo přede dvěma. V tomto období cestuje více lidí, což zaručovalo větší bezpečí a živější společnost. Žně už byly většinou skončeny, takže se dalo snadněji sehnat jídlo a dobrého moštu a piva bylo všude hojnost. Na druhé straně pořád ještě dost práce zbývalo a sedláci byli vždycky ochotní poskytnou pocestnému postel a jídlo výměnou za několik dní práce. Kdyby došlo k nejhoršímu, člověk se mohl živit ořechy a padavkami a počasí bylo k poutníkům spícím pod širým nebem ještě poměrně šetrné.

Kdyby měl na výběr, Kern by mnohem raději zůstal v Tarryho jeskyni. Jenže na výběr neměl. To ráno, kdy se oba měli vydat na cestu, zapečetil Tarry její vchod zaklínadlem. Po jeskyni náhle nebylo ani památky; zdálo se, jako by tam nikdy žádná nebyla. Pak on i Kern odešli společně, aby se rozloučili tam, kde se cesta dělila, kousek před první vesničkou.

"Skutečně bych neměl jít raději s tebou, Tarry?" zeptal se Kern toho rána už po jedenácté.

"Skutečně. Jsi pořád začátečník a práce, která mne čeká, není pro začátečníky. Bude to obtížný podnik dokonce i pro mne, po všech těch letech života v pohodlí."

"Pak by se ti moje pomoc mohla hodit."

"Nemůžeš mi nijak pomoci. Já vím, že se snažíš, ale měl bych s tebou jen práci navíc."

"Kdy se zase uvidíme, Tarry?"

"Až se vrátím domů, najdu nějaký způsob, jak ti dát vědět. Ale může to trvat dlouho, než se mi podaří dokončit svou práci."

"Ale vrátíš se domů, že?"

"Každopádně v to doufám. Pak se budeš moci vrátit i ty a ukážeš mi, co ses u Fraiga naučil."

"Ukážu, Tarry."

"Neudělej mi u Fraiga ostudu. A jestli se naučíš vše, co je třeba, aby ses mohl stát čarodějem, tohle si zapamatuj: Já vím, že jsem se snažil zaplnit ti tu tvou línou hlavu mnoha věcmi, ale i kdybys všechno z toho zapomněl, tohle určitě nezapomeň: Za prvé, nikdy nesmíš přečarovávat. Používej na svá zaklínadla tolik magie, kolik jí vyžadují, ale nikdy ne více. Za druhé, nikdy neužívej komplikované zaklínadlo, když můžeš použít jednoduché. Je to jen vytahování se a plýtvání magií. A za třetí, nikdy neužívej magii ve vzteku a nikdy s ní nespěchej, pokud to není opravdu otázka života a smrti."

"Nebudu, Tarry."

Starý čaroděj objal Kerna kolem ramen. "A zůstaň sám sebou. Když potkáš na veřejnosti jiného čaroděje, nedávej najevo, že jsi to poznal. Jestli se tě někdo zeptá, co děláš, řekni, že se učíš na tesaře, ranhojiče, pekaře nebo kuchaře. Lhát nebudeš - z každého z těchto povolání umíš dost, aby ses mohl stát učedníkem. Ale neříkej, že jsi čaroděj. Nesnaž se vypadat nebo jednat jako čaroděj, vyjma případů, kdy skutečně děláš magii. Dožiješ se tak vyššího věku."

"Ale já myslel, že lidé čaroděje ctí."

"Ctí je velice, když zrovna potřebují jejich pomoc. Ale většinou se lidé čarodějů bojí. To není totéž. Pokud chceš, aby si tě lidé vážili, dělej svou práci dobře a oni budou. A pamatuj si tohle: když jde o dobrou věc, musíš své služby poskytnout zdarma, ale nesnaž se, aby takových případů bylo zbytečně mnoho. Když pracuješ pro klienta, dohodni se s nim na odměně, než začneš čarovat, a nikdy nepřijmi méně, než na čem jste se dohodli. To je zvlášť důležité, když jednáš s králi a jim podobnými. Často bývají rychlí ve slibech, ale velice pomalí v jejich plnění a pak obvykle nastává čas na odstrašující příklad. Bude-li to nevyhnutelné, neváhej, jinak bys mohl ohrozit reputaci celé profese."

"Jak se dělá odstrašující příklad?"

"Poniž ho. Přičaruj mu oslí uši nebo prasečí rypák. Den nebo dva s něčím takovým na každého šlechtice obvykle patřičně zapůsobí."

"Nikdy neohrozím naši profesi, Tarry. Budeš na mne moci být pyšný."

Tarry se podíval stranou, jako by se mu slova chvály nepřenášela snadno a řekl: "Jsem na tebe pyšný už teď, chlapče. Ale počkej ještě," dodal a sáhl si pod halenu.

"Žádné peníze nepotřebuji, Tarry. Umím ochranné kouzlo a mám všechno to zlato, co mi nechali Hob a Mag, takže -"

"Já ti nedávám zlato." Tarry vytáhl měšec, otevřel ho a vysypal si z něj něco do ruky. "Nechci, abys cestoval úplně bez přátel," řekl a nastavil otevřenou dlaň. Leželo na ní něco, co vypadalo jako svraštělá červená perlička. "Spolkni to."

"Co je to?"

"Něco užitečného. No tak, spolkni to."

Kern si perličku strčil do úst, spolkl ji a zapil douškem vody. "Čím mi to bude užitečné, Tarry?"

"Budeš moci rozprávět s ptáky a se zvířaty."

"A k tomu mi pomůže ta perlička?"
"Pokud vím, tohle žádná perlička nedokáže. To, co jsi spolkl, byla konzervovaná ledvina lasičky opatřená zaklínadlem. Lasičky jsou velice chytrá zvířata. Dokážou... co se děje?"
Kernovi najednou bylo velice těžko od žaludku. Sevřel si ho jednou rukou, jako by čekal, že mu každou chvíli vybuchne, zatímco druhou rukou si zakrýval ústa. Tarry se na něj káravě podíval a řekl: "Nebuď tak háklivý. Dal jsem ti velice užitečný dar. Nikdy nemůžeš vědět, kdy se ti bude hodit. Ptáci a zvířata nejsou zrovna brilantní v konverzaci, ale divil by ses, jak někdy dokážou pomoct."
Kern polkl další doušek vody. Po několika hlubokých nadechnutích a vydechnutích se začal cítit méně nejistě.
"Promiň. Děkuji ti. Děkuji ti za všechno."
Starý muž jen mávl rukou, rozpačitý nad takovým projevem vděčnosti. Naposledy se rozloučili a Kern vyrazil na západ, zatímco Tarrendine mířil na východ. Po několika krocích se Kern ještě jednou obrátil. Cesta za ním byla prázdná.
Tu noc přespal venku a příštího dne si odpracoval nocleh a jídlo sekáním dříví pro sedláka. Putoval ještě další dva dny a pak narazil na hospodu. Právě včas, protože nebe se záhy zatáhlo, a než mu donesli polévku, rozpršelo se. Noc strávil na slamníku, na podlaze výčepu přeplněného chrápajícími spáči a hladovými blechami, ale celodenní pochod ho vyčerpal, a tak spal jako zabitý.
Příštího dne se přidal ke skupince pocestných, kteří šli na trh. Když putoval sám, využíval samoty k procvičování pouček a pravidel, ale už ho to unavovalo, a proto společnost vcelku nadšeně přivítal. Byli to docela příjemní lidé - alespoň většina z nich - a jeho docela zajímalo, o čem se obyčejní lidé mezi sebou baví, protože jich v životě poznal tak málo.
Mlynář a jeho žena, hřmotní a bujaří lidé burácivých hlasů a tváří podobných lesklým červeným jablíčkům, se chovali, jako by nad vším přebrali dozor. Nadělali spoustu povyku, pokřikovali rozkazy na každého, kdo se naskytl, a všichni je ignorovali až na jejich služku, utahanou dívku, která trávila většinu času vzdycháním. Zbytek skupiny tvořili dva vesničané, otec a syn, synova žena, vdova, která jela navštívit svou dceru, tkadlec, jenž pokyvoval na všechno, co slyšel, ale sám mluvil jen zřídka, tři studenti, kteří se bavili jen mezi sebou navzájem a pouze v latině a zdálo se, že mají ohromnou legraci ze všeho, co ostatní řekli nebo udělali, dobře oblečený starší muž a jeho sluha, jež se oba drželi trochu stranou, dva klempíři a stařičký řezbář. Ke konci třetího dne v této společnosti se Kernova zvědavost prakticky úplně vytratila. Ti lidé byli pořád svým způsobem příjemní a jejich společnost byla změnou proti osamělému putování, ale jejich konverzační zdroje se vyčerpaly až příliš rychle. Mlynář a jeho žena se Kerna pořád na něco ptali, dávali mu rady a pokoušeli se ho úkolovat. Když jim dal jasně najevo, že jim toho o sobě mnoho nepoví, o jejich radách nemá valné mínění a nebude jim dělat sluhu, staly se hlavním námětem jejich hovoru stížnosti. Jako by se domluvili, ostatní si začali stěžovat také.
Ženatí muži si stěžovali na svoje manželky a vdané ženy zase na svoje muže a jak muži tak ženy si stěžovali na svoje děti, na svou práci a na nepohodlí na cestách. Svobodní mužové a ženy si stěžovali na ty ženaté a vdané, ale mnohem více si stěžovali na to, že sami ženatí nebo vdané nejsou. Mladí si stěžovali na staré a staří zase na mladé. Ti i ti si stěžovali na hospody, na jídlo a na postele, když je zrovna dostali, ale stejně vehementně si stěžovali, že nikde blízko není žádná hospoda, teplé jídlo a postel, když se na noc museli utábořit v lese. A všichni dohromady si stěžovali na počasí a daně.
Kern uvažoval, jestli tohle dělají obyčejní lidé pořád. Jemu život zase tak krušný nepřipadal, ale zdálo se, že většina pocestných si v něm užije jen málo radostí. Nechápal to. Jemu svět připadal neuvěřitelně fascinující a plný zajímavých věcí, lidí a zkušeností. Svým způsobem byl širý svět lepší než Tarryho jeskyně, a přesto ho jen tak málo lidí dovedlo ocenit.
Jeho putování a úvahy byly krutě přerušeny třetího dne cesty se skupinou. Jak si tak vykračoval po pěšině, někdo mu najednou přehodil přes hlavu odporně páchnoucí pytel. Vzápětí dostal ránu, až se mu v hlavě rozezvonilo, a byl surově povalen na zem. Všude kolem slyšel křik a ječení, dusání běžících nohou a nejrůznější zvuky rvačky. Někdo ho tvrdě kopl do žeber a někdo jiný mu ztěžka dopadl na záda. Paže mu těsně nad lokty ovinul provaz, další smyčka mu stáhla zápěstí. Neurvalé ruce ho prohledaly, sebraly mu jeho ranec a dýku a pak nalezly měšec se vším zlatem, které mu zanechali Hob a Mag.
Ihned si vzpomněl na svou magii; a prakticky ve stejném okamžiku si uvědomil, že neví, jaké zaklínadlo použít, kam ho zaměřit nebo jak. Neměl tušení, kdo je vlastně přepadl nebo kolik jich bylo nebo kde se teď nacházeli a jak byli ozbrojeni. Nevěděl, jestli jeho společníci uprchli nebo jestli byli zraněni či dokonce zabiti. Nevěděl nic a nemohl nic dělat. Jeho knihy byly pryč, a i kdyby je ještě měl, s pytlem přes hlavu by z nich stejně nemohl nic přečíst. Strávil celé roky studiem magie a teď, když ji potřeboval nejvíce, byl bezmocný. Ve své pošetilé samolibosti nepomyslel dokonce ani na to nejjednodušší ochranné kouzlo.
Ležel obličejem dolů, rozzlobený nad svou vlastní hloupostí a bezmocností, a snažil se přemýšlet. Soustředil se na Tarryho rady. Nikdy neužívej magii ve vzteku. Nejprve se uklidni. Přemýšlej, než začneš jednat.
Řídit se tím nebylo lehké, ale věděl, že Tarry měl pravdu. Teď byl čas pro trpělivost. Čas pro magii teprve přijde. Začal zhluboka dýchat, aby se uklidnil, vyčistil si mysl od vzteku a připravil si ji pro logické myšlení.
První, co si uvědomil, bylo, že není v akutním ohrožení života. Kdyby ho útočníci chtěli zabít, mohli to udělat velice snadno. Proč to neudělali sice nevěděl, ale bylo to tak. Byl z něho zajatec, a tudíž měl šanci uniknout.
"Zvedni se," zavrčel na něj vzteklý hlas a surové trhnutí provazu, kterým měl spoutané ruce, ho donutilo vstát. "Jdi," přikázal mu stejný hlas a Kern váhavě vykročil, ale úder mezi lopatky ho popostrčil a zároveň málem zase srazil k zemi.
Přes hrubou látku pytle pronikalo trochu světla, ale nic kolem sebe neviděl. Šel tak dlouho, že mu to připadalo jako věčnost, často klopýtal a ještě častěji narážel do stromů. To jeho věznitele vždycky velice rozveselilo a jemu to přivodilo spoustu modřin a zlosti. Slyšel, jak jeho společníci křičí a žebroní dušenými hlasy o milost, ale jejich prosby

neměly na věznitele žádný účinek, vyjma snad toho, že v nich vzbuzovaly zuřivost. K zuřivosti přiváděly i Kerna, protože si chtěl udělat představu, s kolika lupiči má co do činění, a všechen ten povyk mu to znemožňoval. Za nějaký čas ale jeho spoluzajatci upadli do odevzdaného mlčení až na občasný výkřik bolesti, když někdo do něčeho narazil nebo spadl nebo obdržel ránu do žeber, protože se pohyboval příliš pomalu nebo příliš rychle nebo špatným směrem, a pak byl schopen odhadnout, že je zajalo asi šest mužů. Mohlo jich být i víc, ale byl si jist, že rozeznává nejméně šest různých hlasů. Když dospěl k tomuto závěru, soustředil se dál na chůzi. Teď nemohl dělat nic. Jeho čas měl teprve přijít.
Za stálého pokřikování, bití, kopání a šťouchání je jejich věznitele sehnali dohromady do jakési ohrady. Silný štulec srazil Kerna na zem a pak uslyšel, jak se s bouchnutím zavřely těžké dveře, vzápětí zajištěné závorou. Všude kolem byla tma. Nějaký čas byli všichni zticha, pak se ozvalo sténání a bědování. Nikdo je neokřikl, aby zmlkli, ani jim nezačal vyhrožovat, a tak Kern usoudil, že je jejich věznitele někam zavřeli a sami se vzdálili. Okamžitě začal pracovat na svých poutech, ale nedařilo se mu to. Svázali ho dobře. Kroutil se a zmítal se, až narazil na jednoho ze svých spoluvězňů.
"Pomoz mi osvobodit se," zašeptal.
"K čemu by to bylo? Stejně pro nás není naděje. Všechny nás zamordují. Podříznou nám krk, jednomu po druhém," zakvílel muž, ve kterém Kern rozeznal mlynáře.
"Nezamordují nás, když se osvobodíme a utečeme. No tak, pomoz mi."
"Když se budeme snažit uprchnout, zabijí nás o to dřív. Jsme ztraceni." To byla mlynářova žena.
Kern to vzdal a pokusil se převalit na druhou stranu, ale narazil do zdi. Začínal propadat zoufalství. Neměl mnoho času a teď ho zbytečně mařil. Opřel se, zhluboka se nadechl a pokusil se přemýšlet.
Najednou na obličeji ucítil něco velice malého a velice lehkého. Pravděpodobně myš, pomyslel si. A vtom si vzpomněl na Tarryho dárek.
Neměl ani ponětí, jak se používá, a Tarry mu žádné instrukce nedal, proto prostě řekl: "Na okamžik, myško."
Myslel ve slovech a mluvil ve slovech, ale to, co se při tom ozvalo, nebyla slova. Vydal ze sebe sérii tichých zapísknutí. Podobné zapísknutí se ozvalo v odpověď, ale on mu rozuměl stejně zřetelně, jako by to byla slova.
To říkáš mně? Kdo jsi? Proč jsi sem přišel?
"Potřebuji pomoc. Chci, abys mi ty a tví přátelé přehryzali pouta."
Proč?
"Chci se dostat na svobodu."
Co je to 'na svobodu' ? A kdo jsi ?
"Jmenuji se Kern. Zajali mne lupiči. Když mi přehryžeš pouta, budu moci uprchnout."
Cítil, jak se myš pohybuje směrem k poutům na jeho zápěstí. Hned se ale zase vrátila a řekla: Tlusté provazy. Příliš mnoho práce.
"Zavolej své přátele."
Proč bychom ti měli pomáhat? Máme dost své vlastní práce.
"Z provazů získáte skvělý měkký materiál na hnízda. A postarám se, abyste dostali spoustu jídla."
Myš hned neodpověděla. Pak, jako by si všechno pořádně promyslela a dospěla k rozhodnuti, řekla: Skvělá měkká hnízda. Jídlo pro každého. Pomůžeme.
V příštím okamžiku Kern ucítil chlupatá myší tělíčka rejdící po jeho rukou a zápěstí. Provazy brzy povolily a on pomalu a opatrné pohnul rukama, aby myšky nevystrašil "Děkuji vám," řekl a sundal si ze zápěstí zbytky provazů. Dobrý materiál. Budou z něj skvělá hnízda, odpověděla myška.
"Teď osvobodím ostatní. Jakmile se začnou pohybovat, mohli by vám omylem ublížit. Raději se ukliďte stranou. Provazy vám naskládám na hromadu."
Nezapomeň na jídlo, řekla myš a odběhla.
Kern rozvázal muže, který seděl nejblíž, řezbáře, a společně se pak postarali o ostatní. Když všem sňali pouta, Kern navršil provazy do kouta jako odměnu svým zachráncům a pak otevřel pytel se zrním, který stál poblíž. Osvobození vězni se zatím zmateně rozhlíželi kolem.
Bylo jich osm: Kern, řezbář, mlynář, jeho žena a služka, starší z vesničanů, vdova a tkadlec. Ostatním se očividně podařilo vyhnout zajetí nebo utekli. Nacházeli se v jakési kůlně, zvenčí zavřené na závoru. Závora nebyla nijak pevná a zvlášť solidně postavená nebyla ani sama kůlna. Dostat se ven by nebyl problém, ale neměli tušení, kde jsou nebo jak blízko se zdržují lupiči.
"Tma ještě nenastane celé hodiny. Budeme mít dost světla na útěk a noc můžeme strávit v lese," řekl Kern.
"A co vlci?" zeptala se mlynářova žena.
"A medvědi?" přidal se mlynář.
Sotva ta zvířata zmínili, jejich služka začala tiše kňourat.
"Touhle roční dobou lidi nenapadají," namítl starší venkovan.
"Ale co když nás lupiči najdou a znovu nás zajmou? Strašně se rozzlobí. Mohli by nás i zabít."
"Když tady zůstaneme, zabijí nás docela určitě," odpověděl tkadlec, načež se vdova hlasitě rozplakala.
"Možná už se vracejí, aby nás zabili!" zaúpěla.
Vtom se odněkud zdáli ozval hlasitý výkřik následovaný drsným chechotem, pak další výkřik bolesti. "Někoho vzali s sebou. Teď ho mučí. Totéž udělají i s námi ostatními a pak nás zabijí," konstatoval tkadlec.
"Raději bychom si měli pospíšit," připomenul Kern. Přistoupil ke dveřím a zapřel se do nich celou svou vahou. Ozvalo se zapraskání a dveře se trochu prohnuly. "Pojďte sem!" zavolal tiše. "Když se do nich opřeme všichni, závora povolí. Pak budeme utíkat, jak nejrychleji budeme umět."
"A co mé zlato? Vzali mi měšec, ve kterém jsem měl všechno svoje zlato," postěžoval si mlynář.

"Jestli chceš," odpověděl mu řezbář, "můžeš tady na ně počkat a požádat je, aby ti je vrátili. Já jsem pro, abychom utekli."
To byl obecný názor. Dokonce i mlynář souhlasil, byť váhavě. Všichni společně se opřeli o dveře a na Kernův povel zatlačili. Při třetím pokusu závora povolila a dveře se otevřely dokořán. Kern je zachytil, než mohly bouchnout o zeď, a všichni vyběhli ven.
Vydali se po úzké pěšině a cesta jim ve světle zapadajícího slunce rychle ubíhala. Kern se držel vzadu a často se ohlížel, jestli je někdo nepronásleduje. Nezahlédl však nikoho.
Najednou se zastavil. Pochopil, že se musí vrátit. Zlato v jeho měšci nebylo jen obyčejné zlato, které se dalo nahradit jiným, bylo to i jeho jediné dědictví po rodičích. Hob a Mag kvůli němu zemřeli a Tarry postoupil velké riziko, aby mu je mohl vrátit, a Kern nesnesl pomyšlení, že by je teď zanechal v rukou lupičů. A ti zloději neměli jen jeho zlato, pravděpodobně mu ukradli i Tarryho knihy. Magické knihy mohly ve špatných rukou způsobit velké nepříjemnosti. Musel se vrátit. Neměl na výběr.
A pak tam byl ještě ten člověk, kterého lupiči mučili. Pokud se mu ještě dalo pomoci, musí se o to pokusit.
Na chvíli se posadil, aby popadl dech a vymyslel nějaký plán. Byl sám proti šesti, možná i více než šesti, a aby měl šanci na úspěch, musí použít magii. V duchu si probral Tarryho varování. Nikdy nejednej unáhleně. Nikdy neužívej magii ve vzteku. Nikdy nesmíš přečarovávat.
Najednou uslyšel něčí kroky, popadl kámen a vyskočil na nohy, připraven se bránit.
Nebyl to však lupič, ale Tadeáš, sluha bohatě oděného muže. Při pohledu na Kerna ztuhl a pak se sklopenou hlavou řekl: "Mají mého pána. Musím se pokusit ho osvobodit, ale nevím jak."
"S námi zavřený nebyl. Ale slyšel jsem nějaké výkřiky..."
"To byl on. Lupiči museli nějak zjistit, že je soudce, a teď ho mučí."
"Já se také vracím. Společně možná něco dokážeme."
"Co můžeme dělat? Je jich příliš mnoho."
Kern už ale vymyslel plán. "S tím si nedělej starosti. Použiju..." Na poslední chvíli si vzpomněl, jak mu Tarry kladl na srdce, aby nikomu neříkal, že je čaroděj, a zarazil se.
"Co použiješ?"
"Válečnou lest. Prostě důvtip. Přechytračíme je."
Sluha se zatvářil pochybovačně. "Jak?"
"No... pravděpodobně oslavovali svoje vítězství a teď už budou úplně opilí. Připlížím se k jejich skrýši a osvobodím tvého pána a potom utečeme. Ty můžeš čekat za dveřmi a praštit každého, kdo by nás pronásledoval."
"A ty myslíš, že se to podaří?"
"Máš snad lepší nápad?"
Tadeáš neměl. Našel si tlustou větev vhodnou do ruky a pokynul Kernovi, aby ho vedl.
Opatrně se vraceli po cestičce a při tom stále naslouchali, jestli se před nimi neozve nějaký podezřelý zvuk. Brzy dorazili na okraj mýtiny, na které stála ponurá chatrč a polozbořená kůlna s dveřmi volně visícími na pantech. Z komína chatrče vycházel kouř, ale žádnou jinou známku života nezahlédli. Kern se připlížil tak blízko chatrči, jak jen to šlo bez rizika, že ho uvidí. Pak se zhluboka nadechl, v hlubokém soustředění přivřel oči a zaklel všechny uvnitř uspávacím zaklínadlem. Nedokázal víc než půlhodinový spánek, ale to by mělo stačit, řekl si, aby mohl i se svými společníky uprchnout. Pomalu počítal do sta, aby zaklínadlu poskytl čas zapůsobit, pak se přikradl ke dveřím a nakoukl dovnitř. U kulatého stolu tam sedělo pět lupičů a všichni tvrdě spali. Tři byli předklonem, hlavy položené na stole. Další dva seděli zvrácení dozadu na lavici. Šestý lupič ležel na podlaze. Všichni vypadali na pohled hrozně a páchli zrovna tak, jak vypadali. Kern se zastyděl, když si vzpomněl, že si v dětství také přál být lupičem. Byl jsem to tehdy ale hlupák, pomyslel si.
Nyní však neměl čas dumat nad svou dětskou pošetilostí. Soudce ležel v rohu, ruce i nohy spoutané a spal stejně hluboce, jako ostatní. Tohle byla komplikace, kterou Kern nepředvídal. Budou-li muset spícího muže nést, zpomalí to jejich útěk, ale Kern ještě nebyl tak zručný, aby ho dokázal odeklít a neodeklít současně i všechny lupiče.
Prohledával chatrč, dokud nenašel svou dýku, měšec a ranec. Ranec byl netknutý. Tarryho knihy byly v bezpečí. Kern rychle pobral lupičům jejich dýky, sekery a kyje a pak šel ke dveřím a zavolal na soudcova sluhu.
"Já jsem tady," odpověděl Tadeáš, který se nad ním tyčil s klackem v rukou. "Je můj pán v pořádku?"
"Je v bezvědomí, ale žije. Musíme ho odnést. Tady, vezmi ty zbraně a zahoď je, jak nejdále můžeš, do lesa."
Zatímco se sluha zbavoval zbraní, ze kterých si ponechal jen jediný nůž, Kern přeřezal soudci pouta a odtáhl ho ven z chatrče. Pak napjal přes práh provaz, zhruba ve výši kotníků. To a několik dalších podobných pastí po cestě by mělo jejich pronásledování zpomalit.
Pak popadl spolu se sluhou spícího soudce a utíkali pryč, jak nejrychleji uměli.

Sedm

Útěk a pronásledování • Prosazení práva • Změna plánu

Běželi a nesli soudce mezi sebou, dokud jim nedostatek dechu, tma, poranění a čiré vyčerpání neznemožnilo pokračovat, a pak se svalili na malé mýtince u potoka.
"Teď už jsme v bezpečí," řekl Tadeáš. "Ve tmě nás nenajdou."
"A co když ano?"
"Nenajdou. Ve tmě přece nevidí, ne? Přes noc si můžeme odpočinout a zítra za úsvitu vyrazíme."
"Musíme držet hlídky," řekl Kern.
"Když chceš, klidně si ji drž sám. Já jdu spát."
Kern věděl, že by někdo hlídat měl, ale byl příliš unavený, než aby se o to přel. Usadil se pod strom a snažil se zůstat

bdělý a ostražitý. Hlava mu po úderu stále třeštila a po celém těle měl modřiny od nárazů do stromů. Zápěstí měl od pout celá oteklá a nohy ho bolely. Dělal, co mohl, aby neusnul. Možná, že je lupiči skutečně nemohli ve tmě vyslídit, ale také bylo možné, že mohli. Každopádně bylo lépe nepokoušet divoká zvířata. Rozhodl se, že raději zůstane vzhůru celou noc. O minutu později už tvrdě spal.
Probudil se náhle do černočerné tmy. Až na chrápání jeho společníků a šumění nočního větru v korunách stromů vládl všude klid. Rozhlédl se kolem sebe, ale tma byla dokonalá.
Pak uviděl záblesk světla. Zmizel, ale v příštím okamžiku se objevil znovu. "Lucerna!" zašeptal. Vedle prvního světélka se objevilo druhé a Kern zacloumal bližším ze spáčů, soudcem.
"Lupiči nás pronásledují! Musíme utíkat!" Soudce zasténal a zamumlal něco, čemu Kern nerozuměl. Nehýbal se.
Kern s ním zatřásl znovu, tentokrát silněji, a zašeptal: "Probuďte se! Musíme pryč!"
"Jsem příliš ztuhlý, než abych utíkal. Nedokážu se postavit na nohy."
"Musíte. Rychle," naléhal Kern, pomáhaje mu vstát.
Tadeáš se probudil okamžitě a se soudcem mezi sebou vyrazili do tmy. Všechno mohlo dopadnout dobře, ale sluha o něco zakopl a upadl, soudce se svalil na něj a Kern, který zavrávoral a narazil kolenem tvrdě o skálu, vykřikl. Víc jejich pronásledovatelé slyšet nepotřebovali. Světla luceren se okamžitě začala pohybovat jejich směrem.
Prchali do tmy. Často padali, ale hned se zase zvedali a utíkali dál. Naráželi do stromů a zraňovali se o jejich větve. Houští jim rvalo šaty a šlahouny se jim ovíjely kolem kotníků, ale oni stále utíkali, dokud je neochromilo vyčerpání. Otlučení, poškrábaní, lapající po dechu se z posledních sil vyšplhali na vysoký strom a stěsnali se v jeho rozsoše. Tam prakticky okamžitě usnuli únavou a spali až do rozednění.
Když se Kern probudil, byl ztuhlý a celé tělo od hlavy až k patě ho bolelo. Jedno oko měl oteklé a na tváři mu zasychala krev. Obě ruce měl zle poškrábané od toho, jak se prodíral trnitým houštím. Ostatní dva nevypadali o nic lépe; vlastně soudce vypadal mnohem hůř, protože ho ještě před jejich nočním útěkem měli v práci lupiči.
Kern dlouho naslouchal, ale neslyšel nic než zpěv ptáků. Pak opatrně slezl a ještě jednou prozkoumal pohledem okolí, než konečně seskočil na zem.
"Vzduch je čistý," zavolal tiše. "Můžete slézt."
Listí nad jeho hlavou se rozhrnulo a objevil se obličej sluhy. "Můj pán je příliš těžce zraněný, než aby mohl jít. Zůstaneme tady, dokud nepřivedeš pomoc."
"Kde ji mám hledat?"
Ve větvích nad ním došlo k tiché výměně názorů a pak rozhrnul listí pro změnu zase soudce. "Jdi do nejbližšího hradu a řekni tam, co se stalo. Pověz jim, že soudce Harrin žádá ve jménu krále o pomoc a poslal tě, abys jednal z jeho moci. Ukaž jim tohle." Kernovi k nohám dopadl těžký prsten. "A spěchej!"
Jelikož Kern neměl ani tušení, kterým směrem se dát nebo kde najde cestu, zamířil na západ. Zvolil dobře. Zakrátko našel pěšinu, a když po ní chvíli kráčel, poznal vyvrácený strom a zvláštně tvarovaný balvan. Nacházel se nedaleko od místa, kde byli přepadeni. Spěchal dál a zanedlouho uslyšel zvuk kopyt, který se k němu postupně přibližoval. Bylo to pomalé, těžké dunění, zdálo se, jako by se pod ním chvěla sama země. Kern se rychle ukryl do houští a čekal.
Najednou se objevili tři studenti a hned za nimi mladý vesničan. Všichni byli ozbrojení těžkými holemi a obezřetně se rozhlíželi kolem sebe. Za nimi jel rytíř a jeho panoš na koni.
Kern vyběhl ze svého úkrytu a zvolal: "Unikli jsme lupičům! Zachránili jsme se!"
"Je můj táta v bezpečí? Kde je?" vyptával se vesnický mladík.
"To nevím. Byl jsem se soudcem Harrinem a jeho sluhou. Skrývají se v lese. Lupiči soudce mučili a on mne poslal pro pomoc, ve jménu krále." Ukázal všem prsten.
Rytíř k němu přijel blíž a natáhl ruku pro prsten. Dlouho a pečlivě si ho prohlížel a pak ho Kernovi vrátil. "Buď dobré mysli, chlapče. Našel jsi bojovníka," řekl.
Jeho zjev byl vpravdě impozantní. Byl vysoký a statný, takže vypadal jako opevněná věž. Tmavé vlasy měl nakrátko zastřižené. Obličej měl posetý špatně zahojenými jizvami, nos mírně rozpláclý, bradu hranatou a vyzývavě vyčnívající. Vypadal jako sama předloha hrdinných rytířů. "Kolik je lupičů?" zeptal se.
"Šest."
"Dokážeš najít cestu do jejich doupěte?"
"Myslím, že ano."
"Tak se ozbroj a pojď s námi."
"A co soudce a jeho sluha?"
"Vezmeme je cestou. Jsou způsobilí k boji?"
"Sluha ano. Soudce Harrin je zle pochroumaný."
Rytíř se ponuře, nevesele usmál. "Soudce Harrin je chrabrý muž. Budeme ho ještě potřebovat, až lupiče zajmeme. Jdeme."
"Ano, pane," řekl Kern. Vzrušením z toho, že se osobně účastní pronásledování, zapomněl na všechny své rány a bolesti.
Šel vedle mladého venkovana, který se chtěl dozvědět co nejvíce o svém otci. Kern mu pověděl to málo, co věděl, a mladík mu na oplátku vyprávěl, jak při svém útěku potkal sira Strathmandera z Mokřin, potulného rytíře se svým panošem, kteří mu okamžitě nabídli pomoc. Will, jak se mladík jmenoval, nechal svou ženu v bezpečí v jedné hospodě a vedl rytíře na místo jejich přepadení. Cestou se setkali se třemi studenty.
"My jim ukážeme," prohlásil vesničan. "Však už nebudou přepadat slušné pocestné, jen až se s nimi vypořádáme."
"Cave, latrones," zvolal jeden ze studentů a zamával klackem. Jeho společníci se zasmáli.
"Co říkal?" zeptal se Will.

"Ať si lupiči dají pozor," odpověděl Kern.
"Ano, přesně tak. My jim ukážeme," přisvědčil Will s ponurým úsměvem.
Když dospěli ke stromu, kde se ukrýval soudce se svým sluhou, sir Strathmander oznámil silným jasným hlasem svůj příchod. Soudce Harrin, kterého v listoví vůbec nebylo vidět, radostně zvolal: "Můj skvělý mladý příteli, jaká to radost, že tě vidím! Ale co děláš tak daleko od domova?"
"Pronásleduji tři loupeživé rytíře, kteří musí zaplatit za své zločiny. Když jsem se dozvěděl o přepadení tebe a tvých společníků, nabídl jsem svou pomoc." Jeho hluboký hlas duněl uvnitř lesklého brnění jako zvuk bojové trubky.
"My těm lupičům ukážeme!" zvolal Will.
"Jistěže ukážete, chlapi. A já se k vám rád připojím," řekl soudce. Pak s mnohým sténáním a s pomocí svého sluhy stejně jako těch dole vylezl ze svého stromového úkrytu a sešplhal dolů. Zatímco si protahoval nohy, Tadeáš uřízl dvě dlouhé hole.
Harrin si od něj jednu z nich vzal, s překvapující zručností a obratností jí zatočil nad hlavou a řekl: "Raději bych měl svůj meč, ale tohle bude muset stačit. Ano, to bude skvělé."
Znovu se vydali na cestu. Kern cítil, jak v něm roste vzrušení, jaké za svého života s Tarrym nepoznal. Tohle bylo konečně skutečné dobrodružství - hrdinský čin, pocit nebezpečí, odvážní přátelé po boku. Čekali na ně skuteční nepřátelé, muži z masa a kostí, kteří uměli dávat i přijímat tvrdé rány. Kouzla a knihy a dlouhé noci studia při blikající svíčce se proti takovému hrdinskému podniku zdály ničím. Kern dychtil po příležitosti dokázat, zač stojí.
Nedlouho poté narazili na stopy pronásledování a lupičský tábor z minulé noci. Všechny známky ukazovaly, že lupiči stíhání uprchlých zajatců vzdali a vrátili se do svého doupěte, ale i přesto dál postupovali obezřetně. Když se přiblížili skoro až k chatrči, poslali Kerna napřed jako zvěda. Z komína stoupal kouř a vzduchem se nesla vůně jídla. Kern pomalu a obezřetně obešel mýtinu, dávaje si dobrý pozor na všelijaká poplašná zařízení nebo pasti, a hledal případné únikové cesty. Čas od času se z chatrče ozvaly hlasy, tu veselé, tu zase rozhněvané. Občas zazněl i výbuch drsného smíchu. Bylo zřejmé, že lupiči vzdali pronásledování a vrátili se, a teď se nad jídlem dohadují o útěku svých vězňů, probírají se svou kořistí a pochvalují si výprask, který uštědřili soudci Harrinovi. Pomyšlení na odplatu jim bylo docela vzdálené. Dokonce ani nepostavili hlídku.
Když Kern dokončil svůj průzkum, odkradl se zpátky, aby se o zjištěné informace podělil s ostatními. Načrtl na zem plánek loupežnického doupěte a rytíř po několika minutách přemýšlení a dvou nebo tří doplňujících otázkách přednesl plán útoku.
Mýtina bude obklíčena, aby lupiči nemohli uprchnout. Tři studenti se postaví za chatrč na úzkou pěšinku, která podle všeho sloužila jako úniková cesta. Kern s vesnickým mladíkem se pak postarají o jednu stranu mýtiny, soudce a jeho sluha o druhou. Když budou všichni na svých místech, Strathmander a jeho panoš přijedou po hlavní cestě a vyzvou lupiče jménem krále, aby se vzdali. Pokud se lupiči rozprchnou, setkají se s odporem na každé straně. Pokud se rozhodnou bránit společně, útočníci se kolem nich stáhnou.
S několika povzbudivými slovy všichni zaujali své pozice. Kern, skrčený za chatrčí, cítil, jak mu buší srdce vzrušením s jistou příměsí strachu. Nebál se nebezpečí boje, který byl skoro určitě nevyhnutelný, ale možnosti, že by se před svými společníky mohl neukázat v nejlepším světle. Ti muži, které ještě před krátkým časem vůbec neznal, teď byli jeho nejbližší přátelé na celém světě. Jejich život závisel na něm a jeho zase na nich. Nesmí je zklamat.
Pevně sevřel klacek. Vedle něj se za rohem chatrče krčil Will.
"Už vidíš Strathmandera?" zeptal se Kern šeptem.
"Ještě ne."
"Už jsi někdy něco takového zažil, Wille?"
Po dlouhé odmlce Will přiznal: "Ne. Jednou jsem honil chlapa, který tátovi ukradl dvě kuřata. Pořádně jsem mu tenkrát vyprášil kožich. Ale řekl bych, že tohle je něco jiného."
"Jistě. Tohle je o moc horší. Oni by soudce zabili, kdyby -" Kern náhle zmlkl. Uvědomil si, že ho vůbec nenapadlo použít magii, aby svým přátelům pomohl. Jednoduchým kouzlem mohl zabránit zraněním, možná dokonce zachránit životy, a jeho to vůbec nenapadlo. Co jsi to za čarodějnického učně? zeptal se sám sebe znechuceně. Musíš něco udělat, a rychle. Znovu lupiče uspat, to by mohlo...
Ale účinkovalo jeho uspávači zaklínadlo doopravdy? Tím si nemohl být jist, lupiči přece mohli být opilí a soudce Harrin v bezvědomí po přestálém mučení. Možná vůbec žádnou moc nemá. Kdyby se pokusil o zaklínadlo a ono by nepůsobilo nebo kdyby ho spletl, mohl by být výsledek horší, než kdyby neudělal nic. Zavřel oči a snažil se přemýšlet. Byl vzrušený a času bylo málo - a pak uslyšel, jak sir Strathmander vyzývá lupiče, aby se vzdali.
Sotva jeho slova dozněla, všech šest lupičů vyrazilo z chatrče a vrhlo se na rytíře a jeho panoše. Kern sice odnesl z chýše všechny zbraně, které našel, ale lupiči nejspíš měli nějakou tajnou zbrojnici. V rukou měli dýky, kyje a sekery a jeden z nich měl kopí na lov medvědů. Kern a Will vyběhli ze svého úkrytu, aby se jim postavili, a při tom uviděli, jak Harrin a jeho sluha vybíhají z protější strany.
Dva z lupičů při pohledu na posily zahnuli do lesa, ale cestu jim zastoupili tři studenti. Když se kruh kolem nich sevřel, semkli se i loupežníci zády k sobě, mávali svými zbraněmi, vrčeli a vykřikovali hrozby a nadávky.
Boj, který následoval, byl divoký a krátký. Když bylo po něm, všech šest rabiátů leželo na zemi. Will si držel zlomené žebro a jeden ze studentů měl sečnou ránu na předloktí, ale jinak všichni útočníci vyvázli bez zranění. Kern sotva popadal dech, ale byl šťastný. Postavil se lupiči ozbrojenému sekerou a srazil ho k zemi a pak ještě pomohl Willovi přemoci jiného. A to všechno dokázal úplně bez pomocí magie.
Sir Strathmander byl skvělý. Zaútočil na dva lupiče a okamžitě je porazil jedinou ránou na každého, přičemž se elegantně vyhýbal zběsilým výpadům kopí, seker a čepelí. Nyní zasunul svůj meč do pochvy, sňal si helmu a změřil si ležící nepřátele pohledem.

"Chop se svého úřadu, soudce Harrine," řekl. Soudce stanul nad poraženými lupiči a řekl: "Provinili jste se loupežnictvím na královské cestě a násilím spáchaným na jeho služebníkovi. Trestem za to vám budiž smrt." Tři z lupičů tou dobou už seděli. Jeden z nich zaklel, jiný si odplivl. Třetí mlčel. Jeden ze zbylých ležel bez hnutí a nejevil ani známky dýchání.
"Dones z chatrče provaz, Gerethe, ať můžeme vykonat spravedlnost na místě," nařídil Strathmander svému panoši.
Gereth odešel a jeden ze studentů řekl: "Tenhle už je po smrti, sire Strathmandere."
"Stejně ho pověste," odpověděl Harrin. Když se všech šest lupičů houpalo na stromech na okraji mýtiny, prohledali chatrč. Vše, co bylo uloupeno, nalezli, spolu s menším množstvím věcí pocházejících ze starších loupeží. Většina z toho neměla valnou cenu a stěží to stálo za ukradení.
"Byli pěkné přičinliví," poznamenal jeden ze studentů.
"A krvežízniví," dodal Harrinův sluha. Pozvedl mužskou košili s velkou dírou na zádech lemovanou zaschlou krví.
V kotli nad ohněm zůstalo trochu guláše a Kernovi přátelé si ho mezi sebou rozdělili. Nebyl to nijak zvlášť dobrý guláš, ale hospoda byla kus cesty odtamtud a dlouhý pochod završený bojem s rabijáty jim dodal chuť k jídlu.
Když dojedli, zapálili chatrč a zapálili by i kůlnu, ale Kern namítl, že je příliš blízko lesa a požár by se od ní mohl nezvládnutelně rozšířit. Sám tomu příliš nevěřil, ale chtěl uchránit myšky, které ho osvobodily, a musel si pro to vymyslet nějakou hodnověrnou záminku. Naštěstí ho Will podpořil, a tak byla kůlna ušetřena.
Pod rytířovým vedením se pak vydali k hospodě, kam dorazili za soumraku. Zbytek jejich původní skupiny už tam byl a přivítal je s nelíčenou radostí. Mlynář, který se nejvíc radoval, že má zpátky své zlato, trval na tom, že zaplatí pivo všem, a soudce Harrin zase všem jménem krále poručil večeři.
Byl to slavný večer. Únava a zranění byly zapomenuty ve všeobecném veselí. Ostatní návštěvníci hospody dychtili vyslechnout plný výčet dobrodružství a každý ze skupiny našel alespoň jednoho vděčného posluchače vlastní verze celého příběhu. Kern a ostatní odepřeli komentovat mlynářovu značně přehnanou verzi, v níž celý útěk naplánoval a vedl on sám, a raději vylíčili, co viděli oni, od napadení lupiči až po triumfální návrat mstitelů. Okamžitě byli všichni prohlášeni za hrdiny. Kern skromně odmítal chválu a při líčení svého podílu na dobrodružství nijak nenadsazoval, ale ve svém nitru si jako hrdina skutečně připadal. Nebyl to špatný pocit.
Večeře se protáhla až do pozdní noci. Will pobavil všechny u stolu veselou písničkou. Tadeáš, sluha soudce Harrina, strhujícím způsobem přednesl báseň oslavující vítězství Hronfina Rudé čepele nad tlupou pirátů. Studenti se přidali se třemi sólovými baladami a pak ještě přidali trojhlasné moteto v latině. Kern vyprávěl jeden z Tarryho příběhů. Soudce Harrin přednesl dlouhou řeč, která byla několikrát přerušena jásotem, a sir Strathmander se připojil s podstatně kratším proslovem, nicméně bouřlivý potlesk si vysloužil také.
Kern seděl vedle panoše Geretha, mladíka asi tak stejného věku, ale o vlásek vyššího a statnějšího. Gereth nebyl od přírody nijak sdílný, ale jak se večer měnil v noc, uvolnil se a duch oslav ho do sebe vtáhl. Poté co zazpíval krátkou píseň o neopětované lásce a sklidil za ni zdvořilý potlesk, stal se trochu hovornějším.
"Je to ohromný život, být panošem. Má to samozřejmě svůj díl těžkostí, ale je to ohromný život. Nemyslíš, že je to ohromný život?" zeptal se Kerna.
"Mně to tak určitě připadá. To je vždycky takové?"
"No, tohle je z toho ta nejlepší část. Taky k tomu patří řádný kus perné práce. Pořád jezdíme od jednoho dobrodružství k druhému. Pak je tu pravidelný trénink. Musíme se držet ve vrcholné formě. Ale je to ohromný život. Pokaždé, když člověk vykoná nějaký hrdinský čin, rozpráší tlupu darebáků, osvobodí princeznu nebo zabije obludu, vždycky ho čeká jásot davu, velká oslava, ovace a pocty."
"To zní jako báječný život," řekl Kern.
"Ohromný. A co děláš ty?" zeptal se Gereth.
"Studuji na lékaře," odpověděl Kern. V určitém smyslu nebyl daleko od pravdy. Měl dostatečné základy, aby se před několika hodinami mohl postarat o rány svých přátel.
"To je dobré. Velice úctyhodné. Není to tak ohromné, jako být panošem, ale je to užitečné. Velice bezpečné."
"Ale ne moc dobrodružné."
Gereth zavrtěl hlavou. "Dobrodružné ani trochu. Ale úctyhodné."
"Ano. Velmi úctyhodné."
"Samozřejmě, nejctihodnější ze všeho je být rytířem. To je ohromný život. Já se taky jednou stanu rytířem." Gereth si posloužil už čtvrtou štědrou porcí uzeného úhoře á la Bordelaise s troškou hořčice navrch a všechno to spořádal. Kern, který byl tou dobou už docela plný, si ulomil kousek chleba. "Ty máš ale apetit."
Gereth přežvýkl, polkl a řekl: "Musím se držet při síle. Je to namáhavá práce, být panošem. Ten úhoř je ohromný."
Kern přikývl. Nikdy nepřišel na chuť úhořům v jakékoliv podobě a přídavek hříbečků na másle s hořčičnou polevou jeho chuť k jídlu nijak neprovokoval. Všiml si, že sir Strathmander takovým delikatesám neholduje. Rytíř večeřel polosyrové maso s chlebem a splachoval to červeným vínem. Kernovi to připadalo jako mnohem příhodnější strava pro bojovníka.
Jestli to zavinily přísady, počet porcí nebo příprava, nebo snad apetit panoše Geretha, zvláštnosti jeho zažívání či obyčejná žravost, to nikdo nevěděl. Faktem bylo, že příštího rána, když byl Kern přivolán na pomoc, ležel mladý panoš zkroucený jako garnát, sténal a tiskl si žaludek jako člověk narážený na kůl. Jeho obličej měl duchovitou zelenožlutou barvu a jeho útroby vydávaly hotovou symfonii kručení, brumlání, klokotání, bublání a zlověstného rachocení. Byl nemocnější než kdokoliv, koho Kern kdy viděl.
Sotva se nad ním Kern sklonil, panoš k němu vztáhl třesoucí se ruku. "Jsi přece lékař. Vyléč mne," řekl slabým hlasem.
"Co je s tebou?"
"Ty houbičky byly otrávené. Nebo hořčice. Nebo něco jiného..." Gereth se odmlčel, aby vydal sérii docela jiných

zvuků, a pak dodal: "Nebo... úhoři."
V průběhu svých čarodějnických studií se Kern naučil i mnoho věcí o léčení. Dokázal vyjmout hrot šípu, spravit zlomenou kost, ošetřit ránu způsobenou mečem, utlumit bolest modřin a oděrek, vyříznout nežit nebo vřed. Na žaludeční neduhy znal jen jediný lék: poskytnout pacientovi důkladný výplach žaludku, umístit jeho hlavu nad škopík a rychle poodstoupit do bezpečné vzdálenosti. "Udělám, co budu moci, Gerethe."
"Cokoliv," vydechl panoš.
"Vyléč ho tak rychle, jak to bude možné. Hned ráno musím pokračovat ve svém pronásledování loupeživých rytířů," řekl sir Strathmander.
"Udělám, co je v mých silách," opakoval Kern. Povzbudivě poklepal panoše po rameni a pak se odebral do kuchyně, aby shromáždil ingredience pro léčivý nálev, který by vyprázdnil Gerethovy útroby co nejrychleji. Jestli bezprostředně po tom bude nebo nebude schopen pomáhat siru Strathmanderovi, záleželo na jeho regeneračních schopnostech. Obyčejně bývali zdravý muž nebo žena neschopni pohybu, slabí a rozbolavělí ještě dva dny po takovéto kúře. Gereth to mohl zvládnout zajeden, pokud měl zdravý kořínek a nepřidaly by se komplikace. Aby se dokázal pohybovat a být někomu něco platný za kratší dobu, na to by potřeboval tělesnou konstituci Herkula.
Nálev působil s pozoruhodnou účinností. Sotva ho Gereth polkl, sehnul se nad škopíkem a začal se činit jako odpadní potrubí za hustého deště. Kern a sir Strathmander se diskrétně odvrátili. Po několikerém opakování panoš klesl na postel, bledý a slabý jako odstředěné mléko.
"Jak brzy bude připraven vyrazit na cestu?" zeptal se rytíř.
Kern popsal normální průběh rekonvalescence. Sir Strathmander se zamračil a zavrtěl hlavou. "Už se nemohu déle zdržovat. Darebákům, které pronásleduji, nesmí být dopřán čas k útěku." Obrátil se na Kerna a chvíli si ho zevrubně prohlížel a pak řekl: "V boji s lupiči sis vedl dobře. Umíš jezdit na koni?"
"Umím."
"Vládnout mečem?"
"Trochu."
"Pak mi budeš sloužit jako panoš. Vyrážíme ihned."

Osm
Povinnosti panoše • Ukázka rytířství • Vystřízlivění dočasného panoše • Putování opět pokračuje
Ujížděli bez odpočinku celý den a večer, když Kern postavil tábor, zapálil oheň, napojil koně a připravil jídlo, začal rytíř mladíkovi vysvětlovat některé povinnosti panoše. Samozřejmé, ne všechno z toho se od něj čekalo na této výpravě, ale rytíři připadalo, že by bylo rozumné, kdyby si jeho nový panoš byl vědom, v čem spočívá zodpovědnost jeho stavu.
"Musíš se starat o koně. Víš, jak se pečuje o koně, ne?"
"Ó ano, pane," odpověděl Kern.
"A musíš mi pomáhat oblékat a svlékat brnění a dbát na to, aby bylo vždycky řádně vyleštěné a nezačalo rezavět."
"Tohle jsem ještě nikdy nedělal, ale určitě se to naučím."
"Za normálních okolností budeš obsluhovat u stolu. Ale jelikož žádný stůl nemáme, nebude to teď třeba. Když budeme na cestě, budeš se starat o mé kopí, štít a přilbici a musíš to pro mne mít vždy připravené, kdybych to potřeboval."
"I to zvládnu."
"A když začne boj, musíš se držet stranou."
"Ó, to budu, určitě budu."
"Dobře. Musím říct, že doposud jsem s tebou spokojen. Pomýšlel jsi někdy na to připravovat se na kariéru rytíře?"
Kern mu pověděl o svém raném dětství, vynechal všechny zmínky o svých čarodějnických studiích a důraz položil na své znalosti lékaře. Sir Strathmander poslouchal se zjevným zájmem, zvláště když Kern popisoval podrobnosti svého původu.
"Přítomnost erbu na peřince je velice důležitá. Dokazuje, že jsi z šlechtického rodu," řekl. "Škoda, že je peřinka ztracená. Kdybych si ji mohl prohlédnout, byl bych schopen určit tvou rodinu. Ale možná si časem rozpomeneš, jak erb vypadal."
"Myslíte?"
"Je to možné. Ale nemarněme cenný čas tlacháním o tom, co by mohlo být. Musíme si odpočinout a za úsvitu být připraveni k další cestě."
Kern, unavený událostmi několika posledních dnů, usnul rychle. Ale probudil se časné, a tak měl chvíli času přemýšlet o rytířových slovech. Kdyby si jen dokázal vzpomenout, jak vypadal erb na jeho peřince, mohl by nalézt svoje pravé rodiče. Snažil se, seč mohl, povzbudit svou paměť, ale nic se mu nevybavilo. Žádné obrazy, nic. Ale vzpomínka se přece mohla vrátit kdykoliv, naprosto nečekaně. Paměť už se tak někdy chová. Musí být trpělivý.
Byl vděčný Hobovi a Mag a Tarryho měl rád jako svého otce, ale přesto chtěl vědět, kdo byli jeho pokrevní rodiče, jak vypadali a proč byli tak opatrní, že zakryli všechny stopy, podle nichž by se dal vypátrat jeho původ, ale na druhé straně se postarali, aby byl zaopatřený a v bezpečí. Byli sami v ohrožení? Pokud ano, co se s nimi stalo? Byli živí a někde na bezpečném místě a mysleli někdy na svého syna? Bylo možné, že nebezpečí, které ohrožovalo je, teď pronásleduje i jeho? Byli jezdci, kteří zabili Hoba a Mag, pouzí lupiči, nebo je někdo poslal, aby ho našli?
Čím více o tom přemýšlel, tím více si byl jist, že Hob a Mag byli pečlivě vybráni. Vzhledem k tomu, že přišli o své vlastní děti, dalo se předpokládat, že se dobře postarají o nalezence - tím spíš, pokud byl onen nalezenec vznešeného rodu, nebo dokonce královské krve. Na druhé straně se zdálo, že o jeho původu skutečně nic nevěděli. Možná byli udržováni v nevědomosti pro svou vlastní - a jeho - bezpečnost. Nebo možná svou nevědomost jen předstírali. Všechno to bylo tak záhadné a tajemné, ale přemýšlet o tom bylo zároveň velice vzrušující.

Co když se ukáže, že je dítětem vznešených rodičů, nebo dokonce dědicem království? Pak by se mohl stát rytířem a složit slavnou rytířskou přísahu, že bude pomáhat bezmocným, jako byli Hob a Mag, a trestat darebáky. Mohl nalézt své rodiče a vrátit je jejich původnímu stavu, zajistit jim ochranu a bezpečí. To by byl skvělý způsob, jak prožít život, stejně dobrý, jako se stát čarodějem. I když dosud měl jen nepatrné znalosti magie, mohly mu být jen nápomocny, aby svému království vládl spravedlivě a moudře. Chrápání sira Strathmandera vrátilo Kerna zpátky do tady a teď. Vyskočil, rozfoukal uhlíky z minulého večera a nalámal několik kusů chleba na skrovnou snídani. Zatímco připravoval koně a otíral rosu z brnění, rytíř se posadil a protáhl se, několik minut si lehce zacvičil s mečem a pak se najedl. Brzy byli zase na cestě a ujížděli ve stopách loupeživých rytířů.
Narazili na ně odpoledne. Ti tři tábořili na opačném konci lesní mýtiny. Poblíž byla u stromu připoutaná žena. Hlavu měla svěšenou a zoufalství vyzařovalo z celého jejího vzhledu. Smích rytířů se jasně nesl mýtinou.
"Ničemové a zbabělci!" procedil sír Strathmander skrze sevřené zuby. "Zradili všechny zásady rytířství. Zabíjeli bezmocné, kradli svaté předměty, prznili panny, dámy a urozené paní. Nyní se jim dostane odplaty, jakou si už dávno zasloužili. Mé kopí a přilbici, panoši! A hleď, aby ses mi nepletl do boje."
Kern mu nasadil přilbu a podal mu jeho kopí. Pak sir Strathmander vyjel na mýtinu a tři loupeživí rytíři se spěšně začali shánět po zbraních. Asi sto metrů od nich sir Strathmander zastavil a silným hlasem zvolal: "Falešní a křivopřísežní rytíři, svými činy jste pošpinili sebe i celé rytířství! Bijte se se mnou, se Strathmanderem z Mokřin, nebo se podrobte spravedlnosti z mých rukou!"
Kern sice nerozuměl, co mu odpověděli, ale nepřipadalo mu, že by jejich slova zněla kajícně nebo pokorně. Jejich tón byl zuřivý a odbojný a pěsti, kterými mu hrozili, rozhodně nevyjadřovaly úmysl kapitulovat. Rychle se ozbrojili a nasedli na koně, pak bez váhání vyrazili proti siru Strathmanderovi. Jak se k němu blížili, rozdělili se, aby ho obklíčili. Sir Strathmander nezaváhal. Pobídl svého koně a směle vyjel vstříc prvnímu z nich. V plné rychlosti ho kopím vyhodil ze sedla. Rytíř dopadl s hlasitým zařinčením na zem a sir Strathmander otočil koně a tasil meč, aby se postavil druhým dvěma.
Zasazoval jim mocné rány, ale oni je odráželi stejně divoce a přitom kolem něj kroužili tak, že jej měli neustále mezi sebou. Mezitím se i rytíř vyhozený ze sedla vyškrábal na svého koně a připojil se ke svým kumpánům. S přesilou tři na jednoho se jim postupně dařilo sira Strathmandera vyčerpat. Pokaždé, když na jednoho z nich zaútočil, druzí dva zaútočili se stejnou silou na jeho nechráněné boky a záda. Početní převaha si vyžádala svou daň a výpady sira Strathmandera slábly, až ho nakonec tři protivníci sevřeli do kleští a srazili ho z koně. Zatímco tam bezmocně ležel, přijeli blíž, sňali si helmy, meče zasunuli do pochev a místo nich se ozbrojili sekerou, válečným kladivem a řemdihem. Žena připoutaná ke stromu zděšeně vykřikla. Jeden z darebáků na ni ukázal a ostatní se k němu připojili v hlasitém chechotu.
Pokud jim někdo rychle nepřispěchá na pomoc, ta žena bude vystavena krutému příkoří a sir Strathmander zemře ošklivou a krajně nepříjemnou smrtí; a nablízku nebyl nikdo jiný, kdo by mohl na pomoc přispěchat, než Kern. Nebyl důstojným protivníkem pro tři ozbrojené rytíře, ani kdyby měl sám meč a brnění. Měl jenom svou magii a i té měl spíše poskrovnu.
Vybral si magii, kterou už vyzkoušel, a věděl, že účinkuje, přinejmenším za předpokladu, že jsou váleční oři stejně bázliví jako jejich domácí kolegové. Zavřel oči, soustředil se na koně a pak zavolal chvějícím se hlasem, který z jeho úst vyšel jako ržání: "Pozor na hady! Hadi! Jsou všude kolem, syčí a koušou do nohou! Jsou jich tu stovky, kam se podíváš! Je to strašné! Je to hrozné! Pozor! Jo, a nešlápněte na toho muže v lesklém brnění!"
Koně se začali okamžitě stavět na zadní, vzpínat se a vyděšeně tancovat, přičemž shodili své jezdce, kteří ve chvilce očekávání příjemné zábavy povolili ve své pozornosti. S hlasitým zařinčením dopadli na zem. Vzápětí na ně dopadly kopyta jejich vlastních koní a loupeživí rytíři po krátkém zmítání znehybněli. Kern dojel k siru Strathmanderovi.
Přilbice studené vody přivedla rytíře k vědomí. Posadil se, rozhlédl se kolem sebe, a když uviděl loupeživé rytíře ležet na zemi, rychle vyskočil.
"Sraženi... všichni tři?" zamumlal. "Nepamatuji se..."
"Jste v pořádku? Mám se jít podívat na tu dámu?"
Sir Strathmander zamrkal a potřásl hlavou. "Dámu? Jaká dáma?"
"Ta co je uvázaná u stromu."
"U stromu?"
"Ano, u stromu. Tamhle."
"Odvaž ji. U všech všudy, odvaž ji přece. Já se postarám o tuhle sebranku."
Kern přispěchal dámě na pomoc. Sotva ji odvázal, zhroutila se mu s pláčem do náručí. Kern ji odvedl tam, kde rytíři tábořili, a posadil ji na přikrývku. Poblíž ležela láhev, ve které ještě zbylo trochu vína. Otevřel ji a přidržel ji dámě, aby se mohla napít.
"Zachránili jste mne před strašlivým osudem," vydechla.
Oči měla zarudlé od pláče a byla poněkud rozcuchaná a zablácená od dlouhého putování, ale i tak to byla velice hezká dáma. Kern se cítil hrdinně a šlechetně, že pomáhal při jejím vysvobozování.
"Je mi ctí, že jsem vám mohl posloužit, má paní," řekl s hlubokou úklonou. "Jestli mne teď omluvíte, musím ještě -"
"Nenechávej mě tu bez ochrany!" vykřikla a sevřela mu ruku.
"Musím pomoct spoutat ty loupeživé rytíře."
"Spoutat? Proč?" zeptala se překvapeně.
"Aby na nich mohla být vykonána spravedlnost."
"S tím si nedělej starosti. Už se stalo."
Kern se obrátil a uviděl, jak sir Strathmander zvedá hlavu a strká ji do velkého pytle. S druhou a třetí naložil stejně a pak

pytel připevnil ke svému sedlu. Když to udělal, zamířil ke Kernovi a dámě.
"Tak, to by bylo," řekl a odhodil zkrvavenou dýku na zem. "Kerne, pomoz mi sundat brnění. Pak odstroj je a mrtvoly zakopej. Potom mi očisti dýku. Až s tím budeš hotov, můžeš nám připravit něco k jídlu, postavit stan pro dámu a přístřešek pro mne. A nezapomeň se postarat o koně."
Teprve teď se podíval na dámu. Jeho výraz se okamžitě změnil, zněžněl a rozzářil se. Poklekl vedle ní najedno koleno a řekl medovým hlasem: "Sir Strathmander z Mokřin k vašim službám, má paní."
"Já jsem lady Isobel, dcera sira Flamboyse Ohnivého. Včera večer jsem byla unesena ze svého domova loupeživými rytíři, které jste tak včasně a účinně vyřídil," odpověděla.
"Bylo mi ctí a výsadou, má paní, stejně jako mou rytířskou povinností."
"Jste statečný, sire Strathmandere. Sám proti třem, bojoval jste statečně, i když vás srazili ze sedla a sami byli na koních. Bez zaváhání, bez slitování, bez hnutí brvou..."
"A v bezvědomí," zamumlal si Kern sám pro sebe. Byl to on, kdo porazil loupeživé rytíře a zachránil půvabnou dámu, ale všechny zásluhy sklidil sir Strathmander, zatímco skutečný hrdina připravoval tábor na noc a napájel koně. Lady Isobel se ho nezaslala ani slovem. Všechno viděla, a přesto dál pěla chválu na to, jak sir Strathmander skolil tři zločinné rytíře jediným úderem meče. Jestliže tohle mělo být rytířství a heroismus, tak si to klidně mohli nechat, pomyslel si Kern hořce.
Probudil se za rozbřesku, aby rozdělal oheň a připravil snídani, pak sbalil válečné trofeje a sedla a naložil je na koně poražených. Alespoň že je nebude muset tahat celou cestu na zádech.
Když vyrazili na cestu, jel Kern vzadu, s příkazem mít oči na stopkách. Sir Strathmander jel před ním a lady Isobel po jeho boku.
"Měj mé kopí, štít a přilbici stále po ruce, Kerne. Rytíř musí být připraven k boji neustále," řekl.
Kern tedy dával pozor na okolí. Sir Strathmander nikoliv. Byl příliš zaměstnán obdivným zíráním na lady Isobel a ona zase na něj. Čas od času dokonce zastavil a sesedl z koně, aby utrhl květinu a vetknul jí ji do vlasů. Jeho chování vůbec neodpovídalo chování muže očekávajícího každou chvíli boj na život a na smrt. Choval se spíš jako zamilovaný moula.
V hospodě byl sir Strathmander přivítán jásotem, potleskem a hlasitým provoláváním slávy, zatímco lady Isobel se dostalo všeobecné účasti a péče. Gereth, který po těžké gastronomické zkoušce pořád ještě nevypadal dvakrát dobře, je přivítal, ale svou pomoc nenabídl. Kerna poslali do stáje, aniž se ho vůbec na něco zeptali. Když se postaral o koně a uložil válečnou kořist, vrátil se do výčepu, kde našel sira Strathmandera, jak sedí v čele dlouhého stolu, Gereth po jeho levici a lady Isobel po pravici, obklopeni pocestnými, jinými hosty, hostinským, kuchařem a kuchyňskými pomocnými sílami. Všichni naslouchali s očima vypoulenýma a ústy dokořán jeho líčení průběhu boje.
"Prchali se svou nešťastnou zajatkyní tak rychle, jak je jejich koně nesli, ale já je pronásledoval bez odpočinku, neúnavně a neochvějně a narazil jsem na ně tam, kde se utábořili, aby oslavili svůj domnělý únik," líčil s očima planoucíma. "Zavolal jsem na ty zbabělce svou výzvu a pak jsem proti nim vyrazil na svém oři Tempétovi v zničujícím útoku. Cválal jsem stále se zvyšující rychlostí po otevřeném prostranství, svůj bojový pokřik na rtech, a pak jsme se srazili s řinčením zbroje. Můj útok srazil jednoho z lumpů ze sedla. Okamžitě jsem se otočil a vyhodil jsem ze sedla i druhého, pak jsem se obrátil právě včas, abych mohl srazit i třetího. Leželi na zemi, v bezvědomí," řekl.
"Doufám, že jste jim podřezal krky!" zvolal Will.
"To by bylo nerytířské. Sesedl jsem a dal jsem jim čas, aby přišli k sobě, a pak jsme tasili meče. Bylo to tři na jednoho, ale já neměl strach. Můj boj byl spravedlivý a lady Isobel očekávala, že ji osvobodím. Nemohl jsem zklamat."
"Byl statečný nade všechna slova," prohlásila dáma s pohledem obdivně upřeným na svého rytíře.
"Bojoval jsem s nadšením. Mocným seknutím jsem rozťal ocel i kost a oddělil jsem hlavu prvního z ničemů hladce od ramen. Ostatní se stáhli, ale když viděli, že nemají naději uniknout svému osudu, vrhli se na mne s odhodláním zoufalců a doráželi na mne divokými ranami ze dvou stran.
Druhého jsem sťal rychlým backhandem a příští ranou jsem připravil o hlavu i třetího. Bylo po boji. Dáma byla zachráněna a ničemové zaplatili za své odporné činy."
Následovalo všeobecné jásání, plácání po ramenou, zvedání korbelů a přípitky na všech stranách stolu. Kern zasmušile hleděl do své sklenice. Měl pocit, jako by k všeobecné oslavě ani nepatřil. To, že se rytíř docela opomněl zmínit o jeho účasti v bitvě byť i jako diváka, se ho dotklo stejně, jako že neslyšel ani slovo poděkování nebo vděčnosti od ostatních za to, že je osvobodil v prvním případě. Seděl mlčky, dokud si nevšiml, že se na něj dívá soudce Harrin, a pak, aby ostatním oslavu nekazil, se připojil k všeobecnému jásotu. Nemohl popřít, že sir Strathmander jednal odvážně; byl však toho názoru, že by rytíř měl být pravdomluvnější a velkorysejší.
Na druhé straně, sir Strathmander možná věřil, že se všechno sběhlo právě tak, jak to vylíčil. Velký počet úderů do hlavy mohl mít na jeho paměť takový účinek. Nebo se takhle rytíři a vznešené dámy chovali běžně. Se svou značně omezenou znalostí světa a lidí nebyl Kern kompetentní soudce. Všechno to bylo tak matoucí a odrazující, že se pevně rozhodl vyrazit za Fraigem a pokračovat ve svých čarodějnických studiích co nejdříve. Žádné čekání na ostatní, žádné loučení, jen odchod časně ráno a rychlá cesta na vlastní pěst. Už se nebude zaplétat s jinými lidmi, kteří člověka použijí jako hadr na nádobí a pak ho odhodí, aniž by mu byť jen slůvkem poděkovali.
Příštího dne vstal ještě před úsvitem, sbalil si to málo, co měl, a tiše se vykradl ke schodišti, aby se vydal na cestu. Hostinskému zaplatil za ubytování a včerejší večeři, koupil si od něj pecen chleba a kus sýra, a pak vyrazil. Když kráčel kolem stáje, uviděl sluhu soudce Harrina, jak vede dva koně.
"Také už odjíždíte?" zavolal na Tadeáše.
"Můj pán se musí vrátit ke svým povinnostem a hostinský měl dva koně na prodej. Nejsou to žádni krasavci, ale donesou nám tam, kam potřebujeme."

"Pak vám přeji bezpečnou cestu," řekl Kern.
"I tobě. A děkuji, že jsi mi pomohl zachránit mého pána. Chtěl ti poděkovat osobně. Byl by to udělal už minulý večer, ale ve všem tom ruchu a shonu oslav... no, však víš, jak to myslím."
"Já vím, Tadeáši."
Tadeáš se pousmál a řekl: "Ty jsi celý boj viděl, že? Někdy bych si rád poslechl tvou verzi."
Kern mu úsměv oplatil, ale řekl jen: "Možná, že by bylo lépe zeptat se lady Isobel."
Sluha se zasmál. "To pochybuji. Kdyby to vyprávěla ona, sir Strathmander by bojoval přinejmenším s šesti obry."
"A na zchromlém koni," dodal Kern. "Ozbrojený pouze dýkou."
Zatímco se smáli svým příměrům, přidal se k nim soudce Harrin. "Tak veselí hned po ránu?" zeptal se.
"Dobrá společnost je záruka dobré nálady, můj pane," opáčil Kern.
"To je pravda. Ty také odjíždíš dnes ráno, Kerne?"
"Ano, můj pane."
"A kam máš namířeno?"
"Moje cesta vede na sever."
"A my jedeme na západ. To je smůla. Mohli jsme cestovat spolu. Je to bezpečnější a mohli jsme si hezky popovídat. Ale můžeme jet společně alespoň na rozcestí. Je to dobrou hodinu odsud a já se potřebuji projít, abych setřásl spánek a ztuhlost ze svých kostí."
Kráčeli v ranním úsvitu a cestou kladl soudce Harrin Kernovi mnoho otázek. Na rozdíl od sira Strathmandera, který se staral hlavně o podrobnosti jeho zrodu, Harrin se zajímal spíše o jeho schopnosti a úspěchy.
"Tak ty umíš číst a psát," řekl.
"Ano, můj pane."
"A chtěl by ses stát lékařem."
"Mířím na sever, abych pokračoval ve svých studiích," řekl Kern. Přímé odpovědi se tak vyhnul a nelhal.
"Úctyhodné povolání. Ale má svá omezení."
Kern pokrčil rameny. "Vím, že všichni lidé musí jednou zemřít. Lékař může jen doufat, že někomu život prodlouží a učiní ho méně bolestivým, než by byl bez jeho pomoci."
"Ale lékař dokáže pomáhat jen jednotlivcům. Kdyby ses soustředil na studium zákonů, mohl bys pomáhat mnohým. A až by nadešel čas, mohl by ses stát hlavním soudcem země a pomáhat ochraňovat všechny lidi."
"Nikdy bych se neodvážil doufat v tak vysoké postavení."
"Člověk může dosáhnout tak vysokého postavení, na jaké stačí jeho schopnosti. Já sám jsem syn kupce, a přesto jsem se stal královským soudcem. Ty jsi odvážný mladík, nadaný a gramotný. Mohl by ses dostat vysoko."
"To je od vás velice laskavé, že to říkáte, můj pane."
"Říkám, co si myslím. Pomohl jsi mi zachránit život, Kerne, a zasloužíš si odměnu a uznání. Kdyby ses někdy rozhodl studovat zákony - nebo kdybys někdy potřeboval pomoc, kterou ti může poskytnout královský soudce - musíš mi dát vědět."
"Určitě dám."
Tarry kdysi žertoval o Kernově talentu pro práva, a teď o tom soudce Harrin mluvil naprosto vážně. Kern byl vděčný za jeho nabídku a ještě více ho potěšilo, že mu Harrin vyjádřil svůj vděk. Ze všech pocestných jen on sám Kernovi přiznal jeho podíl na záchraně před lupiči. Ale přestože oceňoval nabídku pomoci v právní kariéře, Kern nijak netoužil stát se lékařem spravedlnosti. Podle toho, co věděl o světském právu, sestávalo hlavně z věšení lidí na stromy, z utínání jejich hlav a strkání jich do pytle. Skutečnost, že si potrestaní plně zasloužili, co dostali, nijak nezmenšovala Kernovo znechucení nad tím - pouze zvětšovala jeho zmatení.
Vzpomněl si na Tarryho setkání s muži, kteří zabili Hoba a Mag. I to byla spravedlnost, ale ne ta rytířská. Ať už tak či onak, spravedlnost v sobě vždycky zahrnovala utrpení a smrt. A přitom to bylo nutné, jestli měl zákon vůbec něco znamenat a jestli měli lidé jako Hob, Mag a obyčejní poutníci žít beze strachu.
Svět, začínal si myslet Kern, byl mnohem složitější, než vůbec kdy tušil. Na rozcestí se rozloučil se soudcem Harrinem a Tadeášem a vyrazil cestou na sever, sám a zmatený.

Devět

Nebezpečí ukvapené řeči • Potřeba lékaře • Rodinné nedorozumění • Zázračné vyléčení

Cesta na sever byla velice rušná. Za první den putování na ní Kern potkal více než šedesát pěších poutníků, čtyři kryté vozy a nejméně tucet jezdců na koních. S většinou z nich si vyměnil pozdrav a krátce si popovídal, a k večeru už zase smýšlel o světě lépe. Přes všechny chyby to bylo živé místo plné příležitostí. Už mu bylo nabídnuto stát se rytířem a královským soudcem. Pořád ještě dával přednost studiu čarodějnictví, ale nebylo špatné vědět, že má i jiné možnosti a nikoliv jen tak ledajaké.
Noc - neobvykle teplou a parnou noc na tuto část roku - strávil pod širým nebem a příštího dne vyrazil časně. Někdy dopoledne se obloha zamračila. V poledne začal padat jemný deštík. Odpoledne už vytrvale lilo a k večeru byl Kern promočený skrz na skrz, třásl se chladem, byl hladový a zoufale hledal nějaké suché místo, kde by přečkal noc.
Pak zahnul za zákrut cesty a uviděl vížky malého hradu na blízkém vršku. Padací most byl spuštěný, brána otevřená a vstupní mříž zvednutá. Kern si to vysvětlil jako důkaz pohostinnosti a vydal se po blátivé cestě k padacímu mostu.
U brány ho zastavila stráž. "Kdo jsi a co pohledáváš na hradě Mon Grincheux?" otázal se ho zbrojnoš.
"Jmenuji se Kern. Hledám přístřeší na noc."
"Čím se zabýváš?"

"Jsem... lékař."
Zbrojnoš si ho důkladně prohlédl. Mokrý jako myš a třesoucí se zimou Kern nevypadal nijak impozantně a rozhodně ne nebezpečně. Nakonec strážný řekl: "Proč jsi mi to neřekl hned? Už na tebe čekáme. Pojď se mnou."
To bylo nečekané. Kern zaváhal, protože tušil omyl, ale když mu zbrojnoš netrpělivě pokynul, následoval ho. Pomaloučku se ho zmocňoval pocit, že mluvil unáhleně. Ale co řekl, to řekl a nad příslibem hřejivého ohně, suché postele a dobrého jídla se nedalo jen tak mávnout rukou. Kdyby si měl poradit s vážnou nemocí nebo zraněním, musel by se spoléhat na štěstí a na tu trochu magie, kterou vládl, ale co se týkalo lehčích ran, oděrek, drobnějších bolístek a žaludečních nevolností, dokázal se s nimi vypořádat poměrně úspěšně.
Zbrojnoš ho odvedl dovnitř vlastního hradu a tam ho nechal čekat před těžkými dubovými dveřmi. Nečekal dlouho. Sotva po dvou minutách se dveře zase otevřely, zbrojnoš vystrčil hlavu a oznámil mu: "Můj pán a jeho paní tě přijmou. Vejdi, lékaři."
Kern stanul tváří v tvář podivně ladícímu páru. Muž byl vysoký, štíhlý a zasmušilý, na tváři měl zamračený výraz, který se zdál být jeho stálým rysem. Obličej měl bledý, bílé vlasy a vousy dlouhé, nos úzký a klenutý, ústa sevřená do tenké linky. Vedle něj seděla malá, buclatá žena jejíž růžový obličej zářil andělskou dobrotou. Oba byli oděni v šatech výborné kvality a skvělého střihu a tvářili se ustaraně.
"Tak ty jsi lékař," řekl pán domu bez jakéhokoliv úvodu hlubokým chraptivým hlasem. "Připadáš mi nějak mladý."
"Putuji na jih, abych tam dokončil své vzdělání," odpověděl Kern.
"Doufám, že už umíš dost, abys zachránil mého syna. Jsem Torkin obchodník a tohle je moje žena, lady Alice. Odměním tě, jak mi to dovolí můj měšec a tvoje schopnosti."
"Ale nesmíš ublížit našemu drahému Edwinovi," dodala rychle lady Alice. "A také nesmíš dělat nic, co si nebude přát, abys dělal."
"Nemluv jako idiot, ženská," odsekl Torkin. "Musí udělat, co je třeba, aby Edwina zachránil."
"Jedině pokud s tím bude Edwin souhlasit, drahý." Lady Alice se sladce usmála na Kerna a řekla laskavým, ale vážným hlasem: "Náš Edwin je velice citlivý. Nesmí se s ním jednat hrubě ani mu působit bolest nebo nepohodlí, jinak bude zase velice rozrušený."
Její manžel zrudl v obličeji a zvolal: "Musí se mu vyndat ten zatracený šíp, jinak bude brzy velice mrtvý! Chci, aby mu ten šíp vyndal!"
"Ale no tak, drahý, ty přece víš, že Edwin nesnáší dobře bolest, a když mu bude vyndávat šíp -"
Torkin zahrozil pěstí a zařval: "Mně tahali tucet pirátských šípů a za hodinu už jsem se zase věnoval své práci! Edwin je rozmazlený slaboch a raději by se měl naučit snášet bolest co nejrychleji, jinak brzy nebude muset snášet vůbec nic a já budu bez dědice... ačkoliv pouhé pomyšlení na Edwina jako na pána Mon Grincheux a hlavu domu Torkinů stačí, aby se mi udělalo špatně od žaludku!"
"Ale no tak, Torkine. Nesmíš se rozčilovat," řekla lady Alice a pohladila manžela po ruce. Torkin se jí prudce vyškubl a zavrčel. Lady Alice se obrátila na Kerna a řekla:
"Velkou ctižádostí mého manžela je vidět Edwina jako hlavu nejmocnějšího kupeckého domu na západě. Někdy ho zlobí, že našemu Edwinovi jako by chybělo nadšení pro obchod." Siru Torkinovi navrhla: "Nech toho hodného mladíka, aby se na Edwina podíval a promluvil s ním, bude-li Edwin chtít, a pak uvidíme, co se dá dělat."
Sir Torkin ze sebe vydal hluboké neartikulované hrdelní zavrčení, zahalil se do pláště a řekl Kernovi: "Pojďme. Čím dříve vytáhneš šíp z mého syna, tím dříve přestane s těmi svými měkkosrdcatými žvásty."
Kerna sice zajímalo, co se stane, kdyby se mu šíp z Edwina vyjmout nepodařilo, ale cítil, že by nebylo rozumné se na to zeptat. Vlastně to dokázal vytušit z pohledu na Torkina.
"Můžete mi říct, jak přesně se stalo, že byl váš syn zasažen šípem?" otázal se místo toho.
"Vlastně to není přímo šíp."
"Co tedy?"
"Spíš šipka ze samostřílu."
Kern polkl. To bylo vážné. "A jak...?"
"Předpokládám, že cvičil se zbraní. Kupecký život není pro slabochy. Kupec musí být schopný bránit své zájmy proti pirátům a konkurentům, ale náš Edwin si s tím hlavu nedělá. Jako obyčejně kňučel, že je venku příliš chladno a vlhko, tak si nakonec vzal samostříl do svého pokoje, ten idiot. Nějak s ním špatně zacházel - je to zatracený nešika - a střelil si šipku do prsou."
"Kam do prsou?"
"Někde poblíž srdce."
"To je velice nebezpečné. Možná vůbec nebude možné, abych šipku vyndal bez rizika-"
Sir Torkin se na něj podíval a obličej se mu zbarvil do karmínová: "Nežvaň jako nějaký zatracený zbabělec! Celý dlouhý den u něj byla jeho matka a ty její ubrečené fňukny a k ničemu to nebylo, jen tam lomily rukama a nadělaly spoustu zatraceného rámusu. Někdo musí něco udělat! A ty jsi přece lékař, ne? Vyléč ho! Za to tě platím. Nebo jsi snad podvodník a snažíš se ze mne vylákat honorář trikem? Jestli jsi nějaký zatracený podfukář, tak... tak..." Torkin zahrozil pěstí a přešel do neartikulovaného vrčení.
"Nejsem podvodník!" ujistil ho Kern. Tohle začínalo být vážné. Možná, že bude nutné uspat všechny na Mon Grincheux a pokusit se o štěstí v dešti.
Vešli do pokoje, ve kterém stály kolem postele tři velice znepokojené služky. Z postele se ozývalo vzdychání a bolestivé sténání. Když se služky při spatření svého pána rozestoupily, sténání se změnilo v srdcervoucí úpění.
"Nedotýkejte se mne! Nenechte nikoho, aby se mě dotýkal! Nenechte je, aby mi tahali ten šíp nebo mi přikládali obklady! Nechtě mě být a já se z toho nějak dostanu. Budu v pořádku, jen když mi nikdo nebude nic řezat a tahat a

škubat!" ozývalo se z postele hlasem překvapivě živým na člověka, který byl tak vážně raněn.
"Jděte všichni pryč!" zahřímal sir Torkin a nemotorně se ohnal po nejbližší služce. "A ty mlč, ty ukňučené štěně, nebo ti ten šíp vyškubnu sám!"
"Ty mě chceš zmrzačit! Zabiješ mě!"
"Přestaň blábolit. Přivedl jsem lékaře. Ten ti vytáhne tu šipku z hrudi a vyléčí tě, i kdyby tě při tom měl zabít, rozumíš?"
"Příliš agresivní přístup by mohl být poněkud nebezpečný," namítl Kern. "Bude lépe, když -"
"Teď není čas na otálení. Menší agónie ještě nikoho nezabila. Přesně to ten kluk potřebuje. Udělá to z něj chlapa. Na ohni je spousta horké vody. Čisté hadry jsou na stole a ostrých nožů se u nás také najde dost," řekl sir Torkin.
Při zmínce o nožích se z postele ozvalo zoufalé zasténání.
"Do práce. Čím dříve začneš, tím dříve dostaneš teplou večeři a suchou postel na noc."
Zahrozil pěstí postavě ležící v posteli, pak se otočil a vyrazil z místnosti. Při tom si něco polohlasné mumlal a práskl za sebou dveřmi. Kern slyšel, jak v zámku zarachotil klíč. Absolutně prost jakékoliv představy, co by měl podniknout dál, přistoupil k lůžku. Vylíčení Edwinova případu znělo vážně, případ sám vypadal ještě vážněji a pacientův otec byl očividně šílený. Chlapec ležel pod těžkou přikrývkou, která se v místech jeho hrudi zvedala jako malý stan. Kern si zakryl oči a zasténal. Šipka ze samostřílu v hrudi, takto blízko srdce, to bylo zcela mimo jeho schopnosti. Neznal ani žádné zaklínadlo, které by si s tím poradilo. Ale vyčítat si svou unáhlenost už bylo pozdě. Jeho nadějí bylo vytáhnout šipku a nezabít při tom Edwina. Jeho druhou nadějí bylo najít okno bez mříže a dlouhý provaz.
"Jak ses sem dostal?" zeptal se chlapec na lůžku.
Kern se rozhodl, že teď je ta pravá doba pro upřímnost. "Náhodou jsem šel kolem. Zmínil jsem se, že jsem něco jako lékař, a než jsem se nadál, byl jsem tady."
"Takže ty nejsi ten lékař, pro kterého jsem poslal?"
"Ne. Pouhý pocestný s minimálními znalostmi lékařství. Bolí tě ta rána hodně?"
"Vůbec ne. Vlastně vůbec raněný nejsem." Edwin odhodil přikrývku a posadil se. Na prsou měl malou modřinku, ale žádná šipka ze samostřílu z něj netrčela. Chlapec se ušklíbl a napřáhl ruku, aby se Kern mohl podívat.
"Tak už je venku! Jsi v pořádku!" zvolal Kern.
"Nikdy nebyla uvnitř. Jen jsem si ji držel na prsou a ztropil jsem povyk pokaždé, když se chtěl někdo podívat. Ale tátovi to nesmíš prozradit. Doufal jsem, že z toho pro sebe vytluču alespoň tři týdny klidu a míru. Jestli se dozví, že nejsem zraněný, vyžene mne ven válet se v bahně, sekat a bodat, protože má za to, že je to to nejlepší zaměstnání pro mne. Už toho mám plné zuby."
"Jestli chceš být velký kupec a cestovat po světě, musíš být schopen se ubránit," namítl Kern.
"To už jsem. Armádní seržant tvrdí, že mám jako šermíř přirozený talent. Mistr lučištník zase říká, že mám neomylné oko. Na kolbišti nikdy neprohraju. Ale můj otec chce, abych cvičil v jednom kuse. Velice ho zlobí, že jsem ještě nebyl v žádné skutečné bitvě - jako by to byla moje chyba. Nenechává mi ani trošku času na čtení básní nebo skládání balad nebo na hraní na loutnu. I tyhle věci jsou důležité pro kupce, zvlášť jestli chce získat zákazníky z řad vyšších vrstev a najít si vhodnou ženu, ale můj otec v tom nikdy nebyl dobrý, a proto tvrdí, že je to jen pro slabochy a zbabělce."
"Zdálo se mi, že tvoje matka to chápe."
"Ve skutečnosti ne. Ona by zase chtěla, abych jenom četl a zpíval a hrál na loutnu a už nic jiného. Vždycky se hrozně rozčílí, když přijdu domů zablácený, a když se říznu, chtěla by, abych strávil týden v posteli. Nenechá mne ani dělat účetnictví: tvrdí, že to není dobré na oči. Když se to tak vezme, není mezi nimi skoro žádný rozdíl."
Kern přikývl. "Takže sis řekl, že budeš předstírat zranění a získáš tak čas jenom pro sebe."
"Kdybys nešel kolem, vyšlo by mi to. Doktor lékařství, pro kterého jsem poslal, je podvodník. Ten by rád přistoupil na můj malý podvůdek," odpověděl Edwin s povzdechem. "Škoda. Zrovna se mi podařilo sehnat výtisk Romance o zakleté zahradě a hrozně rád bych si to přečetl."
"Já také docela rád přistoupím na tvou hru," řekl Kern.
"Opravdu? Byl bych ti tak vděčný. Složím na tvou počest baladu. A dám ti slevu na zboží u všech našich filiálek."
"To je od tebe velice laskavé. Ale všechno, co doopravdy chci, je možnost usušit si šaty, dát si dobrou večeři a vyspat se v teplé posteli."
"Táta se o to postará. Jestli si bude myslet, že už zase můžu cvičit, bude k tobě velice štědrý. Je to v podstatě dobrý člověk, ale nejde s dobou. Nechápe, že kupecký život není jen kupování a prodávání a likvidování konkurentů. Člověk se musí kultivovat a civilizovat. Prospívá to obchodu. Co mu řekneš?"
"Řeknu mu, že vyjmutí šipky byla velice nebezpečná operace. Zápasili jsme o tvůj život a byli jsme v časové tísni, ale díky svému bojovnému duchu jsi to vydržel."
"To se mu bude líbit."
"Mělo by. Ovšem přirozeně potřebuješ tři týdny odpočinku v naprostém klidu. Bude to stačit?"
"Bohatě. Můžu si dočíst Romanci o zakleté zahradě a trochu cvičit na loutnu," řekl Edwin šťastně.
"Také by mohl být dobrý nápad vyptávat se ho každý den na svého koně a zbraně a tvářit se trochu nadšeněji, až zase budeš trénovat. Myslím, že by to mohlo vylepšit postoj tvého otce."
"Zkusím to. Vlastně -"
Edwinova odpověď byla přerušena zarachocením zámku a třísknutím těžkých dveří o zeď. Edwin zmizel pod přikrývkou. Kern se otočil a uviděl ve dveřích Torkina se dvěma hromotluky; oba měli meče tasené.
Kupcova tvář byla šarlatová vztekem. Se zavrčením hodil na podlahu před Kerna tři knihy a zařval: "Nekromante! Černokněžníku! Jaká nečistá kouzla jsi použil na mého syna a potomka?"
"Žádná!" bránil se užaslý Kern. "Podívejte se, je v naprostém pořádku!"
"Ale musím několik týdnů odpočívat," poznamenal Edwin pod přikrývkou.

"Vyléčený? Jak? Tou tvou špinavou magií?" zavrčel Torkin a vykročil proti Kernovi, ruku na jílci dýky.
"Nepoužil jsem žádnou magii."
"A jak mi potom vysvětlíš tohle?" řekl kupec a špičkou nohy ukázal na tři knihy u Kernových nohou. "Knihy zaklínadel. Magie. Čarodějnictví, černokněžnictví a jiné ohavnosti!"
"Ale ne, ne, ne. To jsou... lékařské knihy. Opravdu, jsou to jen lékařské knihy."
"Tak proč se jmenují Zaklínadla pro každou příležitost, Magie pro začátečníky a Rukověť základních kouzel?"
"No protože... protože..." Kern zoufale přemýšlel a nakonec prohlásil. "Edwin bude za pár týdnů zdravý a silný jako dřív."
"Ne pokud je pod vlivem nějakého nečistého černokněžnického kouzla! Raději si najdi nějaké hodně věrohodné vysvětlení pro ty knihy, nebo tě s nimi nechám spálit na jedné hranici."
"Jsou šifrované! Proto se tak jmenují. Obsahují lékařské recepty, ale jsou šifrované, takže člověk, který lékařství nestudoval, podle nich léčit nemůže."
"Proč by je neměli číst ostatní?"
"Protože... Ale Edwin vypadá dobře, že?"
"Odpověz na mou otázku!"
"Protože... z obchodních důvodů."
Torkin se zamračil. "Z obchodních důvodů?"
"Ano, samozřejmě. Ty recepty jsou cenné vlastnictví. Jsou obchodním tajemstvím. Tohle přece chápete."
Torkin se zamyšleně zatahal za bradu. "Obchodní tajemství," opakoval zadumaně a pak přikývl.
"Ano. A také z bezpečnostních důvodů. Nesprávně aplikovaná léčba může i ublížit. Proto jsou ty recepty zašifrované, pro bezpečí všech. Knihy s takovýmito tituly obvykle odstraší každého, kdo by je chtěl ukrást."
Torkin se podíval na Kerna a pak na knihy. "Knihám nevěřím, pokud to nejsou ty účetní."
Kern pokrčil rameny. "Vy máte svoje knihy a já zase ty svoje."
"Tati, vytáhl mi tu šipku," ozval se Edwin roztřeseným hlasem. "Strašně to bolelo, ale já jsem při tom ani nepípl."
"Je to pravda?" otázal se kupec Kerna.
"Ani nemrkl okem. Váš syn je statečný jako lev. Ale bude potřebovat několik týdnů klidu na lůžku, aby se rána náležitě zahojila."
Torkin se přísně podíval na Kerna, pak na svého syna, potom na knihy a znovu na Kerna. "Říkáš obchodní tajemství?"
"Ano."
Kupec si něco zabručel pod vousy. Obrátil se k Edwinovi. "A ty jsi neječel a nekňučel jako nějaké zatracené mimino, když ti tahal tu šipku z těla?"
"Nevydal jsem ani hlásek, tati."
"Ale několik následujících týdnů bude potřebovat klid a hodně odpočívat," připomenul Kern.
"No dobře. Dobře. Vy dva, můžete jit. Nebudu vás tu potřebovat," řekl Torkin oběma zbrojnošům. Pak se otočil ke Kernovi. "Zasloužíš si dobrou večeři a nocleh. A jestli bude Edwin zítra ráno živý, naplním tvůj měšec."
"Už teď se cítím mnohem silnější, tati," zavolal Edwin z postele.
Kern si zhluboka oddechl. Sebral svoje knihy a následoval svého hostitele z Edwinova pokoje. Večer se zatím vyvíjel docela uspokojivě. Když uviděl pokoj, který pro něj připravili, a večeři, přichystanou u vesele praskajícího krbu, měl pocit, že se vyvinul vysoko nad jeho nejlepší očekávání a naděje. Jídlo bylo chutné, víno znamenité, postel měkká a jeho spánek hluboký a ničím nerušený.
Příští ráno navštívil pacienta. Edwin seděl opřený o polštáře, na klíně měl tlustou knihu a vypadal spokojeně jako kočka na krbové římse. Kerna přivítal radostným zamáváním.
"Myslel jsem, že bych ti měl obvázat hrudník. Aby to trochu vypadalo, víš," řekl Kern.
"Skvělý nápad. Brzy ráno už tu byla matka a měl jsem co dělat, abych ji odradil od prohlížení mé rány. Je přesvědčená, že jsi mne zachránil ze spárů smrti a má hroznou radost, že příští tři týdny strávím v bezpečí v posteli. Určitě se ti štědře odmění."
"To je od ní moc hezké. Ale víš, vlastně jsem doopravdy nic neudělal," řekl Kern. Teď, když měl čas si všechno promyslet, cítil se kvůli celému tomu divadýlku trochu provinile.
"Udělal jsi toho hodně. Udělal jsi mého otce, mou matku i mne velice šťastné. To je něco, co nám chybělo už celé roky. Za to si určitě zasloužíš odměnu."
"No, ano. Možná..."
"Tak si ji vezmi a užij si ji ve zdraví. Obchod je obchod. Kdybych byl doopravdy zraněný, tak bys mě přece vyléčil, ne?"
"Udělal bych, co by bylo v mých silách."
"Víc po tobě nikdo chtít nemůže."
Edwin měl skvělou přesvědčovací schopnost a na svůj věk byl velice inteligentní. Kern si byl jist, že z něj bude dobrý kupec.
Když vyšel z Edwinova pokoje a vstoupil do hlavní síně, čekal tam na něj Torkin. Přes ruku měl nádherný temně zelený plášť a na dlani mu ležel měšec z měkké kůže.
"Zachránil jsi mého syna a poskytl jsi mu příležitost prokázat svou odvahu. Dobře jsi to udělal, mladíku. Zasloužíš si odměnu a dobrý plášť, aby tě na cestách chránil před zimou a mokrem," řekl kupec.
"Myslím, že vás mohu s klidem ujistit, že Edwin v budoucnu prokáže více odvahy a válečnické zručnosti než doposud."
"Ale zase ne příliš, doufám," prohlásil sladký hlas za Kernovými zády. Když se otočil, uviděl, jak k němu kráčí paní

domu s rancem v ruce.
"Přesně tolik, kolik ho potřebuje rozumný kupec."
"No, když si při tom neublíží," řekla lady Alice. "Tady. Tu máš jídlo na cestu. A nějaké koláčky. Pekla jsem je sama."
"Mnohokrát vám děkuji za obojí," řekl Kern a elegantně se uklonil.
"Nemusíš děkovat. Zasloužil sis odměnu. A odpusť mi to nedorozumění s obchodním tajemstvím."
"Nic se nestalo."
"Opravdu nic, díky tobě. Uchoval sis chladnou hlavu a všechno jsi vyjasnil. To je velice důležité. Kdyby ses někdy rozhodl dát se na obchod, rád bych měl někoho, jako jsi ty -"
"Ne, děkuji," řekl Kern.
Cestou z brány procházel kolem strážného, který ho předchozího večera pouštěl dovnitř. Zalovil v měšci, vytáhl stříbrňák a dal ho usmívajícímu se zbrojnošovi.
Zbrojnoš mu zasalutoval. "Tak jste svou práci odvedl, mladý pane?"
"Ano. Nebylo to těžké."
Strážný mrkl. "Věděl jsem, že tady čekají lékaře, a vy jste vypadal mnohem slibněji než ten šejdíř, co sem chodí obvykle. Je to starý obejda. Ale mladík jako vy je vždycky štědrý ke svým přátelům."
"Takže jsi věděl...?"
Strážný znovu mrkl a šťouchl ho do žeber. Kern mu přidal ještě dvě další mince a pomalu a zamyšleně se vydal na další cestu. Poznávání světa a lidí v něm bylo mnohem složitější, než čekal. Ale už byl asi v polovině své cesty. Setkal se na ní s různými druhy pocestných, s tlupou lupičů, s potulným rytířem, s kupcem a s jeho ženou, s mladíkem s literárními sklony, byl svědkem dvou hromadných poprav a - svým způsobem - vyléčil pacienta, takže se teď cítil mnohem lépe připravený na to, co ho čekalo na zbytku cesty. A získal cenné poučení: Dávej si pozor, za co se vydáváš; někdo by ti mohl uvěřit.

Deset

Záchrana a varování • Legenda o Kňouralovi • Úspěšné setkání s pochybnou postavou

Déšť v průběhu noci ustal. Obloha byla nyní jasná a od severu vál ostrý vítr. Až na nevyhnutelná blátivá místa byla cesta suchá a pevná. Kernovi chladný vzduch ani trochu nevadil, protože plášť darovaný sirem Torkinem byl opatřený podšívkou a byl teplý a pohodlný. Ráno mu připadalo docela osvěžující a na cestu vyrazil svižným krokem.
Když zahnul za zákrut cesty, naskytl se mu kuriózní pohled. Asi tak tucet malých chlapců obklopovalo hromadu špinavých hadrů ležící uprostřed cesty a častovali ji nadávkami, kameny a hroudami bláta. Kernovi to přišlo jako poněkud podivná zábava, ale jelikož nebyl dostatečně obeznámen s místními obyčeji, nepovažoval za vhodné vyjadřovat podiv. Když však došel blíže, ozvalo se z hromady hadrů žalostné zasténání a vynořila se z ní kostnatá ruka, prosící o záchranu před trýzniteli.
Kern, rozhořčený takovým násilnictvím, začal okamžitě jednat. Kopanci, políčky a údery pěstí přinutil mladé surovce dát se s ječením a pláčem na útěk. Pak obrátil svou pozornost k hromadě, ze které se s mnohým sténáním a skučením pomalu a bolestivě zvedla letitá stařena.
"Jste v pořádku, matičko?" otázal se Kern a nabídl staré ženě ruku, aby jí pomohl vstát.
"Tu matičku si nech od cesty, panáčku," odsekla babizna, ignorujíc úplné nabízenou pomoc. "Mluvíš jako moji povedení synáčci. To bylo objímání a líbání, když odcházeli do světa hledat štěstí, a od té doby od žádného z nich nepřišlo ani slovíčko. Kde jsou teď, když jsem je potřebovala? Ani dopis, ani jedinou minci mi neposlali na přilepšenou, na jídlo a na pití. Spratci nevděční!"
"To je mi líto. Proč po vás ty děti házely kameny?"
"Takhle se tu ke starým bábám chovají. Kousek úcty v sobě nemají. Doufám, že je všechny sebere Kňoural. To by těm malým banditům patřilo," běsnila stařena, zuřivě přežvykujíc marným vztekem.
"Kňoural?"
"Ano. Však víš, povídá se, že ho tu někde zahlédli."
"Nikdy jsem o Kňouralovi neslyšel. Je nebezpečný?"
Nevěřícně se na něj podívala. "Nikdy jsi o něm neslyšel? Kňoural už přivodil zkázu mnoha důvěřivým duším. Musím se ti odvděčit, že jsi mne zachránil před těmi malými netvory, a tak ti povím celý ten příběh, takže budeš varován předem."
"Mnohokrát děkuji," řekl Kern. Vzal babiznu za ruku a odvedl ji k blízké skále. Tam sňal svůj plášť a udělal jí z něj polštářek, aby se mohla pohodlně posadit; sám usedl u jejích nohou a dychtivě poslouchal příběh, který by se dal nazvat:

LEGENDA O KŇOURALOVI

Stejně jako většina ostatních panovníků (začala stařena), měl i král Rozeklaných hor tři syny; a jako většina královských synů i oni se jeden od druhého velice lišili. Nejstarší, Ragnar, byl statečný, smělý a velice silný, byl to proslulý válečník, muž, který nevěděl, co je strach. Prostřední syn, Reynard, byl zase bystrý a chytrý, zběhlý v řešení různých problémů a hádanek, žonglér s myšlenkami a manipulátor se slovy. A pak tam byl ještě Wolfgang, nejmladší bratr.
Wolfgang byl prostý mládenec příjemného zevnějšku. Byl naprosto oddaný svému otci a k Ragnarově odvaze a Reynardově moudrosti vzhlížel se zbožnou úctou. Spousta lidí si nejspíš myslela, že Wolfgang není obzvlášť bystrý, ale své mínění si moudře nechávali pro sebe. Bystrý nebystrý, jednou byl královský syn.
Jednoho dne si král svolal své tři syny a oznámil jim: "Je čas, abyste začali pomýšlet na ženění."

"Ale otče, co bitvy, které musím vybojovat!" namítl Ragnar.
"A plány, které musím spřádat!" přidal se Reynard.
Wolfgang, který nedokázal nic vymyslet tak rychle jako jeho bratři, tam prostě jen stál a díval se na vlastní boty.
"Nechci slyšet žádné námitky," řekl král. "Naším sousedem je král Zeleného a úrodného údolí. Má tři dcery ve věku na vdávání a já nestojím o to, aby si je vzali nějací cizáci, kteří by beztak hned začali uvažovat o rozšiřování hranic. Ragnare, ty půjdeš první. Požádej o ruku nejstarší z dcer a králi oznam, že tví dva bratři dorazí co nejdříve."
"Mohu cestou vybojovat nějaké bitvy?" otázal se Ragnar.
"Dělej si, co chceš, za předpokladu, že tě to nezdrží. Pokud se ale pustíš po pevnině, budeš muset projít Hrozivým hvozdem a myslím, že než se dostaneš na druhou stranu, určitě tam najdeš něco, s čím budeš moci bojovat."
"Co je hrozivého na Hrozivém hvozdu, otče?"
Král pokrčil rameny. "Nevím. Nikdo, kdo do něj vešel, ještě nevyšel, aby nám to pověděl."
Ragnarův obličej se rozzářil. "Pak budu mít příležitost vykonat velký hrdinský čin."
Příštího dne Ragnar vyrazil v doprovodu dvou lučištníků a dvou sluhů. Uplynuly dva měsíce, aniž od něj dostali jakoukoliv zprávu. Pak si král zavolal Reynarda a Wolfganga.
"Právě jsem hovořil s kapitánem lodi, která připlula z království Zeleného a úrodného údolí. Váš bratr tam vůbec nedorazil," oznámil jim.
"Určitě zabloudil v Hrozivém hvozdu. Znáš Ragnara, otče," řekl Reynard, při tom mrkl a šťouchl loktem do Wolfganga, který přikývl, aniž přesně věděl proč. Ragnara samozřejmě znali všichni, ale nechápal, jakou to má souvislost.
"No, jsem si jist, že ty nezabloudíš," odpověděl otec. "Vyrazíš zítra časně ráno. Požádej o ruku prostřední dcery a pověz králi, že tví bratři dorazí co nejdříve, aby požádali o ruku zbylé dvě."
Reynard odjel a s sebou si vzal jednoho lučištníka, jednoho sluhu a kompetentního průvodce. Uplynuly tři měsíce a zase žádná zpráva. Pak si král zavolal Wolfganga.
"Právě jsem hovořil s vyslancem z království Zeleného a úrodného údolí. Jak se zdá, tamní král je krajně rozladěný. Diví se, proč moji synové dosud neprojevili zájem o jeho dcery," řekl král, obličej brunátný vztekem.
"Co je s Ragnarem a Reynardem, tati?" zeptal se Wolfgang.
"To nikdo neví. Do království vůbec nedorazili."
Wolfgang chvíli přemýšlel o otcových slovech a pak se otázal: "Znamená to, že teď je řada na mně?"
"Ano. Požádej o ruku nejmladší dcery a králi řekni, že se tví bratři dostaví tak rychle, jak jen to bude možné, a požádají o ruku zbylé dvě. A buď opatrný. Snaž se, aby ses tam dostal, rozumíš? Už nemám víc synů na posílání."
"Ano, tati."
"Vyrazíš zítra ráno. A půjdeš sám. Další lučištníky a sluhy už nemůžu postrádat."

Babizna se odmlčela, aby si odkašlala, popotáhla a pak se vysmrkala do rukávu. Kern trpělivě čekal, až bude pokračovat ve vyprávění příběhu. Když nepromluvila několik minut, vlídně se zeptal: "A co se stalo pak?"
"Komu?" otázala se.
"Lidem v té legendě."
"Aha, legenda. Ano. Legenda, kterou jsem ti vyprávěla. Ta legenda." Vážně přikývla, poškrábala si bradavici na bradě a pak pokračovala: "A tak se půvabná princezna s dlouhými zlatými vlasy navzdory všem varováním rozhodla, že vejde do zámku a sestoupí po zapovězeném schodišti. A když se na padacím mostě objevil začarovaný medvěd -"
"Počkejte," přerušil ji Kern. "Co se stalo s Wolfgangem a s jeho bratry a s Kňouralem?"
"Cože? Jo tahle legenda! Ano, už si vzpomínám. Wolfgang, Wolfgang..." A pustila se do vyprávění příběhu nazvaného:

LEGENDA O KŇOURALOVI (pokračování)

Wolfgang tedy vyrazil sám, časně za úsvitu. Putoval svým vlastním tempem, ani ne moc rychle, ani ne moc pomalu a po dvou dnech dorazil na okraj Hrozivého hvozdu. Příliš hrozivý mu nepřipadal, dokonce ani v slábnoucím světle soumraku.
Příštího rána vstoupil do lesa. Byl to velice hezký les. Ptáčci tu prozpěvovali a štěbetali ve větvích, květiny kvetly na mýtinách, potůček vesele bublal podél cesty a vzduch byl svěží a lahodný. Nemohl pochopit, jak si takový příjemný les zasloužil takové hrozivé jméno.
V poledne se zastavil, aby si odpočinul a najedl se. Jak tak seděl na kameni a žvýkal svůj oběd sestávající z chleba a sýra, na pěšině se objevil muž. Vyhlížel ošuntěle, zanedbaně, odraně a umolousaně. Obličej měl špinavý, vlasy mastné a rozcuchané, boty rozedrané a výraz v obličeji žalostný. Při chůzi kulhal, oči upíral k zemi a v častých intervalech sténal.
"Dobrý den přeji, cizinče!" zavolal na něj Wolfgang. "Pojď a pojez se mnou kousek chleba se sýrem."
"Nevím, jestli bych měl," odpověděl muž mrzutým, kňouravým hlasem. "Víš, černý chléb já jíst nesmím. Bolí mne po něm žaludek. A bez ohledu na to, jakého je chléb druhu, nesmí být okoralý, protože to mi zase nedělá dobře na zuby. Když se pokouším žvýkat okoralý chléb, vždycky mě pak hrozné rozbolí zuby."
"Mám dobrý bílý chléb, teprve tři dny starý."
Muž se na něj zachmuřeně podíval a řekl: "Bílý chléb by mohl být v pořádku. Na druhé straně zase tak nezasytí jako černý chléb. A máš něco dobrého na namazání? Bílý chléb není příliš chutný, když není namazaný máslem, marmeládou, medem nebo třeba pastičkou. A pastička zase není to pravé bez jemně nasekané cibulky a trošky strouhaného sýru. Nemůžu jíst bílý chléb, pokud na něm není něco takového, co by mu dodalo tu správnou chuť. To

po mně nemůžeš chtít. Možná jsem jen ubohý nuzný nešťastník, ale také mám rád dobré věci. Proč bych si je nemohl tu a tam dopřát? To přece není spravedlivé."
"No dobře, tak tedy můj chléb nejez," odsekl Wolfgang.
"To ale zase budu mít hlad. Už teď mám obrovský hlad. Dobře živený mladík, jako jsi ty, vůbec neuvěří, jak bývám hladový, a přitom mi stěží kdo něco nabídne, a i když ano, vždycky to bývá něco, co nemůžu jíst, jako třeba okoralý černý chléb tvrdý jako šindel, nebo bílý, ale nenamazaný chléb, nebo tvrdý sýr nebo víno tak hořké, až se mi z něj stahuje hrdlo a obrací se mi žaludek, a pak obyčejně není po ruce žádná voda, abych tu pachuť spláchl, takže ji mám v ústech celý den a zkazí mi to i večeři, ale beztak málokdy něco k večeři dostanu, takže v tom stejně není žádný rozdíl, až na to, že jsem pořád hladový a nikoho to nezajímá a nesnaží se s tím něco udělat," lamentoval muž svým vysokým kňouravým hlasem. "A teď mě ke všemu ještě rozbolela hlava ze všeho toho mluvení a k tomu ten hlad a horko a vůbec. Vůbec nevím, co si počnu."
"Počni si, co chceš. Ale pověz mi, neviděl jsi dva prince, kteří procházeli tímto lesem?" zeptal se Wolfgang.
"Počkej, hmm, princové, princové... ano, potkal jsem prince, takový velký chlap to byl, strašně hlučný. Vyděsil mne svým dunivým hlasem a prudkými způsoby, takže jsem pak nemohl spát několik dní, ale jeho to ani za mák nezajímalo, to ne. Takoví se nikdy nezajímají. Šel tudy tak před pěti nebo šesti měsíci, s několika sluhy. Ano, už si na něj vzpomínám, dal mi nějakou maličkost k jídlu, nějaké vařené maso, pokud se správně pamatuji, ale bylo samá šlacha a kost a nebylo ani pořádně uvařené, takže mi z něj bylo špatně od žaludku, a když viděl, že jsem nemocný, dal mi zlatou minci, ale já nemám žádné bezpečné místo, kam bych ji ukryl, takže z ní mám vlastně víc starostí než užitku.
Tak to chodí s penězi, člověk je nešťastný, když je má, stejně jako když je nemá, tak na co vlastně jsou? Nechápu, proč si lidi myslí, že ti můžou dát peníze a pak si klidně odjet a nezůstat s tebou, aby tě chránili před lupiči nebo ti opatřili bezpečné místečko, kde by sis je mohl ukrýt. Jediné, co dovedou, je způsobit ti starosti a bolení břicha a vůbec všechno zkazit."
"Neviděl jsi pak ještě druhého prince?"
"Ano, byl tu ještě jeden, procházel tudy asi tak před třemi měsíci, ano, byly to tři měsíce, protože to bylo zhruba v době, kdy jsem měl ty strašné bolesti v boku. Popsal jsem mu je a požádal jsem ho o pomoc, ale on byl na cestě kamsi a nemohl mne nést s sebou, tak mi dal minci, stejně jako ten před ním, ale byla to jenom stříbrná mince a moje bolest se po ní vůbec nezlepšila, jen jsem se pak cítil ještě hůře, protože tady v lese mi zlato a stříbro není k ničemu, akorát když ho mám u sebe, musím se bát, že mě někdo okrade, a když si ho někde schovám, zase mám strach, že zapomenu, kde to bylo, takže s tím mám jen trápení."
Wolfgang muže vyslechl, pak nějakou dobu seděl mlčky a pokoušel se srovnat si, co mu muž mezi svými stížnostmi vlastně pověděl. Nakonec řekl: "Takže jsi oba prince viděl."
"Ano, viděl a v mém utrpení mi nijak neulehčilo, když jsem se musel dívat na ty dva silné mladíky doprovázené sluhy a oblečené v krásných šatech, s lučištníky a s plnými měšci zlata a stříbra, překypujícími odhodláním někam jít a něco podniknout, a vedle nich já, hladový a osamělý a rozedraný a ubohý a politováníhodný a nemocný v těchto temných vlhkých lesích a nikdo se o mne nestará ani se mi nesnaží pomoci ani nechce poslouchat můj příběh, když se mu snažím vysvětlit, jak jsem nešťastný, všichni mi nanejvýš nabízejí jídlo, které nemůžu jíst nebo něco, z čeho je mi špatně, když to sním, a pak předstírají, že je jim to líto a dají mi jednu nebo dvě mince, čímž mi jenom zkomplikují život, a to mne vždycky hrozně rozruší. A teď, když jsem ti pověděl o těch dvou princích, nejspíš mi taky dáš nějaké peníze, takže budu ještě nešťastnější, ještě ustaranější a ještě nervóznější, než jsem byl předtím, než jsem tě potkal, ale tak to bývá vždycky: bez ohledu na to, co pro lidi udělám, nikdy nejsem náležitě odměněn, protože nikomu na mně doopravdy nezáleží," kňoural muž.
Wolfgang vstal a podíval se zamyšleně na muže, který se před ním kroutil a vydával tiché kňouravé zvuky. "Vím přesně, co potřebuješ, drahý příteli," řekl pak. Vzal muže za ramena, otočil ho a vší silou ho nakopl do zadku.
Muž okamžitě vykřikl a padl Wolfgangovi k nohám coby oddaný otrok. "Pane, ty jsi přemohl mou moc. Čekám na tvoje rozkazy," zvolal se stručností a vážností, která ostře kontrastovala s jeho předchozím projevem.
"O čem to mluvíš?" zeptal se Wolfgang.
"Jsem Kňoural, hrozba Hrozivého hvozdu, a jsem tady jako nástraha na všechny, kdo chtějí projít. Vždycky je zahrnu svým bědováním, kňouráním, stěžováním a fňukáním, čím více mne poslouchají a soucítí se mnou, tím jsem horší, až si pro sebe nakonec uzurpuji všechen jejich čas a pozornost. Brzy se začnou hádat mezi sebou, stěžovat si na počasí a na jídlo, na cestu a na všechno ostatní, takže zapomenou, kam šli a co tam chtěli dělat, až se tam dostanou, a jen se bezcílně potulují po lese a hašteří se."
"Tak tohle teď dělají moji bratři?"
"Pokud ti dva princové byli tví bratři, pak ano. Odvedl jsem na nich skvělou práci."
"Tak dobře, Kňourale, chci svoje bratry zpátky a takové, jací byli, než se s tebou setkali. A chci, abys nás odvedl bezpečně a rychle do království Zeleného a úrodného údolí. Dej se do toho."
Jelikož teď Kňoural podléhal Wolfgangově rozkazům, udělal, co mu bylo řečeno, a udělal to rychle a správně. Tři bratři dorazili ke svému cíli o tři dny později a byli vřele přivítáni králem Zeleného a úrodného údolí. Kňoural byl uvržen do žaláře a Hrozivý hvozd už nadále nebyl hrozivý.
Král byl rád, že ke svatbám nakonec přece jen dojde. Jeho dcery věděly, že si mohou stejně dobře vzít ty tři jako strávit spoustu času bavením ostatních nápadníků, zvlášť když jim je jejich otec stejně už dávno vybral, takže se za prince provdaly ještě toho léta.
Nějaký čas žili poměrně šťastně v hradě tak velkém a prostorném, že se navzájem skoro ani nepotkávali - snad s výjimkou slavností - a přitom žili pod jednou střechou. Postupem času začal být Ragnar neklidný a nakonec vytáhl do boje. Podařilo se mu zvítězit ve třech zvlášť tuhých bitvách a ztratil při tom jenom tři prsty, ucho a několik set mužů.

Reynard se soustředil na politiku a jeho pikle uvedly všechny sousedy do stavu trvalé úzkosti, napětí a vzájemné nedůvěry. Byl tak úspěšný, že zakrátko každý v okruhu mnoha mil podezíral všechny ostatní včetně svých nejbližších příbuzných. Wolfgang zůstal doma, vylepšoval svou část hradu a hrál si s dětmi, neteřemi a synovci.
Král Zeleného a úrodného údolí zemřel a panování přešlo na jeho tři dcery a jejich manžely. Asi tak rok šlo všechno více méně jako dřív a pak jednoho dne dorazila zpráva, že všichni sousední králové a princové pochoduji proti království, protože se cítí ponížení, uraženi a pokořeni svatbami, ohroženi Ragnarovými válečnými výpady a nervózní z Reynardova intrikaření. O Wolfgangovi se nezmiňovali. Tři bratři se setkali v poradní síni, aby se dohodli na dalším postupu.
"Trvalo jim to opravdu dlouho, než si uvědomili, že jejich city byly zraněny," poznamenal Wolfgang.
Reynard se zasmál. "Ničí city nebyly zraněny, bratříčku. To je jen záminka, aby mohli napadnout a rozdělit si naše království. City s tím nemají nic společného. Je to politika. Všechno je politika."
"City nebo politika, fakt je, že nás chtějí napadnout," připomenul Wolfgang. "Doufám, že nám táta pošle vojsko. Jestli ne, tak jsme v průšvihu."
"Rozdrtím je v jediné rozhodné bitvě, jen co shromáždím svá vojska," prohlásil Ragnar.
"Nemyslím, že by na to čekali," namítl Wolfgang.
"Pak je musím přelstít a přechytračit," řekl Reynard a už si mnul ruce v radostném očekávání.
"Nemyslím, že na to budeš mít čas. Jejich vojska už překročila hranice," upozornil ho Wolfgang.
"V tom případě seberu z královské pokladny všechno, co unesu, a prchám. A vám dvěma doporučuji totéž," prohlásil Reynard, vstal a opustil poradní síň.
Reynard s Ragnarem vzali své ženy, děti a movitý majetek a odjeli za úsvitu následujícího dne. Wolfgang a jeho žena Pughilda vyšli na podsebití hradu, aby jim zamávali na rozloučenou. Zatímco mávali, dorazil udýchaný posel se zprávou, že Wolfgangův královský otec teď razí novou politiku nevměšování se ve vnějších záležitostech, a tudíž jim žádnou vojenskou pomoc nepošle.
"Co budeme dělat?" zeptala se Pughilda. "Čekat, až nás zabijí přímo v postelích?"
"Mám lepší nápad," řekl Wolfgang.
Šel do žaláře, kde byl uvězněný Kňoural. "Mám pro tebe práci," řekl mu. "Když ji vykonáš dobře, budeš zase svobodný."
"Tvé přání je pro mne rozkazem, pane," odpověděl Kňoural.
"Umíš ještě kňourat?"
"Když mi to můj pán přikáže..."
"Tak ti to přikazuji. Chci, abys vyrazil k našim hranicím, setkal se s vojsky, která nás napadla, a dělal to, co jsi vždycky dělal lidem. Až se dají na ústup, budeš volný."
Kňoural na okamžik zavřel oči, jako by se hluboce soustředil, a pak řekl: "Když mi to nařizuješ, myslím, že budu muset udělat, co je v mých silách. Půjdu tam docela sám a postavím se jim do cesty, takže mi patrně budou nadávat, vyhrožovat mi a bít mne, a možná až s tím skončí, přinutí mne, abych snědl něco ošklivého, z čeho určitě onemocním, nebo to bude tak tuhé a tvrdé, že mne z toho rozbolí čelisti, a pravděpodobně tam bude celou dobu zima a bude pršet, takže budu promočený na kost a budu jektat zuby zimou, ale na tom nezáleží, stejně tam půjdu a -" začal kňourat.
"Sklapni," řekl Wolfgang.
"Jen jsem se ladil, můj pane," odvětil Kňoural.
Wolfgang ho propustil a on vyrazil vstříc nepřátelům. Než nastal večer, veškeré spojené síly nepřátelských armád se rozpadly do tlup nevrlých a mrzutých zběhů potulujících se po kraji, stěžujících si na každou nepatrnou maličkost a bědujících nad malichernostmi. Jako vojáci a vlastně i jako cokoliv jiného byli naprosto nepoužitelní.
Druzí dva bratři se nikdy nevrátili. Wolfgang a Pughilda vládli v království Zeleného a úrodného údolí a vládli tam poměrně dobře. Když Wolfgangův otec zemřel na mrtvici, spojili obě království do jednoho a pojmenovali ho 'Arnold' po svém nejstarším synovi.

"Mám rád šťastné konce," řekl Kern. "V legendách a pověstech jich nikdy není dost."
"A ve skutečném životě si jich člověk taky moc neužije. Ne když má takové syny jako já," řekla babice.
"Co se stalo s Kňouralem?"
Stařena se ostražitě rozhlédla a ztlumila hlas do chraptivého šepotu. "Ach, to je to, co by se každý rád dozvěděl. Jakmile byl zase svobodný, okamžitě se vydal na cesty. V těchto dnech je prý mimořádně aktivní. Zaslechla jsem, že byl viděn někde v našich lesích. Pokud ses s ním ještě nesetkal, můžeš si být jistý, že budeš mít příležitost brzy. A díky mne teď už víš, jak si s ním poradit."
"Oceňuji tvou laskavost," řekl Kern. "Ta legenda nebyla jen zábavná, ale má i praktické využití."
"A také ponaučení."
"A jaké je to ponaučení? 'Pozor na Kňourala'?"
"Samozřejmě, že ne. Ponaučení zní: Piš domů své staré matce alespoň jednou týdně a pokaždé přilož něco peněz."
Když se stařena takto odvděčila svému dobrodinci výstražným příběhem a ponaučením, měla už málo chuti dál si povídat. Kern ji dal minci, kterou šťastně přijala, vzal si svůj plášť a hůl a vydal se na další cestu.
Neputoval ještě ani hodinu, když uviděl někoho na cestě před sebou. Jak se k němu ten muž přibližoval, Kern s hrůzou zjišťoval, že ho poznává. Vyhlížel ošuntěle, zanedbaně, odraně a umolousaně. Obličej měl špinavý, vlasy mastné a rozcuchané, boty rozedrané a výraz v obličeji žalostný. Při chůzi kulhal, oči upíral k zemi a v častých intervalech sténal. Sotva se přiblížil na vhodnou vzdálenost, spustil vysokým, kňouravým hlasem: "Nečekám, že to pro tebe něco znamená, ale mám hlad, a kdybych dostal nějaké drobné, mohl bych si koupit kůrku chleba a možná i -" Muž se zarazil

umlčen v půli věty Kernovým rázným gestem.
"Už ani slovo," zvolal Kern. Obešel překvapeného muže a pořádně ho nakopl do zadku. "Tak, Kňourale. To by mělo tvé zaklení zlomit. Samozřejmě, že bych ti mohl dát nějaké drobné, ale nemám zájem strávit zbytek života potloukáním se po lesích, kňouráním a bědováním."
Muž na něj vytřeštil oči, pak se otočil a s ječením: "Pomoc, blázen! Šílenec!" se rozběhl pryč. Nezastavil se ani když za ním Kern křičel omluvy a nabízel mu štědrou almužnu.
"No, vypadal jako Kňoural," bručel si Kern a pokračoval ve své cestě.

Jedenáct
Disputace mezi učenými muži • Setkání s drakobijcem následované setkáním s drakem • Vzpomínka na dětství • Vyřešení problému dopravy
Kern putoval další tři hodiny, aniž potkal jediného pocestného, a pak narazil na dva muže, kteří seděli na kameni u cesty. Hovořili spolu tlumenými hlasy, ale s pozoruhodnou živostí. Oba na sobě měli nepříliš úhledné tmavé hávy, umaštěné a tu a tam přizdobené skvrnami od jídla. Vyšší a hubenější z těch dvou měl na nose nasazené tlusté brýle a pod paží svíral knihu. Očividně to byl vzdělaný muž, pravděpodobně učenec nebo snad dokonce filozof: zdroj dobrých rad a moudrosti vůbec. Druhý, menší a podsaditější, držel v jedné ruce sklenici s pijavicemi a v druhé měl velký vak. Tyto náležitosti jej jasně označovaly jako mistra lékařských umění.
Kern by velice rád využil příležitosti pochytat alespoň nějaké drobky z bohatství jejich konverzace, ale oba muži byli natolik zabráni do toho, o čem hovořili, že mu připadalo nevychované je obtěžovat. Proto odvrátil pohled a tiše prošel kolem nich.
Muž v brýlích okamžitě zmlkl. Nemotorně, protože mu překážela kniha, kterou svíral pod paží, si upravil brýle, podíval se skrze ně a řekl: "Dobré ráno, mladý muži. Zdravím tě podmínečně, můj pozdrav je založen na předpokladu, že jsi přede mnou skutečně přítomen. Je to ten případ?"
Kern se zarazil. "Ano, je. Opravdu jsem tady."
"Samozřejmě, že tu je," prohlásil muž s pijavicemi. "Navzdory tomu tvému žvanění, jsme tady všichni."
"Tak se mému uchu jeví, že tvrdíš, a připadá mi, že to tak i slyším," odsekl učenec. "Ale jak si mohu být jistý?"
Druhý muž neodpověděl; jen si něco zamumlal pod vousy. Kern v zájmu zdvořilosti řekl: "Vím to naprosto jistě. Nejsem nikde jinde, a proto musím být tady."
"Aha!" zvolal muž a v triumfálním gestu zvedl ukazováček, což způsobilo, že mu kniha spadla na zem. "Cituješ Profundidovu Druhou námitku, jak ji vykládá Logophilos ve své knize Argumentum contra Ratiocinationes! Kdybys tady byl doopravdy, byl bys skoro jistě vzdělaný mladý muž, na svůj věk velice rozumný."
"Jsem tady. A umím číst a psát," odsekl Kern.
Druhý muž promluvil suchým sardonickým hlasem: "Z toho je možné usoudit, že jsi vzdělaný, ale nedokazuje to, že jsi rozumný. Můj přítel učenec je jeden z nejvzdělanějších lidí v zemi, ale nemá ani dost rozumu na to, aby pochopil, že lidé a věci, které vidí na vlastní oči, jsou opravdu tady."
"Smysly nás často klamou," opáčil učenec.
"Stejně tak knihy. Nebo logika," namítl druhý muž.
"Popíráš velké filozofy? Tvrdím, že tento výrostek před námi doopravdy nestojí, protože Profundidova Druhá námitka byla popřena Osmnáctou poučkou Inanida z Cacolipposu v jeho Pronuntiationes intelligentes. A jestliže tu ten chlapec není, hovoříš s přízrakem a já jsem zbytečně promarnil dobrý pozdrav," prohlásil muž s brýlemi a tvářil se při tom dokonale triumfálně.
"A pokud tady je - což je naprosto zřejmé - dokázal jsi, že jsi idiot."
"Já tomu tak docela nerozumím," řekl Kern zmateně. "Přece vím, že tady jsem."
Obrýlený muž se urážlivě nadřazeným způsobem zasmál. "No jistě, my všichni víme, že si myslíme, že víme, že jsme, kde jsme, ale kdo z nás si může být jistý, že ví, kde si myslí, že ví, že je? První postulát Muscia z Capopoka naznačuje něco jiného a Nonzův paradox to podporuje, neboť Nonzo dokázal, že jelikož veškerý život je konstantní pohyb, už nejsme tam, kde jsme byli, a ani ještě nejsme, kde budeme. Tudíž musíme být někde jinde, a jestliže jsme někde jinde, nejsme tady. Ergo, ty tady nejsi. A jelikož tady nejsi, je od tebe špatné a hloupé, že mařiš můj čas svým blábolením."
Kern chvíli mlčel, aby dal mužovým slovům možnost se vstřebat, a pak prohlásil klidným hlasem: "To je nesmysl. My tady prostě jsme a blábolíte vy."
Muž vstal a posupně si Kerna změřil. "Ty jsi nepřítel rozumu a logiky. Kdybys tu doopravdy byl, hodil bych ti tuhle knihu na hlavu, tedy kdybych byl doopravdy tady, což v souladu s Nonzovým paradoxem nejsem."
Kern si vzpomněl na legendu o Kňouralovi. Ta nabízela praktické řešení tohoto problému. Ale podobná myšlenka už napadla filozofova odpůrce. "Když tu nejsi, tak tohle nemůžeš cítit," řekl. Pak svému společníkovi vlepil takový záhlavec, až se mu brýle svezly nakřivo. "A když tu nejsem já, odkud ta facka přiletěla?"
Obrýlený muž stál skoro minutu bez hnutí a v absolutním tichu, pak zamumlal: "To je vskutku překvapivý fenomén. Byl jsem udeřen do hlavy někým, kdo tady podle Muscia a Nonzy nemůže být. A přece to nebyl žádný imaginární políček. Je možné, že by se dva největší myslitelé naší doby mýlili?"
"Je libo další důkaz?" otázal se druhý muž a napřáhl se.
"Nebuď sprostý materialista," řekl filozof. Prozíravě ustoupil stranou a upravil si brýle na nose. "Důkaz vyžaduje myšlení, ne fackování. Musím si tuhle znepokojující ukázku promyslet. Odpověď musí spočívat v reinterpretaci Propensidova axiomu. Nechte mne o samotě. Potřebuji absolutní ticho a klid!"
"Rád," řekl druhý muž. Odtáhl Kerna stranou a řekl mu: "Doufám, že je to pro tebe lekce, mladíku. Nikdy se nepři s filozofem. Jakmile začneš silou svých argumentů vyhrávat, začne citovat jiné filozofy, aby dokázal, že tvoje argumenty

jsou falešné, nebo že ve skutečnosti neexistuješ nebo že černá je bílá a bílá zase černá."
"Nepředpokládám, že jste také filozof?" zeptal se Kern.
"Samozřejmě, že ne. Já jsem muž smyslů a rozumu, doktor věd lékařských, a cestuji na Mon Grincheux, hrad kupce Torkina."
"Abyste vyléčil jeho syna?"
"Ano. Jak to přijde, že to víš?"
"Zrovna jdu odtamtud. Mladý Edwin je už vyléčený."
"Vyléčený? Jak může být vyléčený? Vždyť jsem mu ještě nepustil žilou a ani jsem mu nepředepsal projímadlo."
"To všechno byl omyl. Nepotřeboval lékaře. Vlastně vůbec nebyl zraněný."
"Pak je to ještě vážnější, než jsem čekal. Ti, kteří zapírají svá zranění a odmítají mou pomoc, jsou ve velkém nebezpečí."
"Ne, ne, on vůbec není v nebezpečí, opravdu! Nikdy nebyl. Mluvil jsem s Edwinem dnes ráno. Je živý, daří se mu dobře a nic mu není," řekl Kern a spěšně dodal: "Ale potřebuje odpočinek."
"Pak musím okamžitě k němu."
"To by jeho odpočinek překazilo."
Doktor věd lékařských ukázal na svůj černý vak a řekl hlasem, který se postupně zvyšoval a sílil: "Já mohu kvalitu jeho odpočinku jen zvýšit. Mám lektvary, tinktury, elixíry, sirupy a vývary všeho druhu. Mám balzámy, masti a olejíčky, náčinky a kataplazma, stimulátory a sedativa, léky protihorečnaté, projímavé a pročišťující. Mám prostředky hojivé i regenerační na každou ránu. A když všechno ostatní selže, pustím tomu mládenci žilou, a pak teprve pozná, co je to skutečný odpočinek. To neselže nikdy."
Kern zavrtěl hlavou. "Torkin by to nedovolil. Je to velice rozhodný muž."
Po krátké odmlce lékař přikývl. "To tedy je."
"Navíc má násilnickou povahu. A nemá smysl pro humor."
Lékař přikývl. "Ani co by se za nehet vešlo."
"Dnes je v obzvlášť špatné náladě."
Po další odmlce lékař řekl: "Na druhé straně, některým pacientům nejvíc prospívá, když se nechají na pokoji."
Kern přikývl. "Myslím, že to bude tento případ."
"Kromě toho, v jedné vesnici na jihu řádí choroba. Musím tam hned vyrazit. Torkin si na mou pomoc bude muset chvíli počkat."
Filozof, který po celou tu dobu seděl na kameni, přerušil jejich rozhovor hlasitým výkřikem: "Nechte toho povykování! Potřebuji ticho a klid, abych mohl přemýšlet."
"Jaké povykování? Vždyť tu ve skutečnosti nejsme," odpověděl Kern.
"Žvanění prázdných hlav, byť imaginárních, škodí hlubokým myšlenkám," odsekl filozof. "Požaduji ticho."
"Já také," řekl doktor věd lékařských. "Teď, když jsem se rozhodl nemařit čas na Mon Grincheux, musím spěchat tam, kde je mých služeb třeba. Adieu, mladý pane."
Kern se s nimi velice rád rozloučil. Nikdy dřív se nesetkal s učencem ani s doktorem lékařských věd a shledával tu zkušenost velice matoucí. Jak bylo možné, že někdo, kdo toho tolik věděl, nebyl schopen si správně vysvětlit obyčejnou facku? A copak někdo mohl vrátit nemocnému zdraví tím, že ho nechá vykrvácet skoro až k smrti? To bylo velice matoucí. Pomalu vyrazil na další cestu, hluboce pohroužen v myšlenkách. Nakonec si v duchu udělal poznámku o závěru další lekce života: Lidé, kteří tvrdí, že vědí věci, které nikdo jiný neví, někdy nevědí věci, které vědí všichni ostatní.
O chvíli později připojil ještě dodatek: Takže možná nevědí ani věci, o kterých tvrdí, že je vědí.
V poledne se zastavil u kamenného mostu, aby pojedl kousek masa, plátek sýra a krajíc chleba. Svůj skrovný oběd spláchl čerstvou chladnou vodou z potůčku a pak si dopřál ještě kousek koláče lady Alice a jablko. Potom se natáhl pod vrbu, aby si trošku schrupl a promyslel si svoje nedávné zážitky s poutníky, které potkal cestou.
Brzy upadl do lehké dřímoty, ze které byl probuzen zvuky kopyt. Byly pomalé a stejnoměrné; jako by se blížila nějaká obrovská bestie; země se chvěla a vrcholky stromů se třásly; zvuky se ozývaly stále blíž a blíž. Kern vyskočil na nohy a rozhlédl se kolem sebe. Neviděl nic. Začal uvažovat, zda by na svou obranu neměl udělat nějaké menší ochranné kouzlo. Pokud se blížil obr, byla by nejlepší ochranou neviditelnost, ale Tarry ho žádná zaklínadla na neviditelnost nenaučil - tvrdil totiž, že pro někoho tak mladého, jako je on, představují příliš velké pokušení k neplechám.
Jak se údery kopyt blížily, zdálo se, že se jejich hlasitost zmírňuje. Kern se znovu podíval a uviděl rytíře v brnění na obrovském válečném oři, beze spěchu ujíždějícího po cestě s panošem v závěsu. Další nafoukaný válečník hotový rozdávat na potkání rány byla ta poslední osoba, se kterou se toužil setkat, ale když rytíř přijel blíže, Kern ho poznal: byl to sir Strathmander, potulný rytíř, pravděpodobně na cestě za dalším dobrodružstvím. Kern zůstal stát na kraji cesty a pozdravil ho, když přijel blíže.
"Buď pozdraven i ty, mladý Kerne. Nezahlédly snad tvé oči velkého červa, jenž podle svědectví lidu prostého prý v těchto místech prodlévá?" řekl rytíř. Jeho hlas byl hlubší a mnohem slavnostnější, než si Kern vzpomínal; duněl jako zvon a navíc se teď rytíř vyjadřoval vázanou řečí.
"To jako draka?"
"Pravdu díš; draka. Neb věz: já přísahou slavnou jsem se zavázal, zeť obra svým mečem o hlavu připravím, saň lítou skolím a hradu nedobytného silou dobudu, bych jeho obránce svými vazaly učinil, ježto se o ruku ctné paní Isobely, nejpůvabnější princezny v zemi a dcery jediné sira Flamboyse Ohnivého, ucházím. Obr bylť mnou sťat krátce po snídani. Teď už jen saň skoliti musím a hradu nedobytného dobýt a přísaha má bude vyplněna. A věz, že čím dříve se tak stane, tím lépe, neb ctná paní Isobel není trpělivostí valně obdařena, a když na mou výpravu byla mne vysílala, tu na srdce mi kladla, bych času nemařil."

"Pak vám tedy přeji mnoho štěstí, ale po drakovi jsem nezahlédl ani stopu."
"A přeci mi bylo řečeno, že jeden v zdejších lesích loví. Zda-li bys poznal stopy po drakovi, kdybys je před sebou uzřel?"
"Řekl bych, že ano. Velké šlápoty... pach síry ve vzduchu... zděšeně prchající vesničané... a tak podobně."
"Správně hovoříš. A zřel-lis něco z toho?"
"Vůbec nic."
"Pak má pouť musí pokračovat," povzdechl si rytíř, potom vysunul bojovně bradu a upřel oči na cestu před sebou. "Pojedu, dokud poslední z mých činů nebude vykonán a moje přísaha naplněna, pak teprve se navrátím ke své paní Isobel a vyzvednu si svou odměnu za statečnost, vytrvalost a věrnost." S těmito slovy vyrazil a země se pod kopyty jeho válečného oře Tempéta znovu rozduněla.
Když utichl poslední zvuk rytířova průjezdu, uslyšel Kern tiché zasyknutí, jako by se někdo pokoušel upoutat jeho pozornost. Rozhlédl se ale nikoho neviděl. Zasyknutí se ozvalo znovu a tentokrát se mu podařilo určit jeho zdroj: přicházelo zpod mostu.
"Kdo je tam?" zavolal Kern.
"Už je pryč?" zeptal chraptivý hlas šeptem.
"Ano. Kdo to chce vědět? Kde jsi?"
"Na tom nezáleží. Ty jsi čaroděj, že?"
"Ano, jsem," odpověděl Kern a pak takřka neslyšně dodal: "Prakticky."
"Myslel jsem si to. Jsem rád, že se setkávám s někým rozumným," řekl neviditelný hlas. Nyní se ozýval dunivěji a drsněji. Přes své trochu zlověstné zbarvení zněl vcelku přátelsky.
"Jestli se mnou chceš mluvit, vylez ven, abych si tě mohl prohlédnout."
Zpod mostu se vynořila šupinatá šípovitá hlava velká jako štít. Vztyčila se nad Kernem a řekla laskavým hlasem: "Nemusíš mít vůbec strach. Jsem vegetarián. Prakticky."
"Ty jsi drak!"
"Nu, ano. To je přece zřejmé. Ale lidi nejím. Nikdo z nás je nejí. Tu a tam si pochutnáme na dobytku, ale lidem se vyhýbáme."
"Opravdu? A co krásné panny?"
Drak si opovržlivě odfrkl obláček dýmu a řekl: "Nepovídej mi, že věříš takovým nesmyslům! Proč by se měl pro všechno na světě drak starat o krásné panny? Zdravému mládenci, jako jsi ty, možná připadají zajímavé, ale mně tedy v žádném případě."
Kern o tom takto nikdy dřív nepřemýšlel, ale zdálo se mu, že to docela dává smysl. A ačkoliv drakovo chování bylo poněkud nedůtklivé, nebylo výhružné.
"Poslouchej, pokud neubližuješ lidem, proč číháš pod mostem?"
"Já tam nečíhám, já se schovávám. A říkám ti rovnou, že to není nijak pohodlné, mačkat se pod mostem. Nechápu, proč lidé nestavějí krásné klenuté mosty se spoustou místa pod nimi."
"Ale před kým se schováváš? Přede mnou určitě ne."
"Uklidil jsem se tam před tím samolibým, pompézním halamou v plechových kaťatech, když to musíš vědět. Dělá se mi špatně, už jen když ho slyším. Mluví jako kronika."
Kern chtěl zůstat nestranný, a tak řekl: "Sir Strathmander je statečný rytíř, vzor vší ctnosti. Jeho řeč je vysoce heroickou řečí."
"Neplácej hlouposti. Je to stejně krvežíznivý surovec jako všichni ostatní, a ještě mu to dělá radost. Slyšel jsem, jak se vychloubá tou svou řezničinou: setnout, skolit, zabit - to je všechno, co umí. Jestli tohle má být rytířskost, tak jsem všemi osmi pro neotesance."
"Viděl jsem ho, jak riskoval život, aby pomohl panně v nesnázích. To bylo rozhodně rytířské."
"Snad ano, pokud ovšem stála o to, aby jí někdo pomáhal. Víš, nepřipadal mi jako člověk, který se ostatních ptá na jejich názor, než kolem sebe začne mávat mečem a rozseká každého a všechno v dohledu."
Drak se vysoukal z pod mostu a natáhl se na trávě u potůčku. Na draka nebyl nijak obrovský; jeho tělo nebylo o mnoho větší než vesnická chatrč. Krk i ocas měl snad deset stop dlouhý a jeho štíhlá blanitá křídla vypadala, jako by nedokázala udržet ve vzduchu ani kočku, natožpak draka. Kern byl trochu zklamaný. Nikdy dřív draka neviděl a čekal něco mnohem impozantnějšího. To mu však nezabráno válo, aby se ho dál nevyptával.
"Proč ses schovával? Myslel jsem, že se draci vrhají na rytíře, sotva nějakého zahlédnou," zeptal se Kern.
"Další pomluva," odpověděl drak s povzdechem. "Je to úplně naopak. Jsme nejšťastnější, když o nich ani neslyšíme. Ale když rytíř uvidí draka, napadne ho okamžitě. Patří to k jejich kodexu. A drak, přirozeně, nemůže utéct. Je to otázka sebeúcty."
"Nemohl bys to nějak zamluvit, vykroutit se z toho? Rozumíš, jestli doopravdy nechcete bojovat..."
"Tak prosté to zase není. Nejdřív nechceme bojovat, ale všechno to řinčení velice dráždí dračí nervy. Než se nadějeme, dostaneme se do varu. A jelikož si každý rytíř, který sotva vyroste dost na to, aby zvedl kopí, nejspíš myslí, že neexistuje nic záslužnějšího než zabíjet draky, máme dnes velice těžké časy."
"Takhle jsem o tom nikdy nepřemýšlel."
"To lidi nikdy. Když jde o jiné druhy, je vaše myšlení velice omezené."
Tohle byl zásah až příliš blízko středu terče. Kern se rozhodl, že raději změní téma: "Jak to, že se se mnou tak nenuceně bavíš? Nikdy jsem neslyšel, že by draci konverzovali s lidmi."
"Cítil jsem tvé čarodějství. Na takové věci máme vyvinutý smysl. A na rozdíl od lidí, se kterými se setkávám běžně, dokážeš mluvit mým jazykem. Kde ses to naučil?"

Kern pokrčil rameny. "Je to dar."
"Užitečný dárek. Jak se jmenuješ?"
"Kern."
Drak překvapeně vyfoukl z nozder obláček páry. "Kern? To není zrovna jméno pro čaroděje."
"Vlastně jsem ještě pořád učedník. Své čarodějnické jméno dostanu, až získám kvalifikaci. A jak se jmenuješ ty?"
"Můžeš mi říkat Ted."
Kern se ušklíbl. "Myslel jsem, že draci mají jména dlouhá, divoká, magická a prakticky nevyslovitelná."
"Máme, ale svá skutečná jména si raději necháváme pro sebe. Nepotřebujeme je, abychom udělali dojem." Drak pozvedl hlavu a vycenil své velké zuby. Kern doufal, že to byl přátelský úsměv. "Pro účely konverzace mi můžeš říkat Tede."
Kern pokrčil rameny. "Dobře, Tede."
"A co dělá čarodějnický učedník na cestě na sever, smím-li se zeptat?"
"Jdu ke svému novému mistrovi. Tarry musel odcestovat-"
"Tarry? Čaroděj?"
"Tarrendine, můj první mistr. Obdržel předvolání -"
"Tarrendine?! Myslel jsem, že už čarování dávno zanechal! Zachoval se ke mně velice laskavě, už když jsem se sotva vylíhl z vajíčka. Byl to velký přítel mých rodičů."
"Nikdy se mi nezmiňoval o žádných dračích přátelích."
"To by ani nebyl Tarrendine, kdyby se chlubil konexemi. On byl vždycky velice šlechetný muž. Byl prakticky jako můj otec, když jsem ještě nebyl větší než volek," řekl Ted. Hlas se mu při tom trochu chvěl a musel se na chvíli odvrátit, aby se uklidnil, než pokračoval. "Když byli moji rodiče zabiti velkým surovým rytířem - podobným, jako byl ten užvaněný mameluk na koni, který jel před chvíli kolem - Tarrendine si mne vzal k sobě a staral se o mě, dokud jsem nebyl dost velký, abych si poradil sám. Takže ty jsi jeho učedník? Výborně, výborně."
Kern najednou pocítil určitou spřízněnost s tím šupinatým stvořením. "To s tvými rodiči je mi líto. Moji mne opustili, když jsem byl ještě dítě. A moje adoptivní rodiče zavraždili lupiči."
"Žijeme v krutém světě."
"To tedy ano."
Chvíli oba mlčky přemýšleli nad svými osudy a pak Ted řekl: "Povídal jsi, že míříš na sever?"
"Tam bydlí Fraigus Temný. Ten dokončí moje vzdělávání."
"Nu ano, Fraigus. Není to zrovna nejspolečenštější čaroděj, ale je velice schopný. Překvapuje mne, že si bere učedníka."
"Jen jako laskavost Tarrymu."
"Chápu. Něco ti řeknu, mladý čaroději. Také mířím na sever, a jelikož tyto cesty nejsou bezpečné a v mnoha místech ani průchodné, mám v úmyslu letět. Nechceš se ke mně připojit? Společnost by mi byla docela příjemná."
"Letět? Na tvém hřbetě?"
"Samozřejmě. Pokud se nebojíš."
Kerna děsilo už pouhé pomyšlení na to. Nikdy neměl rád výšky a držet se zuby nehty na hřbetě malého draka s křehce vyhlížejícími křídly, dívat se dolů na pevnou zem, postupně se zmenšující, jak budou stoupat - nebo v horším případě rychle se zvětšující, jak se budou řítit dolů - to neodpovídalo jeho představě o bezpečném a příjemném cestování. Jenže pozvání k letu od draka patřilo k věcem, které by měl čaroděj přijmout bez mrknutí oka. Tohle byl druh dopravy, který by měl preferovat nade všechny ostatní, něco, co se skvěle hodilo k jeho profesi a co ho odlišovalo od obyčejných pocestných. Nemohl odmítnout.
"Jestli se bojím?" opáčil s nucenou bravurou. "Bude mi potěšením."

Dvanáct
Čarodějnická domácnost • Učednická studia • Informace o plynutí času v čarodějnických kruzích
Kern se posadil obkročmo na drakův hřbet a pevně se chytil dvou ostnitých výrůstků, které mu čněly z ramen. Ted s ostrým plesknutím lodní plachty napjaté náhlým poryvem větru roztáhl křídla a vyrazil kupředu. Tři dlouhé skoky, a byl ve vzduchu a rychle stoupal nad vrcholky stromů. Les pod ním ubíhal dozadu a za pouhou minutu se jim jevil jen jako hebký zelený koberec. Tu a tam zazářilo jezero jako safír, osamocený hrad se zvedal k obloze jako odštěpek kosti, ale lidé, zvířata, chatrče, mosty a cesty byli skrytí pod hustým listovým baldachýnem.
Rozevřená byla Tedova křídla mnohem mohutnější a impozantnější, než se zdála, když byl na zemi. Jeho síla byla větší, než Kern podle jeho velikosti odhadoval, a létal s lehkou sebejistotou, která poněkud zmírnila úzkost jeho pasažéra. Jakmile se dostali do náležité výšky, přestal křídly bít a hladce plachtil, nechal se unášet větrem a stoupavými proudy, jen tu a tam jimi jednou či dvakrát líně mávl. Kern si začal uvědomovat hluboký bručivý zvuk, mocný a melodický, a ucítil pod rukama jemné chvění.
"Ty vibruješ," řekl.
Ted se obrátil a šlehl po něm pohledem. "Zpívám. Vadí ti to? Máš snad námitky proti tomu, abych si za letu zpíval?"
"Vůbec ne. Nevěděl jsem, že draci umějí zpívat."
"Tvůj nedostatek informací o dracích je otřesný, uvážíme-li, že jsi studoval u někoho, kdo nás znal tak dobře. Copak tě Tarrendine o nás opravdu nic nenaučil?"
"Většinou jsem se učil jazyky a různé poučky nazpaměť. Když jsem se nezabýval knihami, vykonával jsem domácí práce. Tarry věřil, že by se magie neměla používat k takovým účelům."
Ted se krátce ohlédl po svém pasažérovi a řekl: "To bylo jedno z jeho oblíbených rčení. Slýchal jsem ho velice často.

Když o tom teď tak přemýšlím, strávil jsem u něj spoustu času všelijakým taháním, zvedáním a nošením. Pořád bylo co dělat."
"Říkal, že to upevňuje charakter."
"Přesně tahle slova jsem od něj slyšel snad tisíckrát. Ale myslel bych, že ho napadne se ti o mně alespoň zmínit. Prožil jsem s ním pěkných pár roků," řekl Ted. Znělo to rozmrzele.
"Tarry jen zřídka mluvil o minulosti. Myslím, že měl nějaké nepříjemné vzpomínky."
"To má každý. Ale pro to ještě nemusí zapomínat na své staré přátele," odsekl drak.
Na to Kern odpověď neměl. Proto mlčel a snažil se vychutnávat výhled a neobvyklý zážitek z drakova zpěvu a nemyslet na to, jak vysoko byli. Zprvu to pro něj bylo velice nesnadné, ale když Ted hladce vystoupal do výšky a pod nimi se pomalu rozvinul svět, Kernův strach se změnil v pouhé obavy, ty v slabou nervozitu a nakonec zbyla jen podvědomá starost. A když byli ve vzduchu asi hodinu, zmizela úplně i ta a vystřídala ji rozjařenost. Čistý chladivý vítr, nádherná vyhlídka a pocit svobody se nepodobaly ničemu, co si dřív dokázal představit. Rytířství ve své vznešenosti, vysoká vážnost soudnictví, svět obchodu, lékařské umění i vize učenců, to vše vedle toho bledlo. Pokud byl let na dračím hřbetu jedním z atributů čarodějnické kariéry, pak měl před sebou vskutku slibnou budoucnost a určitě to stálo za všechnu tu námahu.
Letěli dál a Kern si náhle všiml, že věci dole už nebyly tak zřetelně rozlišené jako dřív. Zakrátko se mu země dole začala jevit zcela rozmazanou a brzy poté zmizela pod mořem šedivé mlhy, které se táhla všemi směry od obzoru k obzoru.
"Letíme nad mořem?" zeptal se Kern.
"Samozřejmě, že ne. Moře je modré. To, co vidíš pod námi, je Temná pláň."
"Vypadá hrozně ponuře."
"Fraigovi to tak vyhovuje. Odrazuje to náhodné návštěvníky."
Po čase se dostali nad rozlehlou oblast uprostřed šedých mlh, ve které byly stromy a tráva nádherné zelené, louky porostlé květy a na slunci se třpytily bublavé potůčky. Uprostřed této idylické krajiny stála malá vilka s několika přilehlými budovami.
"Tady bydlí Fraigus," oznámil drak.
"A co je to tam před domem?" zeptal se Kern zvědavě při pohledu na velký předmět pohybující se těžkopádně po dvorku.
"To musí byt jeho trol."
"Trol!" zvolal Kern poplašeně. "Co udělal s Fraigem?"
"Vůbec nic. Jmenuje se Pudmox a je to Fraigův sluha. Velice užitečný sluha."
"Trolové nežijí v domech, ti žijí pod mosty. Dělají s lidmi strašlivé věci."
"No vážně, mladý muži, tvoje nevědomost mne udivuje. Nemůžu uvěřit, že tě Tarrendine nenaučil ani nic o trolech."
"To nemusel. Každý přece ví -"
"Co ví každý, je obvykle nepravdivé a hloupé, založené na ignoranci a pověrčivosti," přerušil ho drak rozmrzele. "Každý ví, že draci požírají panny, že? A že hrdinní rytíři zabíjejí krvelačné obludy pro dobro celého lidstva? A že čarodějové jsou odporní smradlaví stařici, kterým nic nečiní takové potěšení jako uvrhnout nějakou tu kletbu na nevinného člověka?"
Kern zamumlal něco vyhýbavého. Ted se však jen tak odbýt nenechal. "Jenže to všechno jsou nesmysly, nemám pravdu? Ne?"
"No... s troly je to jiné."
"Každý z těch případů je jiný. Když se vezme dostatečně mladý trol a náležitě se vycvičí, může z něj být užitečný služebník na několik staletí. Je velice silný, rychlý jako kočka, věrný jako pes, docela bystrý a neobtěžuje zbytečným žvaněním jako někteří lidé. Domácí trol je cenná součást čarodějnické domácnosti."
"Tarry domácího trola neměl."
"Tarry si vzal učedníka," odsekl Ted a přitom si odfrkl obláček kouře.
"Nemusíš být hned sarkastický," zabručel Kern. Ted ho buďto neslyšel, nebo se neobtěžoval odpovědět. Elegantně zakroužil nad pasekou před Fraigovým domkem, snesl se na zem, složil svá křídla a oznámil: "Jsme tady."
Pudmox, bradavičnaté stvoření komponované do tvaru sudu, přivítalo draka příšerným šklebem, který patrně znamenal úsměv, a řeklo: "Grk!" Pak jeho úsměv zmizel a trol upřel svá malá očka na Tedova pasažéra.
"Grk?"
"Jmenuji se Kern. Jsem Tarrendinův učedník. Fraigus mne očekává."
"Svezl jsem ho, takže je tu patrně dřív, než tvůj pán čekal. Doufám, že jsem mu tím nezpůsobil nepříjemnosti," dodal Ted.
Pudmox zavrtěl drúzovitou hlavou posetou hrbolky a bradavicemi a naznačil odmítavé gesto velkou sukovitou rukou.
"Grk!"
Z domku vyšel vysoký muž s ohnivě rudými vlasy a s houštinou stejně rudých vousů na bradě. Blížil se pomalu a při tom si návštěvníky měřil přísným pohledem. Na praktikujícího čaroděje vypadal poměrně mladý, byl sotva o dvacet let starší než Kern, ale nesl se s jistotou a vážností kmeta. "Ty jsi Kern, že?" zavrčel místo pozdravu. Znělo to spíše jako obvinění než jako přivítání.
"Jsem. A vy musíte být Fraigus."
"A kdo jiný bych měl být, mladíku? Pudmox ti ukáže, kde budeš spát." Zaclonil si oči rukou a podíval se do slunce. "Jíst budeme při západu slunce. Dost času, aby sis vybalil své knihy a setřásl prach z cest. Po večeři probereme tvá studia." Pak se obrátil k drakovi a řekl: "Vítám tě, Tede. Máš žízeň?"
"Trochu," připustil drak.

"Copak nemáš žádné vychování, mladíku? Ukaž trochu vděčnosti drakovi a přines mu vědro vody."
Kern by velice rád vyhověl, ale neměl představu, kde by mohla být studna nebo vědro. Zmateně se rozhlédl. Pudmox ho poklepal po rameni svým prstem podobným kladivu, řekl: "Grk," a ukázal k rohu stavení, kde stála studna s okovem.
"Díky," odpověděl Kern a spěchal ke studni. Zatímco tahal plný okov nahoru, rychle si prohlédl Fraigův příbytek. Jeho exteriér byl mírně řečeno nepřitažlivý. Nenašel nic, co by nepotřebovalo opravit, a některé věci byly viditelně na pokraji zhroucení. Srdce mu sevřela ledová ruka při představě plesnivého slamníku v nějakém studeném, vlhkém koutě a na předpokládanou kvalitu jídla se ani neodvažoval pomyslet.
Ted vypil šest plných věder, než dal najevo, že má dost, a odloudal se do stínu dubu, aby si trochu popovídal s Fraigem. Pudmox pokynul Kernovi, aby ho následoval, a zamířil do domu.
Uvnitř byl Fraigův dům mnohem úhlednější, než by se dalo soudit podle jeho vnějšího vzhledu. Byl také větší - naprosto nemožně větší, s příliš mnoha pokoji a chodbami a sínĕmi na to, aby se všechny vešly do malé chaloupky, kterou bylo vidět zvenčí. Kerna to nijak nepřekvapilo. Bylo to přece čarodějnické obydlí, kde bylo možné cokoliv.
Hlavní místnosti dominoval masivní krb obklopený několika velkými a pohodlně vyhlížejícími křesly, z nichž každé mělo svou vlastní podnožku. Uprostřed byl rozměrný kulatý stůl zcela pokrytý hromadami knih, svícny a nádobami všech velikostí a tvarů, stejně jako jinými věcmi, které Kern neznal. Jiné hromady knih a zvláštních předmětů byly všude na podlaze a na policích po obvodu pokoje.
Z této místnosti vedly na všechny strany četné dveře a chodby. Odněkud sem zavanula příjemná vůně, která Kerna přiměla poopravit si naděje na večeři. Neměl však čas si ji vychutnat, protože ho Pudmox vedl jednou z chodeb kolem tuctu dveří, z nichž některé byly zamčené a zajištěné závorou, až do zadní části domu, kde se nacházel malý, jasně osvětlený pokojík, z jehož jediného okna byl výhled do zahrady, na les a na potůček, který protékal mezi nimi. Na polici na zdi bylo vyrovnáno devět tlustých svazků, z nichž pět už Kern znal. U jiné stěny stála postel a vedle ní velká truhla na jeho věci. U truhly stálo vědro.
"Tak tady budu bydlet?"
"Grk," řekl trol a přikývl.
"To je velice hezký pokojík, Pudmoxi." Kern se podíval z okna. Slunce se blížilo k obzoru. Kern zvedl víko truhly a řekl: "Teď si vybalím své věci. Nerad bych přišel první den pozdě k večeři."
Pudmox to nekomentoval. Vyšel ven a Kern za chvíli uslyšel uklidňující zvonění hrnců a pánví svědčící o čilém ruchu v kuchyni. Uložil to málo, co měl, do truhly, postavil své knihy vedle těch na polici a začal zkoumat svůj nový domov. Byl jiný, než Tarryho jeskyně, ale svým způsobem velice příjemný. Připomínal mu chýši Hoba a Mág, až na to, že byl mnohem prostornější a pohodlnější.
Večeře proběhla v naprostém tichu. Pudmox se ukázal jako skvělý kuchař a stolovníci věnovali veškerou svou pozornost talířům a miskám před sebou. Po jídle Fraigus odvedl Kerna do hlavní místnosti, posadil se do křesla u krbu, nabídl jiné křeslo mladíkovi a když se oba pohodlně usadili, řekl: "Teď si poslechnu, co umíš. Řekni mi první zákon magie. A rychle, mladíku!"
Kern zákon odříkal slovo za slovem. Fraigus přikývl. "Alespoň tohle tedy znáš," poznamenal bez přílišného nadšení. "To je základ. Teď mi řekni, jaký je rozdíl mezi transformací a transmutací, a pověz mi, jak se obojí odlišuje od translace."
Kern mu podal jasné a úplné vysvětlení. Zdálo se, že to Fraiga uspokojilo, ale opět nedal najevo, že by byl vědomostmi svého budoucího učedníka nadšený. Kern brzy pochopil, že Fraiga není zrovna lehké nadchnout. "Jaká zaklínadla znáš?" otázal se ho čaroděj po chvilce přemýšlení. Když mu Kern odrecitoval krátký seznam svých dovedností, Fraigus se zeptal: "Použil jsi už některé? Nemyslím při cvičení, ale doopravdy."
"Pouze uspávací zaklínadlo," přiznal Kern skromně. Když si všiml zájmu v čarodějových očích, vylíčil mu příběh svého zajetí a útěku. Fraigus chvíli zamyšleně mlčel a pak řekl: "Dobrý čaroděj by se nikdy nenechal takhle překvapit. Copak jsi nikdy neslyšel o varovných nebo ochranných kouzlech?"
"Slyšel jsem o nich. Ale nenapadlo mě je použít."
Fraigus se zamračil a smutně potřásl hlavou. "To není příliš slibný začátek."
"Mluvil jsem s myšmi. A s koni."
Fraigus mávl rukou. "To byl dar, ne zaklínadlo."
Náhle se Kern rozzářil: "Ale počkat, já zapomněl! Ještě jsem nějaká zaklínadla použil. Hned na začátku, když se Tarry ztratil, vyvolal jsem ho a pak jsem ho vysvobodil ze skály. To byla alespoň dvě další zaklínadla."
"A proč jsi to neřekl hned?"
"Myslel jsem, že se nepočítají. Udělal jsem je dřív, než jsem o magii něco věděl."
Fraigus se předklonil a podíval se na něj. Jeho výraz byl velice vážný. "Tak moment, mladíku. Ty mi tady tvrdíš, že jsi zvládl dvě zaklínadla ještě předtím, než ti vůbec někdo něco řekl o magii?"
"Musel jsem. Tarry zůstal uvězněný ve skále a musel jsem použít zaklínadlo, abych ho odtamtud dostal. Neměl jsem na výběr."
Fraigus ho vyzval, aby mu vyprávěl celý příběh o svém uvedení do čarodějnické profese. Když si ho vyslechl, vyptal se na některé podrobnosti, pak vstal, několikrát přešel po místnosti, potom zase zastavil, upřeně hleděl na svého nového učedníka a kroutil hlavou. Nakonec se vrátil do křesla, tam nějaký čas seděl a hleděl do ohně, přičemž se prsty probíral ve svých rudých vousech.
"Něco takového jsem ještě neslyšel," řekl. "Udělat dvě těžká zaklínadla bez předchozí průpravy... Ne, něco takového jsem vážně ještě neslyšel. Máš čarování v krvi, o tom nemůže být pochyb. Kdo byli tvoji rodiče?"
To byla pro Kerna příležitost k vyprávění dalšího příběhu. Když skončil, tvářil se Fraigus ještě zmateněji než předtím. "Říkáš peřinka s erbem? Měšec zlata? A našli tě ve vílím kruhu?" zeptal se a pak těžce klesl do křesla.

"Ano. Po Svatojánské noci."
"Vo tomdle mi Tarrentine nic nepoudal," zabručel Fraigus a při tom se vrátil k nářečí své rodné vysočiny, jak to dělával, když se rozzlobil nebo byl v rozpacích. "Učil tě starým jazykům?"
"Procvičoval jsem je denně."
"Tak v tom budeš pokračovat a navíc tě naučím jiné, o kterých jsi ještě neslyšel. Nic složitého ani nebezpečného to nebude, přirozeně. Jednoduchá zaklínadla, aby ses naučil soustředit se a zřetelně vyslovovat. S učením jazyků začneš hned zítra."
A tak tomu i bylo. Hned příštího dne začal Kern cvičit a učil se staré jazyky celé dopoledne. Odpoledne strávil venku sbíráním bylin a sekáním dřeva, protože Fraigus sdílel tutéž víru v užitečnost fyzické práce a cvičení jako Tarrendine. Večery pak byly zasvěceny čtení při světle lampy nebo svíce.
Kern většinou pracoval samostatně, protože Fraigus byl docela jiný mistr než Tarrendine. Starý čaroděj byl chlapci víc než jen učitelem: působil jako kombinace otce, staršího bratra a strýčka, stejně jako společníka a přítele. Fraigus byl přísný a tvrdý učitel s vysokými standardy a bez tolerance vůči lajdácké práci. Tarry sám obvykle nepracoval s výjimkou chytání ryb, zato Fraigus neustále studoval a spokojil se s tím, že Kernovi zadal úkoly, podrobnými dotazy sledoval v nepředvídatelných intervalech jeho pokroky a za sebemenší chybu ho ostře plísnil, nazývaje ho bluntie callan a glaiklt skellum. Nikdy neobjasnil význam těch slov, ale Kern o něm ani v nejmenším nepochyboval. Fraigus nikdy nehovořil o ničem, co přímo nesouviselo s jedinou věcí: Kernovým studiem. Neusmíval se a často bez zřejmých příčin odpovídal na dotaz jen neartikulovaným vrčením, ale nikdy nebyl na Kerna surový nebo zbytečně krutý. Byl ve svém chování odtažitý, ale byl tady doma, a tak Kern jeho chování akceptoval a soustředil se na učení.
Když byl takto většinu dne odkázán sám na sebe, stěží vnímal běh času. Připadalo mu, jako by se nic neměnilo, a často měl pocit, jako by se čas zpomalil; jindy to ale naopak vypadalo, jako by dny míjely s neuvěřitelnou rychlostí. Pokaždé, když se pokoušel přesně stanovit dobu, byl zmatený. Vzpomněl si na Tarryho poznámky ohledně času a rozhodl se zeptat se na to Fraiga.
Fraiga ta otázka nepřekvapila. Spíše se zdálo, že je jí potěšen. "To je dobré znamení. Zdá se, že tě magie přijímá."
Kern zavrtěl hlavou. "Tomu nerozumím."
"Copak ti Tarry neřekl nic o vztahu času k čarodějům?"
"Řekl, že mi to vysvětlíte vy."
Fraigus si pohladil vousy a po delší zamyšlené odmlce řekl: "Jak dlouho si myslíš, že tu už jsi?"
Kern se to pokusil spočítat. Najednou však zjistil, že si není s to vzpomenout na uplynulé měsíce a roční období, v hlavě se mu všechna pletla dohromady. Připadalo mu, jako by si jich pamatoval podstatně víc, než bylo za tak krátkou dobu možné. Nakonec s bezmocným gestem odpověděl: "Nejsem si jistý. Někdy mi to připadá jako dlouhá doba - snad roky - jindy mám pocit, jako by to bylo sotva pár měsíců. Ale když se je pokouším spočítat, nikdy k ničemu nedojdu."
"To je dobře. Ano, to je dobré znamení."
"Je to poněkud matoucí."
"Nesmíš nechat čas, aby se stal tvým pánem. Naučit se všechno, co čaroděj potřebuje, trvá dlouho. Jediný lidský život by na to nikdy nestačil. Proto jakmile se u čaroděje začnou projevovat skutečné schopnosti, nastoupí magie a zpomalí pro něj plynutí času."
"To se teď stalo mně?"
"Ale ne, mládenče. Na to je příliš brzy. Ale ten zmatek, který cítíš, je první příznak, že jsi na dobré cestě."
"Ale čarodějové přece pořád stárnou."
"Samozřejmě, že ano, ty hlupáku. Každý stárne," odsekl Fraigus. "Ale čarodějové s tím nijak nespěchají. Koncem svého druhého století možná budeš mít nějaký ten šedý vlas a koncem třetího budeš mít asi na obličeji tolik vrásek, kolik se jich ti tam vejde, a k tomu dlouhé bílé vousy, abys je měl čím zakrývat. Možná, že se tou dobou dostaví už i všechny ty bolesti stáří, ale jestliže budeš pravidelně cvičit, jíst dobré a zdravé jídlo, dlouho odpočívat a vyhneš se zlé magii, nepocítíš tíhu let dřív než koncem čtvrtého století." Kern úžasem zalapal po dechu a Fraigus přivřel oči a slavnostně přikývl. "Slyšel jsem o čarodějích, kteří zaklínali ještě po pěti stech letech, ale to jsou spíš výjimky."
"Odkud se všechen ten čas navíc bere? Jak ho získáme? Nebereme ho jiným lidem, že ne? To bych nechtěl."
Fraigus se na něj zamračil. "Co si myslíš, že jsme, mladíku? Nikomu nic nebereme. Prostě jen využíváme všechny ty roky, které lidé poztrácejí, promarní a prolenoší. Víš, čas se nedá zabíjet, nikdy se neztrácí úplně."
"Tak co se s nim děje?"
"Leží všude kolem nás. Nemůžeš ho vidět, ale je tu a stačí si ho jen vzít. Naše magie ho k nám přitahuje a nikomu tím neubližujeme, když ho sbíráme. A to jsou jen drobty, přebytečné minuty a vteřiny. Dny, měsíce a roky se dostávají do Údolí ztraceného času, kde leží, dokud si pro ně někdo nepřijde."
"Kde je to Údolí ztraceného času?"
"Mnozí by to chtěli vědět, mladíku, a mnozí po něm už pátrali, ale cestu není lehké nalézt. Slyšel jsem o něm více příběhů, povídaček a legend, než bych ti mohl vyprávět, ale nejsem k jeho nalezení o nic blíže než v den, kdy jsem se o něm doslechl poprvé. Ale vím, že tu někde je."
"Jednou ho najdu, půjdu tam, a přinesu si odtamtud tisíce let času, takže se budu moci naučit všechno."
"Nezván takové hlouposti, mladíku. Pět nebo šest set let musí stačit každému. Uvidíš, až se toho dožiješ - jestli se toho dožiješ."
Kern se opatrně zeptal: "A kolik je vám, Fraige?"
Čaroděj se zamyslel, chvíli počítal na prstech a pak řekl: "Jsem ještě mladík - je mi jen něco přes sto padesát."
Fraigus vypadal asi na třicet a na velice zdravých třicet k tomu. Kern hlasitě polkl a chvíli na něj užasle hleděl; pak se zeptal: "Jak je starý Tarry? Řekl mi, že je mu víc než sto."

Aniž změnil výraz ve tváři, Fraigus se ostře zasmál - poprvé od chvíle, kdy ho Kern poznal. "Tarrymu je hodně přes tři sta, to vím jistě."
"To je dlouhý život, Fraige," řekl Kern pomalu.
"Ne delší, než by měl být. Sto let se budeš muset učit, než budeš připraven udělat se pro sebe a začít sám zaklínat, a i potom budeš pouhý začátečník. Učit se budeš tak dlouho, jak dlouho budeš žít."
"Vy se pořád učíte?"
"A co si myslíš, že dělám celý den? Za posledních čtyřicet let jsem dělal, co bylo v mých silách, abych nahlédl do budoucnosti a zjistil, co nás čeká, a když zrovna nedělám tohle, hledám Údolí ztraceného času - jen jako předběžné opatření, víš, pro případ moru nebo něčeho takového. Ale cesta se těžko hledá a těžko se po ní chodí, když se najde. Možná, že mi to bude trvat ještě celé další století."
Kern užasle hvízdl. "Čaroděj starý jako Tarry musí vědět všechno, co je k vědění. Musí být nejmoudřejším člověkem na světě."
Fraigus zavrtěl hlavou. "Kdepak, mladíku, nesmíš si plést učenost s moudrostí. Vezmi si Merlina. Ten byl jeden z největších z oboru, ale když šlo o ženy, byl velice hloupý."
"Tarry mluvil o Merlinovi často, ale nikdy mi neřekl, že byl hloupý."
"Je to smutný příběh. Na sklonku svého života se Merlin zamiloval do krásné nymfy a naučil ji svá tajemství. A když se dozvěděla všechno, co potřebovala, uvěznila ho ve skále. Je tam dodnes a zůstane tam navěky."
"Nemůže ho někdo osvobodit?"
Fraigus pomalu a vážně zavrtěl hlavou. "Nemůže, mladíku. Použila k tomu jeho vlastní magii a Merlinova magie je tak mocná, že ji nedokáže zrušit nikdo, jen on sám. Tak ať je to pro tebe poučení. Nikdy nesmíš vyžvanit svoje tajemství nějaké glip-glabbet trajdě, jinak bys mohl hořce litovat, až by ses ocitl v její moci."
Kern si sice nebyl jistý, co ta slova znamenají, ale pochopil smysl a předsevzal si, že bude v ženské společnosti opatrný - alespoň dokud nebude dost starý a moudrý, aby se vyhnul hloupým chybám.
Dodržet toto předsevzetí nebylo nijak složité. Až na občasné návštěvníky, kteří přišli žádat o pomoc, se široko daleko nic, co by se dalo nazvat společností - ať už ženskou nebo mužskou - nevyskytovalo. Kern se dál pilně učil, vykonával domácí práce a s vnějším světem neměl téměř nic do činění. Čas ubíhal, aniž si toho kdo všímal, až jednoho dne přišel k domku posel polomrtvý dlouhým cestováním. Přinesl naléhavou prosbu o pomoc. A to byl klíčový okamžik v Kernově životě.

Třináct
(Nepříjemná, nicméně nutná kapitola)
Zkáza šťastného království • Nebezpečná cesta a ještě nebezpečnější podnik
Zatímco Kern okoušel radosti i strasti cestování, poznával svět s jeho početnými a rozličnými obyvateli a chystal se na klášterní život čarodějnického učedníka, jeho starý mistr Tarrendine se zaobíral dlouhým a těžkým bojem, který se jednoho dne měl stát i bojem Kernovým.
Když se ti dva rozdělili a Tarrendine zamířil do království Vysokých útesů, neměl jasnou představu, co ho tam čeká. Poselství od Empaxiana říkalo jen, že se jeho zemí šíří zlo, které pomalu a tiše zaplavuje každičký její kout, zprvu sotva povšimnutelné, ale velice rychle se rozrůstající. Neprojevuje se v jediné pohromě, ale vkrádá se do každičkého aspektu života, a proto je těžké odhalit ho dříve, než je příliš pozdě.
Zkáza pronikla všude, poznamenala naprosto všechno. Úroda vzešla v nebývalé hojnosti a hned nato seschla a zahynula. Zvířata se vrhala na sebe navzájem i na své pány. Poctiví kupci začali lhát a podvádět, milenci se navzájem zrazovali, staří se chovali surově k mladým a mladí zase vztahovali v hněvu ruce na staré. Rodiče zapírali své děti a děti proklínaly své rodiče i sebe navzájem. Mocní zneužívali svou moc a slabí kuli pikle a hýčkali svou nenávist vůči těm nad nimi. Dokonce i sama příroda se připojila ke zkáze: sníh napadal uprostřed léta až po kolena a v zimních měsících se střídaly dny nesnesitelného vedra s mrazivými. Sucha byla bez varování střídána mohutnými průtržemi mračen a záplavy s sebou odnášely půdu, úrodu i lidi. Nemoci se šířily od ubohých chatrčí až po královský hrad. Nikdo nebyl v bezpečí. Zdálo se, že se všechny živly spojily proti dobrému králi Empaxianovi a jeho lidu.
Král věděl, že takové utrpení dlouho nevydrží. Jeho stálý čaroděj, zasmušilý muž jménem Otomori, dokázal zjistit, že se za tím vším skrývá magie, ale na víc nestačil. Otomori poměrně s úspěchem řešil běžné problémy království, ale jeho moc nepostačovala na zkázu, která je postihla nyní. Zkoušel jedno zaklínadlo za druhým, a všechna selhala. V zoufalství naléhal na krále, aby pozval na pomoc většího čaroděje. Empaxian se nakonec obrátil na svého starého přítele a mentora.
Tarrentine poznal okamžitě, že magie, která se za tím vším skrývala, byla mocnější, než kdo tušil; proto se vydal do Empaxianova království v takovém spěchu. Ale ani on nebyl připraven na sílu a zuřivost svého protivníka. Cestou do království Vysokých útesů byl potřikráte napaden věcmi, jež měly svůj původ v magii celé věky neužívané, a za vítězství nad nimi zaplatil strašnou cenu. Po prvním útoku, který přišel v pravé poledne za jasného dne a skoro ukončil jeho cestu i jeho život v jediném okamžiku, byl neustále ve střehu. Druhé a třetí útočníky odeslal svými zaklínadly s vytím zpátky do hlubin, odkud vyšli, ale úsilí, které na magii spotřeboval, ho naprosto vyčerpalo. Nějaký čas po svém příchodu na Empaxianův hrad nebyl schopen nic víc než udržovat zlo na uzdě.
Otomori se Tarrendinovi dal plně k dispozici a vylíčil mu vše, co se dozvěděl. Byl to drobný muž, upravený a tichý jako kočka, dost moudrý, aby znal svá omezení. Dokázal poznat mistra a okamžitě mu bylo jasné, že si Tarrendine svou pověst zaslouží a že je schopen mnohem mocnější magie než on.
Jeho informace nebyly povzbudivé. Moc skrývající se za utrpením Empaxiana a jeho lidu si nepřála být poznána a také ji zatím nikdo neodhalil. Dokonale zmatený byl zprvu i Tarrendine. Nevěděl o žádném nepřátelství mezi Empaxianem a

čarodějem, který by vládl takovou mocí, a nebyl si ani vědom, že by takového nepřítele měl on sám. Odrážení útoků ho vyčerpalo; k tomu, aby zvítězil nad jejich původcem, by potřeboval veškerou sílu své mysli i těla. Potřeboval čas: čas, aby plně obnovil své síly, čas, aby zjistil identitu a záměry nepřítele a důvod, proč je tak mocný, čas, aby se připravil na konfrontaci, která byla nevyhnutelná, a čas, aby svedl boj s vítězným koncem.
Na dlouhou dobu se ocitli ve slepé uličce. S Otomoriho pomocí se Tarrendinovi podařilo zapudit nepřítele v některých částech království, ale v jiných byli zase poraženi. Soubojů bylo mnoho, ale končívaly buď nejistým vítězstvím nebo prohrou. Postupně se proměnily v nekonečnou sérii potyček, které přinášely jen malý zisk vítězi a malé ztráty poraženému.
Tarrendine zjistil, že všechno to zlo byla práce jediného nepřítele. Dalším zkoumáním nakonec odhalil jeho identitu, a když poznal, že čelí někomu, koho dobře znal, muži, kterého kdysi miloval a ctil, zabolelo ho u srdce. Zlo a příkoří spáchané na Empaxianovi a jeho lidu pocházelo od největšího z Tarrendinových mistrů - čaroděje, jehož jméno mu tak záhadně vypadlo z paměti.
Nyní už chápal, proč si to jméno nepamatoval. Bylo vymazáno z lidských vzpomínek, jako by nikdy neexistovalo. Žádná magie ho nemohla vrátit, protože jeho starý mistr překročil zapovězený práh, vzdal se své lidskosti a zasvětil se zcela zlu. Nyní byl napůl přízrak a napůl démon, temná nehmotná entita existující mimo pořádek věcí znaných a poznatelných člověkem. Tolik Tarrentine zjistil, ale jaký důvod ho k této proměně vedl, to pochopit nedokázal. Když byl jeho starý mistr ještě člověk, byly jeho znalosti hluboké a moc obrovská. Učil moudře a konal jen dobro a vychoval mnoho vynikajících studentů. Ale něco se v něm zvrhlo, něco, co rostlo neviděno a netušeno v jeho mysli, jej nakonec odvrátilo od světla a přinutilo ho změnit se až do hloubi své podstaty. Teď, když zavrhl svědomí a lásku k všemu dobrému, když vládl silám temnoty, mohl být smrtelně nebezpečný. Přesto však bylo možné mu čelit a přemoci ho, a jestliže to bylo možné, musel se o to Tarrendine pokusit.
Nyní, když znal pravou povahu zla, mnohé věci se rázem staly jasné. Nejsmutnější ze všeho byla skutečnost, že Empaxian, jeho lid a království pro něj patrně byly jen pěšáci na šachovnici. Tarrendine tušil, že terčem je on sám, a všechno zlo spáchané na království Vysokých útesů byla jen vábnička, která ho měla přilákat.
Když se Tarrendine rozhodl, že odejde na odpočinek, zakryl své stopy mocným kouzlem; pouze Empaxian věděl, jak ho přivolat, a to jen ve skutečně vážném nebezpečí. Jeho starý mistr to věděl, a proto začal sužovat Empaxianovo království a přinutil tak Tarrendina opustit svou skrýš a přispěchat na pomoc. Zjevně měl v úmyslu zničit svého bývalého žáka, u něhož se bál, že ho vyučil příliš dobře; Tarrendine mohl být schopen najít mistrovy slabiny a porazit ho.
Teď bylo na Tarrendinovi, aby se ujal iniciativy, byl to jeho boj a nikoho jiného. A když si uvědomil, jaké síly jsou zde ve hře, litoval nevinné, kteří byli do boje zataženi. Byli stejně bezmocní jako hmyz na poli, kde se střetly dvě armády.
Od tohoto okamžiku Tarrendine už neusiloval o pomoc jiných. Otomori už byl do celé věci vtažen, ale mohl vycouvat, a nikdo nový už nesměl být do boje zatahován. Nerozhodl se tak kvůli své pýše, ale proto, že nechtěl, aby jeho přátelé riskovali následky porážky. Chtěl, aby nadcházející střet byl spíše duelem než válkou, soubojem mezi ním a jeho nepřítelem. Ačkoliv moc, která teď proti němu stála, byla větší, než jaké kdy čelil, Tarrendine důvěřoval své vlastní moci a tomu, že je jeho věc správná.
Když si tohle všechno pro sebe vyřešil, oznámil své závěry Empaxianovi a Otomorimu. Král a čaroděj přišli v noci do Tarrendinovy věže, aby se s ním poradili o morové nákaze, která se začala šířit z jedné z příhraničních vesnic.
Empaxian klesl vyčerpané do židle a upřel na Tarrendina pohled dávno zbavený vší naděje. Utrpení a strádání posledních let způsobilo, že zestárl. Ačkoliv mu ještě nebylo padesát, vypadal mnohem sešleji než čaroděj. Vlasy měl prošedivělé, vousy sněhobílé, obličej hluboce zvrásněný, oči propadlé a tváře bledé a pohublé.
"Jak dlouho to ještě bude pokračovat?" zeptal se král unaveným hlasem.
"Myslím, že utrpení lidí skončí už brzy. Skutečný boj se jich netýká," odpověděl Tarrendine a vyjevil vše, co se dozvěděl. Empaxian naslouchal s rostoucím úžasem. Když bylo všechno řečeno, dlouho seděl s hlavou v dlaních. Nakonec si povzdechl a řekl: "Velký čaroděj spojený se silami temnoty. Je nějaká naděje, že takové moci odoláme?"
"Můžeme jí odolat a porazit ji. Mohu to udělat, a musím."
"Ale pokud neuspějeme..." Otomori zachmuřeně potřásl hlavou. Chápal velikost rizika mnohem lépe, než byl schopen král.
"Lidé krutě trpí," řekl Empaxian. "Zasloužili by si oddech. Ale jsi si opravdu jist, že ho dokážeš porazit?"
"Nejsem si jist skoro ničím. Než náš boj skončí, může se všechno ještě zhoršit. Ale vyhýbat se tomu nemohu. Pokud tu věc neporazíme ihned, bude se po tvém království vzdouvat jako příboj. Rozšíří svou moc ještě dále a každé vítězství ji jen posílí."
"Neexistuje možnost uzavřít mír?" otázal se Otomori.
"On požaduje absolutní vítězství, ne mír. Proto musíme bojovat. I kdybychom byli nakonec poraženi a zničeni, naše porážka bude nepřítele stát čas a sílu a ostatním umožní, aby se na něj připravili."
"A nemohl bys ty ostatní přivolat, aby ti pomohli teď? Určitě znáš mnoho čarodějů mocnějších, než jsem já," navrhl Otomori.
Tarrendine zavrtěl hlavou. "Pokud se té věci postaví jediný čaroděj a uspěje, její pán už to podruhé zkoušet nebude. Ale jestliže bych se spojil s jinými čaroději a porazil to, pošle proti nám příště celou legii, aby tak síly vyrovnal. Střet magie by v takovém případě byl strašný. Mohl by zničit veškerý život, možná i svět sám. Ne, boj musí být vybojován tady a teď, jeden proti jednomu."
"Příliš riskuješ, Tarrendine."
"Nemusíš se na tom podílet, Otomori. Pochopím, když s tím nebudeš chtít mít nic společného. Žiju už dlouho a viděl jsem pořádný kus světa. Víra v dobro byla podkopána, už mne málem opustila docela. Pak jsem ale dostal Empaxianovu

prosbu o pomoc a konečně jsem našel něco, za co má smysl bojovat. Přijímám to riziko rád."
Empaxian vstal a položil čaroději ruku na rameno. "Cokoliv mohu udělat..."
"Povzbuď své lidi, aby vydrželi. Strašně trpěli, já vím, a mnozí z nich proto přešli na druhou stranu. Musíš jim dodat odvahu. Nepropadat zoufalství a nedávat najevo strach.
Magie, kterou náš nepřítel užívá, je založena právě na strachu a beznaději."
"Budou stateční. Jsou to dobří lidé."
Empaxian odcházel s větší nadějí, než kolik si jí přinesl. Otomori při odchodu vrtěl hlavou, ale nevypadal o nich zachmuřeněji než obvykle. Když za nimi Tarrendine zavřel dveře, otočil se a uviděl temnou postavu stojící u krbu, siluetu proti plamenům, které jí tu a tam prosvítaly.
Tarrendine nedal najevo překvapení; do jisté míry přízrak očekával už dávno. "Vítej, můj starý učiteli. Asi jsem tě měl navštívit, než se tohle stalo," řekl.
"Už nejsem tvůj starý učitel. Stal jsem se bytostí, kterou nemůžeš pochopit. Jsem Acheron."
"Přišel ses vzdát a nabídnout nám náhradu za utrpení, které jsi způsobil?"
"Dobře víš, že tahle otázka byla zbytečná," odpověděl návštěvník tichým dutým hlasem připomínajícím šepot, odrážející se od kamenných stěn dlouhé chodby. "Přišel jsem, abych ti nabídl příležitost připojit se ke mně ve službě velké moci."
"Od tebe jsem se naučil, že nemám sloužit zlu."
"Co ty víš o dobru a zlu? Já sám jsem o tom až donedávna nic nevěděl. Lidé nazývají mého pána zlým, ale lidská schopnost soudnosti má své meze. Ti červi myslí jen na sebe. Co u nich vyvolává úsměv, to je dobré, co se jim nelíbí, nazývají zlem. Ta slova víc neznamenají."
"Možná pro tebe. Pro mne znamenají mnoho."
"Pak se z mého nejslibnějšího žáka vyklubal hlupák."
"Pochybuji, že bys marnil čas návštěvou u hlupáka. No tak, posaď se a pověz mi, proč jsi změnil svůj názor."
Postava zůstala u krbu, poblíž plamenů. "Tomu nejsi schopen porozumět."
"Možná to nejsi schopen vysvětlit. Možná už pociťuješ lítost a ta tě nutí chvástat se, vyhýbat se pravdě."
"Jak málo víš. Mluvím o neomezené moci, o času bez hranic, o nekonečných znalostech. To všechno je moje a může to být i tvoje."
"Co říkáš, zní lákavě. Ale když se dívám na tvé dílo, vidím jen utrpení, zkázu a bolest. Na tom se podílet nechci. Učil jsi mne takové magii se vyhýbat a bojovat proti ní, a to také budu."
"Než jsem prohlédl, naučil jsem tě mnoho pošetilých věcí. Teď k tobě přicházím s pravdou. Ptal ses mne, zda jsem přišel nabídnout náhradu. Tak tedy ano, Tarrendine. Chci ti vynahradit, že jsem tě špatně vedl a učil tě plýtvat mocí ve službě chamtivým lidem, kteří si svou vlastní slabost obrnili tvou moudrostí a silou. Nabízím ti moc bez omezení a bez překážek."
"Taková moc je největší slabostí."
"Neodmítej mě. Připoj se ke mně, Tarrendine, kvůli sobě, když už ne kvůli mně."
Tarrendine odmítavě zavrtěl hlavou. "Tvrdil jsi, že mi přinášíš pravdu, a přitom lžeš. Jsi tady, protože se bojíš, že znám způsob, jak tě zničit. Už jsem zkřížil tvé plány a teď -"
Náhle se kolem Tarrendina objevila stěna z plamenů a úplně ho obklopila. Čaroděj byl připraven. Plameny hučely a svíjely se, ale k němu nedosáhly. Chvíli zuřivě žhnuly a pak zase vyhasly. Místnost byla stejná jako dřív. "Chtěl jsi mne pobavit?"
"To byl jen vzorek toho, co dokážu. Maličký vzorek. Dávám ti příležitost se zachránit. Mohl ses ke mně připojit a stát se tak velkým, jako jsem já. Teď jsi ztracen. Království a všechno v něm je ztraceno, a to jsem teprve na začátku," hřímal Acheron.
Okamžik před tím, než přízrak zmizel, zahlédl Tarrendine jeho tvář. Dala se v ni poznat tvář jeho starého mistra, ale nyní byla zbrázděná hluboce vrytými vráskami. Byly to vrásky utrpení, nikoliv triumfu. Zmizel s dlouho zatajovaným nářkem zoufalství, ale jestli naříkal pro svého bývalého žáka nebo pro sebe, nebo snad pro celé lidstvo, to Tarrendine nevěděl.
Od toho okamžiku neustal boj ani na chvíli. Empaxian a jeho lidé o tom nevěděli, protože se jednotlivé bitvy odehrávaly pod prahem jejich vnímání. Zato Tarrendine s Otomorim odráželi útok za útokem, a mezi tím připravovali vlastní protiútoky. Ta námaha si vzala na Otomorim daň a Tarrendine byl nucen nést stále větší a větší část břemene sám. Hubnul a scházel díky bezpočtu bezesných nocí a ustavičné bdělosti, ale vytrval a nakonec přišla chvíle, kdy cítil, že má vítězství na dosah.
Našel zaklínadlo, které dokázalo zvrátit Acheronovu magii zpět na jeho pána a zanechat je oba po celé věky bezmocné. Byla to prastará magie, složitá a obtížná. Acheron se jí bude snažit čelit veškerou svou mocí a vyžádá si obrovskou daň - možná i život - od toho, kdo ji vyvolá. Tarrendine věděl, že ho přinejlepším na dlouhý čas zbaví moci a na celý zbytek života sil; ale nebyla naděje, že by Acherona porazil jinak, a proto neváhal jí použít.
Než přistoupil k poslednímu zaklínadlu, řekl vše Otomorimu. Jeho pomoc nutně nepotřeboval a neviděl důvod, proč by ho měl ohrozit. Mladší čaroděj byl překvapený, vzrušený a vyděšený zároveň.
"Slyšel jsem o zaklínadlu Bílého čaroděje, Tarrendine, ale nevěřil jsem, že skutečně existuje. A i kdybych to věděl, nikdy bych se neodvážil ho použít. Říká se, že jeho moc je příliš velká, než aby ji dokázal zvládnout člověk. A ty navíc ještě budeš muset současně čelit útokům. To tě zničí."
"Myslím, že ne. Tak či tak, nemám na výběr."
"Ale pokud budeš zničen a zaklínadlo selže, pak jsme ztraceni všichni! Sám Acherona nezadržím. Nikdo ho nezadrží."
"Zaklínadlo neselže."
"Jak si můžeš být tak jistý? Nezapomínej, s čím máš co do činění."

"Zatím bylo použito jen jedenkrát, v situaci podobné té naší, a uspělo. Nyní je čas použít ho znovu. Udělám to sám, Otomori."
"To není nutné. Řekni mi, co mám dělat."
"Všechno, oč tě žádám - tedy pokud se ke mně skutečně chceš připojit - je, abys mi pomohl s ochranou, zatímco budu zaklínat. Moje mysl se musí zcela soustředit na zaklínadlo."
"Ochráním tě."
"Dobře. Pak začneme ihned. Všechno je připraveno." Tarrendine se posadil ke stolu, na kterém ležela otevřená kniha a různé potřebné pomůcky. Zapálil tři svíce, protřel si oči a pak začal pomalu recitovat. Otomori mezitím oba zaštítil ochranným kouzlem a stál mlčky poblíž.
Zaklínadlo bylo dlouhé a noc byla skoro u konce, když Tarrentine dospěl k závěrečné části. Najednou se místnost naplnila ohněm. Tentokrát to nebyla žádná iluze, ale hučící bílé plameny jako v nitru rozpálené pece. Knihy na policích, lavice, stoly a všechno ostatní v místnosti vzplálo jako suché listí a bylo ohněm stráveno v jediném okamžiku. Sám kámen ve zdech zčernal a popraskal. Plameny se ovíjely kolem Otomoriho a Tarrendina jako hadi, živené magií příliš silnou, než aby si s ní Otomori poradil. Bez váhání převedl všechnu svou moc, aby chránila Tarrendina, a okamžik nato se kolem něj oheň uzavřel a spálil ho na popel.
Ochranné kouzlo na okamžik zakolísalo, ale vydrželo. Tarrendine věděl, že nemá mnoho času a že ho Acheron brzy zničí stejně, jako zničil Otomoriho. Mohl jen doufat, že se mu podaří dokončit zaklínadlo dřív, než ho plameny dostanou. Už cítil jejich teplo. Zatímco četl poslední věty, po obličeji mu stékal pot a lapal po dechu. Jen obtížně formuloval slova v dávno mrtvém jazyku. Odolal útoku a stále pokračoval v zaklínání, srdce mu bušilo námahou a hlava mu praskala. V uších mu zněl Acheronův hlas, ostrý a triumfální, jakoby složený z tisíce různých odporných hlasů. Dorážely na jeho vědomí, blábolily, popichovaly, pošklebovaly se, proklínaly i lichotily, ječely na něj obscénní nadávky a výhrůžky a šeptaly svůdné nabídky, slibovaly odměny a útočily na jeho soustředění všemi možnými způsoby. Mezitím se plameny svíraly stále víc a přidávaly se k hlasům svým hučením.
Tarrendine už nedokázal pokračovat. Zbývalo vyslovit už jen několik posledních vět a zaklínadlo Bílého čaroděje by bylo dokončeno; ale jeho obrana se bortila. Zůstávala už jen jediná naděje. Sevřel svůj medailon a vyřkl slova posledního zoufalého zaklínadla.
Plameny vytryskly na všechny strany. Jak se kolem něj zavřely jako všepohlcující moře, vyletěl z nich bílý pták a zmizel v úzkém okně věže. Jeden z plamenných jazyků vyšlehl až k nebi, aby ho sežehl, ale pozdě. Pták už byl pryč.

Čtrnáct
Hrad barona Pantoria • Rozrušená země a neklidná rodina • Komplikace v životě studenta
Poselství, které dorazilo tak dramaticky a nečekané, zjevně působilo Fraigovi starosti. Přečetl ho jedním dechem a pak beze slova zmizel ve své pracovně. Tam zůstal plné dva dny. Když se nakonec objevil, vypadal zachmuřeněji než obvykle a řekl prostě: "Sbal se, mladíku. Vyrážíme na cestu."
Kern nebyl schopen vyzvědět od posla vůbec nic. Muž doručil své poselství a hned nato se zhroutil vyčerpáním. V noci se vyspal, ráno osedlal svého koně a odjel až na spěšné vyjádření díků beze slova. Jestli to byl projev jeho oddanosti, nebo spíše znamení, že se necítí dobře v Pudmoxově přítomnosti, Kern nevěděl.
Fraigův strohý příkaz byl mnohem slibnější. Kern vytušil příležitost uvést něco z toho, co se naučil, do praxe a to ho vzrušilo. "Kdy odjedeme?"
"Ráno. Pudmox zůstane tady a bude hlídat dům. Vezmu tě s sebou, abys něco pochytil."
"Budu zaklínat?"
"Na to ještě nejsi připraven, mladíku. Budeš se dívat a učit se."
"Ale víc bych se naučil, kdybych pomáhal, ne?"
"To, co nás čeká, není práce pro učedníka. Je to vážná věc."
Kern už dávno zjistil, že co se Fraiga týkalo, bylo všechno vážné. Ale něco v jeho hlase mu řeklo, že v tomto případě by nebylo vhodné diskutovat. "Co se stalo? Kam jedeme?"
Fraigus se odmlčel. Byl od přírody tajnůstkářsky založený a nerad poskytoval jakékoliv informace, pokud to nebylo absolutně nutné. Nakonec řekl: "Do hradu barona Pantoria. Dějí se tam zlé věci a to si vyžádalo přítomnost čaroděje."
"Tarry říkal, že baron Pantorius je velice mocný."
"Baroni z hradu Pantoria byli vždycky mocní muži. Ale tato záležitost jejich moc přesahuje."
Tohle začínalo vypadat jako skutečně vážná věc a Kern pocítil lehké vzrušení. Ale pomyšlení, že brzy uvidí magii v praxi, a možnost, byť i vzdálená, že se na ní bude sám podílet, byla přes nebezpečí, jež v sobě zahrnovala, tak radostná, že se v jeho mysli nenašlo místo na starosti.
"Jak ten baron vypadá?" zeptal se.
"Nikdy jsem ho neviděl. Do zdejšího kraje mne pozval jeho děd, ale ten už je dávno po smrti."
"Víte o něm něco?"
"Nazývají ho Pantorius Pořádkumilný. To je všechno, co vím."
"To je divné jméno pro barona, ne?"
Fraigus se na chvíli odmlčel, zamyslel se nad Kernovou otázkou a pak řekl: "Ne, pokud je skutečně pořádkumilovný. A podle toho, co jsem o něm slyšel, je. Šlechta se ráda chvástá a dává si nejrůznější okázalá jména, a tenhle ubožák se patrně ničím jiným pochlubit nemůže. Jeho děd rozdrtil každého, kdo by se mohl stát jeho nepřítelem, takže v kraji už dlouho panuje mír. Současný baron nikdy nevyjel do války ani na hrdinnou výpravu. Nikdy ani nevykonal žádný velký čin, jako je třeba odražení nájezdníků, záchrana půvabné panny nebo přemožení obra. Ale chodil vždy pěkně upravený a jeho hrad i okolí vypadají čistě a úhledně. Není to sice hrdinský čin, ale je to alespoň něco. Zdá se, že to udržuje jeho

lid v dobré náladě."
Poselství od barona Pantoria hovořilo o situaci v jeho panství, která se jako vejce vejci podobala - aniž to Fraigus nebo jeho učeň věděli - tomu, co se přihodilo v království Vysokých útesů: nemoci a mor, prudký nárůst násilí a krutostí, sucha a záplavy, běsnění všech čtyř živlů. Jeho osobní čaroděj nedokázal nalézt řešení, a když se situace začala vyhrocovat, vzal do zaječích. Pantorius požádal o pomoc Fraiga. A Fraigus, který si byl dobře vědom svých závazků nájemníka k štědrému panovníkovi, mu nyní spěchal na pomoc.
Cestu na hrad Pantorius vykonali za slunečného počasí a obešla se bez jakýchkoliv incidentů. Nerušily ji ani přirozené překážky ani nepřirozené síly. Jelikož se tradice baronova rodu a jeho pořádkumilnost odrážely i v naprosté oddanosti lidu zákonu a občanskému pořádku, neodvažovali se na jeho území řádit lupiči. Acheron, který se očividně za všemi problémy skrýval, se na chvíli stáhl: vítězství nad Tarrendinem ho natolik uspokojilo, že se rozhodl neobtěžovat se se zasahováním, dokud se věci samy nevystříbří. Fraigus a Kern byli nadšeně vítáni na každé z předsunutých hlídek a pak i u hlavní brány. Jednotka zbrojnošů v zářivě vyleštěných kyrysech je doprovodila vesnicí stěsnanou mezi vnější a vnitřní hradby až k baronovi, který je přijal osobně.
Pantorius Pořádkumilný byl vysoký rozložitý muž, který už začínal lehce šedivět na spáncích. Oblečený byl do dokonale čisté bílé haleny a hladce vyžehlených nohavic. Plášť mu z jeho širokých ramen spadal v naprosto symetrických záhybech. Vlasy i vousy měl pečlivě učesané a nakadeřené. Boty se mu leskly.
"Vítám vás na hradě Pantoriu," řekl hlubokým příjemným hlasem. Pak nařídil sluhům, aby vzali příchozím pláště a někde po větru z nich pořádně vytřepali prach a pak aby odstranili z jejich bot všechny stopy dlouhého cestování.
"Takhle bych vás nemohl pustit do hradu, víte?" řekl. "Až vás sluhové očistí, půjdeme do mých komnat a já vám zevrubně popíšu svůj problém."
Čaroděj i jeho učeň podstoupili důkladnou očistu a pak byli uvedeni do hradu, kde jim byly nabídnuta umyvadla s teplou vodou, příjemně voňavé mýdlo a nadýchané ručníky na obličeje a ruce. Teprve pak mohli přejít do bezvadně uklizené síně obklopené zahradou udržovanou s manikýrnickou jemností. Kolem malého stolku byla naaranžována tři křesílka. Jakmile vstoupili, dva sluhové přiskočili, aby oprášili křesla i ubrus, a dva další vstoupili s podnosy na rukou. Na jednom byla křišťálová karafa, na druhém tři křišťálové poháry. Postavily tácy na stůl a ustoupili, aby vyčkali dalších příkazů.
Pantorius vzal karafu, zblízka si ji prohlédl a vrátil ji na tác. Totéž provedl postupně se všemi sklenicemi a při tom nespokojeně vrtěl hlavou.
"Neuspokojivé. Podívejte se na tuhle skvrnku. Nemůžeme přece čarodějům servírovat ve špinavém nádobí," řekl, když položil poslední. Pokynul sluhům. "Odneste to zpátky do kuchyně a oznamte všem, že jsem nespokojený. Pak přineste tři čisté poháry - a dejte si pozor, aby byly doopravdy čisté, jinak vás nechám uvařit."
Sluhové odspěchali a Pantorius se vlídně usmál na své hosty. "Člověk nesmí nikdy polevit v ostražitosti, jinak by se mi hrad brzy rozpadl nad hlavou. Mám rád, když je všechno hezky v pořádku. Na svém místě a čisté. Proto mne můj lid nazývá 'Pořádkumilným'."
"A nikdo si takovou poctu nezasloužil více než ty," řekl Fraigus.
"No, dělám, co můžu. Ale není to vždy lehké a v poslední době se to stává skoro nemožné. Jsem si jist, že za tím vězí magie, a řekl bych, že je to velice ošklivá magie." "Co se stalo, můj pane?"
Baron se soustředěně zamračil a pak si začal dlouhými pravidelnými pohyby hladit vousy. "Začalo to řekami," řekl. "Jak jistě víš, můj prapraprapraděd, který začal stavět tento hrad, ho nazval hradem Pantoriem u dvou řek, protože opravdu stál mezi dvěmi řekami. Před měsícem řeka Gleed, která teče na severu, přes noc vyschla. Ještě při východu měsíce se hnala svým korytem a za úsvitu po ní nezbyla ani kapka. Stejného dne se řeka Drubulus, která teče jižně od hradu, vylila ze svých břehů. Zatopila všechna stavení mezi ní a hradem a na hradbách zanechala ošklivé skvrny, které sluhové odstraňovali několik dní. A ten puch...! Řeknu jen, že to bylo hrozné. A ta špína v ulicích..." Baron znechuceně mávl rukou. "Strašné. Skutečně strašné. Ani na to nechci myslet."
Všichni účastně přikývli.
"A než jsme stačili uklidit jižní stranu hradu, zaplavila řeka Gleed všechno na severu! A právě uprostřed odstraňování následků obou záplav se pustili dva z mých nejsilnějších vazalů do hádky, jejich muži odhodili lopaty a košťata, tasili zbraně a začali se mezi sebou bít. Šest mých zbrojnošů bylo zraněno, když je odtrhávali od sebe, a když byl konečně znovu nastolen pořádek, nenašel se nikdo, kdo by věděl, proč se ta rvačka vlastně strhla."
"Rvačky se někdy strhávají bezdůvodně, Vaše lordstvo," namítl Fraigus. "Ta záležitost s řekami je sice zvláštní, ale je možné, že někde proti proudu nad hradem -"
"A co ty vředy, he?" přerušil ho Pantorius.
"O žádných vředech nic nevím, Vaše lordstvo."
"Samozřejmě, že ne. Ještě jsem ti to nevyprávěl. Kdybys poslouchal, místo abys mne pořád přerušoval, zatímco se ti to snažím vysvětlit, už bys všechno věděl. Takže ty vředy. Téhož dne, kdy se strhla bitka mezi mými vazaly, obsypali se všichni muži ve vesnici vředy, a to i na těch nejchoulostivějších místech. Tak to šlo po tři týdny, v jejichž průběhu jsem ze svých poddaných nedostal nic než spoustu úpění a sténání, a pak celá epidemie přes noc zmizela stejně záhadně, jako se objevila. Příštího dne se pro změnu všechny ženy z vesnice zhroutily v horečkách. Byly slabé jako mlha a bezmocné jako koťata a z postelí se nedokázaly hnout po tři neděle. Den poté, co se zase všechny zázračně uzdravily, se každého sluhy a zbrojnoše na hradě zmocnily žaludeční křeče. Po tři týdny jsem tu byl jediným mužem, který dokázal stát zpříma. A když to přešlo a oni se zase mohli začít pohybovat a uklízet, začalo každé dítě na hradě i ve vesnici kašlat. Slyšel jsi někdy šest set dětí tři týdny dnem i nocí kašlat? Neříkej mi, že za tím není magie, můj drahý čaroději. Je a já očekávám, že s tím něco uděláš. Kdo ví, co nás postihne příště, a já už všechen ten zmatek a nepořádek prostě nevydržím."

"Teď, když nám to Vaše lordstvo vyložilo, to skutečně vypadá na něco víc než náhody," přisvědčil Fraigus.
"Tarry se jednou zmínil-" začal Kern, ale Fraigus ho umlčel přísným pohledem.
"Na tom nezáleží, mladíku. Baron nemá v úmyslu poslouchat povídačky nějakého učně."
Kern zmlkl. Chtěl pomoci, ale jestli Fraigus o jeho pomoc nestojí, co se dá dělat. Nálada mu rychle začala klesat k bodu mrazu. Jako by nestačilo, že ho sem Fraigus vytáhl, jen aby se díval, jak jeho mistr provádí všechnu magii sám, ještě ho okřikuje jako malého spratka, sotva otevře ústa. To už bylo urážlivé.
"Je možné, že by všechny ty epidemie a přírodní katastrofy ustaly samy?" zeptal se Fraigus. "Cestou sem jsem nic podobného nezaznamenal."
"Klid před bouří," vysvětlil baron. "Krátká přestávka mezi dvěma hrůzami. Nepřítel odpočívá, aby nasbíral sílu pro další úder."
"A kdo je tím nepřítelem? Napadá tě někdo?"
"Vůbec nikdo. Všichni mne milují a váží si mne. I kdyby někdo podlehl pokušení nemilovat mne a nevážit si mne, určitě by měl dost rozumu, aby se mne bál. Výsledek je tentýž: mír, pokoj a pořádek, kam se podíváš. Neexistuje jiné vysvětlení než to moje: čirá zlovolnost nějakého čaroděje. Proto jsem povolal tebe."
Fraigus vážně přikývl. Kern, který ho pozoroval zblízka, však v chování svého mistra zaznamenal jisté váhání. Fraigova obvyklá sebejistota jako by byla ta tam. Kerna se zmocnila naděje: možná, že ho přece jen bude potřebovat. "Podívám se na to," řekl Fraigus.
"To udělej. Služebnictvo je rozrušené a úklid zaostává za harmonogramem. Tento týden už jsem měl na stole dvakrát špatně vyleštěné stříbro. Sám jsi viděl ty poháry. Baronka odmítá opustit svoje komnaty. Můj syn začal uvažovat, že by si mohl rozmyslet zasnoubení. Situace začíná být vážná." Baron si hlasitě povzdechl a pak je propustil mávnutím ruky. Sám zůstal sedět u stolu, zíral do poháru a něco si tiše mumlal. Situace byla vskutku vážná, jak se Kern přesvědčil v následujících dnech. Ačkoliv žádná další pohroma nepropukla, vzpomínky na přestálé utrpení se odráželo na všech obyvatelích hradu a okolní vesnice neustálou nervozitou. Škubali sebou při každém neobvyklém zvuku, vyskakovali do vzduchu, sotva se někdo prudce pohnul, vyhýbali se stínům a ohlíželi se přes rameno i za bílého dne.
Na barona a jeho rodinu to vše silně zapůsobilo. Baronův syn a dědic, mladík vyzývavého chování a nápadného zevnějšku, způsobil nemalý rozruch výhrůžkami, že zruší své zasnoubení s lady Antonií Bolognonskou, přičemž naprosto absurdně prohlašoval, že veškeré pohromy, jež postihly baronii, má na svědomí její teta. Toto manželství se dohodlo pouze s velkými obtížemi, neboť mladík, který měl o sobě zjevně příliš vysoké mínění, už odmítl sňatek s některými nejpůvabnějšími a nejžádanějšími nevěstami v Evropě, mezi jinými s infantkou Lucillou Kastilskou, s hraběnkou Yvonnou Toulonskou a s lady Louisou z Pisy. Pohrdavě se vyjádřil dokonce i o princezně Lavinii ze Sardinie a k Desdemondě, komtese Kremonské, se zachoval mimořádně hrubě. Pokud by byla anulována i svatba s lady Antonií, budoucnost rodu Pantoriů by byla vážně ohrožena.
Baronka, rozrušená postojem svého syna i utrpením svého lidu, se zavřela se svými služkami a oddávala se lomení rukou a bědování nad okolním zlem. Odmítala kohokoliv vidět a přijímat jakékoliv zprávy. Ačkoliv sama zůstávala ve svých pokojích, její dvorní dámy neustále pobíhaly sem a tam a sháněly se po nejrůznějších lahůdkách a voňavkách. Při té příležitosti se Kern setkal s Quellou.
Čas nad Kernem ještě neztratil svou moc - pořád byl pouhý učedník - ale zatím nepotřeboval magii, aby vypadal mladistvě. Byl silný a dokonale zdravý. A díky poustevnickému způsobu života nejprve s Tarrendinem a pak s Fraigem, byl, co se týkalo znalostí opačného pohlaví, nevinný jako mimino. Ženy, které k Fraigovi tu a tam přicházely pro pomoc, nebyly toho druhu, který by v mladíkovi vyvolával sladké rozechvění, a jiné neznal. Ale dámy na hradě Pantoriů a obzvláště Quella, to bylo něco naprosto jiného. Měly dlouhé, nádherné upravené vlasy, čisťounké šaty vkusných střihů jim hezky slušely, zuby měly bílé, ručky hebké a velice malé, oči jim jen zářily. Jejich štíhlé tvary lahodily oku, jejich hlasy byly hudbou pro jeho ucho, parfémy omamné a pouhá jejich přítomnost byla tak příjemná, že to vůbec nebyl schopen vystihnout slovy. A podle Kernova názoru byla Quella nejsladší a nejkrásnější ze všech.
Poprvé ji uviděl, když spěchala z baroncných komnat a nesla vázu vadnoucích květin, aby je co nejrychleji nahradila novými. Vyměnili si pohledy, ale než Kern dokázal vymyslet nějaký vhodný pozdrav, zmizela mu dívka z očí, i když docela určitě ne z mysli. Po celý zbytek dne už neměl na nic jiného ani pomyšlení.
Příštího dne se setkali znova, tentokrát už ne v takovém spěchu. Kern se uklonil, jak nejdvorněji dokázal, a řekl: "Má paní." Dívka vysekla pukrle a podívala se mu přímo do očí. Kern chtěl něco říct, ale jediné, na co se zmohl, bylo, že opakoval: "Má paní." Po nesmírně rozpačité odmlce pak dodal. "Nádherné ráno, že?"
"Je pozdě odpoledne a prší, pane. Vy jste si toho nevšiml?" opáčila sladkým hlasem s nezaměnitelným podtónem posměchu.
Kern někde zaslechl nebo četl, že ženy mají rády, když jsou při každé příležitosti zahrnovány lichotkami. Horečnatě se pokoušel něco v tom směru vymyslet. "Já... já... Ne, nevšiml jsem si. Když jsem vás uviděl, má paní... nebe se pro mne rozjasnilo."
"To je ale pořádný nesmysl," řekla dívka a byla pryč. Kern proklínal sám sebe. Lichocení zjevně nebyl dobrý nápad. Nebo by možná muselo být mnohem přesvědčivější než to jeho. Nebo možná byla Quella výjimkou z pravidla. Koneckonců, byla starší a moudřejší, lépe znala svět. Ale mělo to snad znamenat, že dávala přednost urážkám? To jistě ne. Tak co tedy měl dělat?
Nebyl tu nikdo, koho by se mohl zeptat. V zámku zatím neměl žádného známého s výjimkou pomocníka kuchaře, stájníků a dětí, které pracovaly v psinci, a ti mu v téhle situaci nebyli příliš platní. Ale i kdyby měl nějakého moudrého přítele, stejně by se styděl zmínit se mu o svém problému.
Fraigus pracoval ve dne v noci v komnatách bývalého čaroděje a dal přísný příkaz, aby nebyl vyrušován; ale nic by se nezměnilo, ani kdyby byl k dispozici, protože Kern dobře věděl, že by mu jeho rady ohledně žen příliš nepomohly. Byl

odkázán sám na sebe.
Toho večera bloudil hluboce zmatený chodbami, když tu uviděl, že se k němu blíží Quella. Dostal strach, že by se mu mohla vyhnout, nebo ještě hůře, ignorovat ho. Místo toho ale zamířila rovnou k němu a řekla tak, jak se mluví se starými přáteli: "Ty jsi jeden z čarodějů, že?"
Nelichoť jí, řekl si Kern. Buď přirozený.
"Ano, má paní."
"Na čaroděje mi připadáš nějak mladý."
"Ano. Jsem... jsem mladý, má paní."
"A přišli jste sem, abyste nám pomohli od potíží, které jsme tu nedávno měli?"
"Ano, má paní."
Dlouze se odmlčela a zkoumavě si prohlížela jeho obličej. "Jsi skoupý na slovo."
"Já... bojím se, že jsem, má paní."
Oči se jí rozšířily překvapením. Měla je modré a zdálo se, že jí ve světle pochodně jiskří. Kern takové nádherné oči nikdy neviděl. "Čaroděj, který se přiznává, že se bojí? To musíš být hodně špatný čaroděj."
"Pořád se ještě učím."
"A studenti čarodějnictví se neučí, jak hovořit s dámou?" zeptala se s úsměvem. Zoubky měla maličké a bílé jako perličky.
"Já... my... Příležitost se naskytne jen zřídka, má paní."
"No, tak teď se naskytla. A nech už toho 'má paní'. Jmenuji se Quella."
"Nádherné jméno."
"Přesně tak mi to řekli. A ty jsi...?"
"Kern. Jmenuji se Kern. Prozatím. Očekává mne ovšem větší jméno, ale to dostanu, až se stanu mistrem nejvyššího umění."
"A jaké je to větší jméno?"
"To se nedozvím, dokud nebudu hoden ho nosit."
"A pak se staneš čarodějem a budeš žít někde na samotě, kde tě nebudou obtěžovat ženy svou přítomností?"
"Přítomnost žen mi nepřipadá obtížná. Vůbec ne. Myslím, že je... líbí se mi to. Je to moc hezké."
"Aha, takže ty žiješ obklopen ženami?"
"Ne, to ne. Vlastně sotva kdy nějakou potkám."
"Ale budeš tak žít, až se staneš čarodějem, že?"
"Ano. Tedy, ne. Určitě ne... chci říct, chci se stát čarodějem, ale nejsem si jistý, jestli chci bydlet někde, kde..."
"Kde je tak málo žen?"
"Ano."
"Takže chceš být obklopen ženami. A nebojíš se, že bychom tě rušily ve tvých čarodějnických povinnostech?"
Usmála se svůdně, dráždivě, půvabně a Kernovi dalo obrovskou práci soustředit se na slova. Možná že by přece jen mohl zkusit nějakou tu lichotku. Možná se mu to tentokrát povede lépe. "Správná žena neruší, má paní. Správná žena inspiruje," řekl a hluboce se uklonil.
"Pane, jste příliš troufalý," odvětila Quella a stáhla se. Vypadala při tom rozkošněji než předtím.
"Ach ne, neměl jsem v úmyslu..."
"Muži nikdy nemají v úmyslu to, co říkají." Obrátila se k odchodu.
"Ale já jsem nechtěl... Nikdy bych... Zůstaň, Quello!" zvolal a natáhl se, aby ji uchopil za ruku. Jenže ona už si ho nevšímala.
Stál tam a díval se za její odcházející postavou, tak štíhlou, tak půvabnou, tak matoucí a nedosažitelnou. Proč mne nikdo nikdy nenaučil něco užitečného, povzdechl si. Například zaříkadlo na přivolání lásky?

Patnáct

Rada malému stájníkovi • Pověst o Závistýně

Kern zamířil do stájí, aby si tam někde v temném a klidném koutku všechno pořádně promyslel. Když tam dorazil, ocitl se uprostřed zuřící rvačky. Chumel hochů se válel v blátě před stájemi, ruce se divoce míhaly vzduchem. Kern na ně křikl a chlapci se rozprchli. Na zemi zůstal jen jeden velice malý hošík, který popotahoval a hrozil pěstí za vzdalujícím se davem.
"Ještě budete litovat, že jste na mě byli takoví!" zaječel a utřel si nos roztrhaným rukávem. "Pošlu na vás Velkého rudého psa!"
Kern mu podal ruku a pomohl mu vstát. "Copak se stalo, Wubbe?"
"Já jim ukážu. Však já je srovnám," prskal chlapec, který jeho otázku zcela ignoroval.
Kern vytáhl z mošny krajíc chleba a kus sýra. "Tu máš, najez se. Hned ti bude líp."
Ať už ostatní hoši udělali Wubbovi cokoliv, na jeho chuť k jídlu to vliv nemělo. Spořádal všechen chléb i sýr, utřel si ústa do rukávu a požádal o další.
"Kvůli čemu se strhla ta rvačka?" otázal se Kern.
"Bili mne, protože jsem nejmenší."
"Však nebudeš nejmenší navždycky. S takovou chutí k jídlu určitě ne." Kern vytáhl jablko, rozlomil ho na dvě poloviny a jednu chlapci podal.
"Já jim ukážu, Kerne. Zavolám na ně Velkého rudého psa z Harrowmooru, ten se na ně vrhne, až budou spát, a sežere je. Pak si budeme kvit."

"Obávám se, že tím by se nic nespravilo." "Ale ano, spravilo. Dal bych cokoliv, abych-"
"Takhle nemluv!" skočil mu Kern ostře do řeči. "Nikdy nevíš, kdo poslouchá. Copak jsi nikdy neslyšel o Závistýně?"
Wubb se na něj nedůvěřivé podíval. "Kdo je Závistýna?"
"Někdo, kdo si přál zlo pro ostatní, a jak se věci vyvinuly... myslím, že bych ti to měl raději vyprávět od začátku," řekl Kern. Odešli spolu do stinného koutku, kde se posadili na lavici, a zatímco hoch žvýkal jablko, Kern spustil:

POVĚST O ZÁVISTÝNĚ

Závistýna byla nejpůvabnější žena v království, ne-li na celém světě. Věděla to, její rodina to věděla rovněž a věděl to i každý, kdo se na ni jen podíval. Ale nikdo se to neodvážil říct nahlas, protože oficiálně byly za nejkrásnější ženy světa prohlašovány královna a princezna (v tomto pořadí) a prohlašovat něco jiného se považovalo za velezradu. Takže Závistýna nemohla počítat s ničím jiným než se třetím místem daleko za druhým. A to jí rozhodně nestačilo.
Když jednoho rána seděla u toaletního stolku a zamilovaně hleděla do zrcadla - to bylo její oblíbené zaměstnání - využila toho, že je sama, a vyjádřila nahlas svůj názor. "Nenávidím královnu a princeznu nenávidím ještě víc! Kéž by obě zošklivěly a umřely," zvolala hořce. Pak si odhrnula z čela hedvábně lesklé vlasy, zamyslela se nad svým přáním, zatímco obdivovala svůj obličej v zrcadle pod různými úhly, a dodala s omračujícím úsměvem: "Ano, to by bylo báječné. Dala bych za to cokoliv."
"Cokoliv?" otázal se tichý hlas za jejími zády.
Závistýna se polekaně otočila a uviděla plnoštíhlou ženu pokročilého věku, která stála za ní a usmívala se, jak se usmívají staré chůvy. "Jak ses sem dostala?" otázala se dívka.
"Vyvolala jsi mne, má milá," odpověděla žena se zářivým úsměvem.
"Ty jsi moje víla kmotřička?"
"Ne tak docela. Ale přání ti splním."
"Takže jsi můj anděl strážný?"
Žena ze sebe vyrazila něco, co by se dalo popsat jako chraplavý smích, ale pak si rychle zakryla ústa rukou. "Promiň, dítě," řekla, když se zase ovládla. "Teď jsi mne dostala. Mí klienti obvykle nemají takový smysl pro humor."
"Já jsem nežertovala," namítla Závistýna. Pak se vrátila zpátky k zrcadlu a začala si důkladně prohlížet svoje nádherné modré oči.
"Ponechme to stranou. Takže, zmínila jsi jisté přání. Myslela jsi to vážně?"
Závistýna se opatrně rozhlédla po pokoji a pak si ještě jednou pozorně prohlédla ženu. Vypadala neškodně, ale člověk si nemohl být nikdy jistý. Královnini špehové byli všude. S pohledem upřeným už zase do zrcadla se zeptala: "Jsi ze zámku?"
"Nebuď tak podezíravá. Jsem odjinud a jsem tady, abych ti pomohla. Myslela jsi vážně, co jsi prve řekla?"
Závistýna se kousla do rtu - opatrně, aby si nepokazila jejich dokonalou barvu a obdivuhodnou plnost.
Tohle byl tenký led. Zhluboka se nadechla a řekla: "Ano. Každé slovo."
"Pak tvé přání bude splněno."
"Ale já nechci jen to."
"Nu tak si to poslechněme celé."
Závistýna se znovu zhluboka nadechla a řekla: "Chci, aby o mně každý, kdo mne uslyší nebo uvidí, prohlašoval, že jsem ta nejpůvabnější žena na světě. Chci, aby mi mou krásu ženy záviděli a muži mne zbožňovali, abych byla tesána do mramoru a oslavována v písních a pověstech. A také chci, aby to dlouho vydrželo. Nechci ve dvaceti vypadat jako starý sepraný hadr." Otočila se a prohlédla si v zrcadle své dokonale tvarované lícní kosti.
Po celou dobu, co Závistýna mluvila, žena přikyvovala. Měla tenkou hůlku, které si dívka předtím nevšimla, a poklepávala si jí v pomalém zamyšleném rytmu o dlaň. Špička hůlky zářila jasně rudě jako roztavený jantar.
"Na tom se můžeme dohodnout," řekla pak.
"Opravdu? Kdy? A co musím udělat?"
Žena velkomyslně mávla hůlkou a řekla: "Ale no tak. Už je to zařízeno. A ty nemusíš udělat vůbec nic."
Závistýna se na okamžik odvrátila od zrcadla a zeptala se: "Ty mi to přání splníš? A nežádáš odměnu?"
"Jen buď taková, jaká jsi. Pro nás jsi skvělá investice."
Závistýna rozkošně našpulila rty a odhrnula si kadeř vlasů z očí. "Mohla jsem si přát víc," řekla.
"Ach, dostaneš mnohem víc. Splníme ti něco, na co jsi ani nepomyslela, drahá."
Závistýna se zářivě usmála a potěšené zatleskala svýma drobnýma bílýma ručkama. Velice ráda dostávala dárky.
"Budou kvůli mně muži opouštět své domovy a rodiny?"
"Vylidníš celé provincie."
"Budou umírat pro mou lásku?"
"Co se mužské úmrtnosti týče, budeš řazena hned za válku a mor," přisvědčila žena.
"A vydrží moje krása dlouho?"
"Prožiješ mimořádně dlouhý a vzrušující život a až do posledního dne budeš oslnivě krásná. Tvoje půvaby se stanou námětem legend. Vedle tebe budou i Kleopatra, Helena Trojská a sama Afrodita vypadat jako strašáci do zelí." Žena zářila a lehounce Závistýnu klepla svou hůlkou.
"Ta hůlka je velice horká," řekla Závistýna a ucukla.
"Těžce pracuje."
"Myslela jsem, že kouzelné hůlky mají mít na konci takovou tu tetelivou bílou záři," namítla Závistýna.
"Některé ano. Naše ne," odpověděla žena.

"Je ještě něco, co bych měla vědět?"
"Jenom jedna věc. Přidali jsme ti malý dárek. Možná ti bude působit potíže si zvyknout, ale zvykneš si. Od této chvíle, kdykoliv se podíváš do očí nějakého člověka, uvidíš -"
Někdo zabušil na dveře. Žena zmizela. Závistýna nad jejím náhlým odchodem jen zamrkala, ale zabušení se ozvalo znovu a její matka zavolala: "Miláčku, právě přijela tvoje sestřenice Bianca a už se nemůže dočkat, až tě uvidí. Můžeme dovnitř?"
"Samozřejmě, mami," odpověděla Závistýna tím nejsladším hlasem. Malá Bianca ji zbožňovala a nikdy ji nepřestala obdivovat a pět na ni chválu. Návštěva takového moudrého a vnímavého dítěte byla vždycky potěšením.
Dveře se otevřely a malá Bianca vtrhla dovnitř, aby se vrhla Závistýně do náručí. "Moje krásná sestřenice! Jsem tak šťastná, že tě vidím!" zvolalo dítě a začalo ji objímat a líbat. Závistýna ji k sobě přivinula, pak ji vzala za ramena a podívala se jí do očí. Co viděla, způsobilo, že zbledla. Odstrčila Bianku a zděšeně ucouvla.
"Závistýno, miláčku, co se stalo?" otázala se její matka.
Závistýna se podívala na ni. Když se jejich oči setkaly, zoufale vykřikla, zakryla si oči rukama a omdlela.
Probudila se na posteli. Shlížel na ni kruh ustaraných obličejů. Zalapala po dechu a zabořila tvář do polštáře. V očích každého viděla okamžik jeho smrti.
'Možná ti bude působit potíže si zvyknout,' řekla žena. A měla pravdu; ale Závistýna věděla, že si nakonec zvykne. Koneckonců, člověk musí přijmout skutečnost, že ostatní zemřou. V některých případech to pro ni dokonce bude příjemným námětem pro meditace. V případě královny a princezny to bude hotová slast.
Ale pak si Závistýna s hrůzou uvědomila, že už se nikdy nesmí podívat do zrcadla.

"Doufám, že ponaučení mého příběhu je jasné," řekl Kern.
"Samozřejmě. Všechny krásné paní jsou zlé a bezcitné," odpověděl Wubb.
Kern si vzpomněl na Quellu a zamrkal. "Ne, ne, tak to není. To přece nejde. Jemine, to ne. Skutečné ponaučení zní: Nikdy nevystavuj ukvapená přání. Mohla by se ti splnit."
"Ale Závistýna žila přece jen v pověsti," namítl Wubb. Neříkal to ale nijak přesvědčeně.
"Totéž platí o Velkém rudém psu z Harrowmooru."
Wubb se nad tím chvíli zamyslel. "Ale to není totéž. Lidé v pověstech nejsou skuteční. Věci, které se jim přihodí, se nikdy nepřihodí ve skutečnosti... nebo ano?"
"Proč by někdo vymýšlel pověst o něčem, co se nikdy nestalo?"
Wubbovi tentokrát trvalo mnohem déle, než si to promyslel. Nakonec vypoulil na Kerna oči a řekl: "Takže Velký rudý pes existuje?"
Kern pokrčil rameny. "Stejně jako Závistýna. Takže bych raději žádná unáhlená přání nevykřikoval. Jinak bys třeba mohl navěky čistit kotec Velkého rudého psa, krmit ho, pečovat o něj a také ho věnčit. A přitom bys nikdy nevěděl, jestli se nerozhodne dát si tě k obědu."
Wubb si povzdechl. "Takže to vypadá, že mě budou tlouct pořád."
"Hlavu vzhůru, Wubbe. Uvědom si, že vždycky nebudeš nejmenší."
Chlapcův obličej se rozzářil. Vyskočil. "To je pravda! Vlastně nejsem nejmenší ani teď! V psinci je ještě jeden menší kluk - teď půjdu a nařežu mu!" Než mu mohl Kern vysvětlit, že tohle není správné řešení, Wubb utekl a Kern zůstal sám s myšlenkami, které nebyly o nic méně zmatené než předtím.

Šestnáct

Starý známý v pozměněné podobě • Čarodějovo podezření • Zoufalé hledání

Coby drak byl Ted povahy zvědavé. Když se k němu doneslo, že se v království Vysokých útesů věci nevyvíjejí příliš dobře, rozhodl se obhlédnout si situaci osobně a zvážit, co by se z toho dalo vytěžit. Nikomu nepřál nic zlého, ale zdálo se mu rozumné předpokládat, že tam, kde jsou lidé zaměstnaní bojem proti sobě navzájem a navíc se potýkají se silami temnoty, zbude jim méně energie na perzekuování draků, což by pro něj mohlo znamenat vítanou změnu.
Z výšky se kraj nezdál nijak odlišný. Ale když se snesl níž, uviděl Ted znamení zlých dob. Z výše desetinásobku nejvyšších stromů jasně rozeznával zpustlá pole a pobořené chatrče. Lidské nástroje ležely odhozené a rezavějící na polích i dvorcích. Vozy tam stály prázdné a nezapřažené. Některé stromy pokrývali havrani jako černé listí, krysy a myši plenily to, co zbylo z úrody, vlci se beze strachu prohánělí po cestách a nikde nebyla ani stopa po lidských obyvatelích.
Když se v dohledu objevil hrad - svým ostrým zrakem zahlédl jeho věže dřív, než ho mohlo spatřit oko člověka - sestoupil ještě níže a zabočil stranou, aby si našel přechodné doupě daleko od hrozby rytířů a lučištníků. Brzy se mu podařilo nalézt hlubokou a pohodlnou jeskyni poblíž vrcholku nevysoké hory a tam se usadil, aby si odpočinul, než se pustí do shánění večeře.
Ted řekl Kernovi, že je prakticky vegetarián. A také byl - prakticky, ale ne úplně. Po dlouhém letu cítil, že si musí dát něco výživnějšího, i kdyby to znamenalo proslídit blízký les. Byl si jist, že lesy byly plné zatoulaného domácího zvířectva, každičký kus byl jedlý, byť některé byly trochu podvyživené. S nadějí vzhlížel k nastávajícím časům hojnosti a celou noc se mu zdály velice příjemné sny.
Následující dva večery hodně lovil a vydatně večeřel. Nenarazil při tom na žádné současné zlo nebo katastrofu, i když nacházel četné stopy po těch minulých, a proto dospěl k předpokladu, že ať už království Vysokých útesů sužovalo cokoliv, nyní ho to už nesužuje.
Jednoho dne ho probudilo naléhavé štěbetání a čiřikání těsně u jeho ucha. Zamrkal, protáhl se a potřásl hlavou. Odněkud za ním vylétl drobný bílý pták a posadil se na jednu z jeho nozder.

Pták vypadal zbědovaně. Peří měl rozčepýřené a sežehnuté a choval se velice vzrušeně. Divoce mával křidélky. V jednom kuse čiřikal, pípal a štěbetal, dokonce ho tu a tam klovl. Ani za mák se draka nebál, spíše to vypadalo, že se pokouší upoutat jeho pozornost.
"Snažíš se mi něco říct, ptáčku?" zeptal se Ted.
Bílý pták začal horlivě pohybovat hlavou nahoru a dolů, což bylo gesto znamenající u člověka jednoznačný souhlas.
"Zdá se, že to, co chceš říct, je poněkud naléhavé. Nemohl by ses vyjádřit trochu jasněji?"
Pták začal poskakovat. Tedovi připadal naštvaný.
"Předpokládám, že to znamená ne," povzdechl si. "No tak dobře. Pokusíme se najít nějakou vhodnou metodu komunikace."
Ptáka ten návrh zjevně potěšil. Oba nějaký čas mlčeli a přemýšleli, pak pták přestal přecházet v kruhu, hlasitě zacinkal a vylétl z jeskyně jako šíp. O několik minut později se vrátil s několika větvičkami v zobáčku a okamžitě odletěl pro další. Po několika takovýchto cestách ležela na dně jeskyně poblíž drakovy hlavy celá hromada větviček. Pták je rozprostřel po zemi a začal je přemisťovat. Když to dělal nějaký čas, drak zvolal: "Písmena! Ty jsi ale hlavička. Poslyš, ty nejsi obyčejný pták, že ne?"
Pták začal okamžitě přeskupovat větvičky a skládat z nich písmena T-A-R-R-E-N-D-, když se dostal až sem, drak zajásal: "Tarrendine! Co je s ním?"
J-S-E-M J-Á.
Ted si chvíli malého tvorečka mlčky prohlížel a nakonec řekl: "Můj dobrý ochránce, co se ti přihodilo?"
Vypovědět celý příběh byla zdlouhavá a úmorná práce a ptáček na jejím konci padal vyčerpáním. Zato Ted byl krajně rozhořčen. "Ta obludná stvůra musí být zastavena. Je hrozbou nám všem."
U-R-Č-I-T-Ě.
"Tarry, co budeme dělat?"
Pták se několikrát prošel sem a tam, vztekle kopl do větvičky a pak napsal: J-S-E-M P-Ř-Í-L-I-Š U-N-A-V-E-N-Ý N-A P-Ř-E-M-Ý-Š-L-E-N-Í. V-Y-S-P-Ě-M-E S-E N-A T-O.
Příštího rána pták radostně čiřikal už za úsvitu. Ted, který měl ve zvyku si po ránu trochu přispat, ho ignoroval tak dlouho, jak jen to šlo, ale nakonec, po hlasitém zívnutí a sinusoidním protažení, které trvalo od čenichu až po špičku jeho ocasu několik minut, se obrátil k ptákovi, který netrpělivě poskakoval po hromadě větviček. "Nějaký nápad?"
A-N-O!
Pak ho pomalu a pracně zasvětil do svého plánu. Když Ted dočetl, povzdechl si. Jeho nový domov se mu začínal líbit a opouštěl ho jen velmi nerad; ale situace byla vážná a Tarryho plán byl vcelku rozumný.
Drak si povzdechl ještě jednou, hlasitěji, a řekl: "Za daných okolností se nemohu přít. Musíme odletět k Fraigovi. Ale bez snídaně neletím." Pták začal poskakovat v zuřivém protestu, ale Ted pokračoval: "Je to dlouhý let, Tarry, a musím si zachovat sílu. Jakmile opustíme Vysoké útesy, budu se patrně muset vyhýbat šípům a střelám z kuší."
Pták se na chvíli zamyslel a pak poskládal z větviček slovo S-P-Ě-C-H-E-J.
Ted spěchal. Snídani pozřel na to šup a vlastně ještě žvýkal, když s Tarrym pohodlně usazeným mezi očima odlétal na cestu.
Navzdory Tarryho bouřlivě vyjadřovaným protestům Ted trval na nočním cestování a dennímu odpočinku. Až poslední míli cesty, když přelétávali nad Velkou temnotou, letěl ve dne. Když pozdě odpoledne konečně zahlédli Fraigův dvorek, Tarry se okamžitě rozletěl k oknu pracovny svého žáka. Než Ted přistál, Tarry byl zase zpátky a rozčileně štěbetal a čiřikal. Nenašel ani Fraiga ani Kerna. Byl tam jen Pudmox, jenž je přivítal jediným 'Grk', které nevykazovalo žádnou zvláštní emociální reakci na jejich návštěvu.
"Musíme mluvit s tvým pánem, Pudmoxi. Kde je?" zeptal se Ted.
"Grk."
Ted zasténal a z nozder se mu vyvalil obláček kouře. "Kdy se vrátí?"
Trol pokrčil rameny. "Grk."
"Je doma Kern?"
"Grk."
Tarry poskakoval kolem, jako by měl pod nohama rozpálené uhlíky. "Nerozčiluj se," doporučil mu Ted. "Zjistím, kam odjeli, a vydáme se za nimi." Čaroděj se trochu uklidnil.
Ted si s trolem poměrně dobře rozuměl, ale trolův jazyk byl silně omezen neschopností poradit si s abstraktními pojmy. Se získáním informací, o které Tedovi šlo, by měl problém dokonce i zkušený lingvista hovořící s velice vstřícným informátorem. Dozvěděl se, že Fraigus a Kern byli povoláni na hrad nějakého mocného šlechtice, a znal už také směr, kterým se vydali, ale stále neměl představu, jak je to dávno, co odešli. Čas neměl pro troly nijak zvláštní význam. Bez speciálního vzdělání rozeznávali pouze dva časové údaje: 'teď' a 'ne teď'.
Když Ted další pokusy o dorozumění vzdal, chopil se iniciativy Tarry, který už si mezitím nasbíral hromádku klacíčků.
H-R-A-D P-A-N-T-O-R-I-U-S? zeptal se.
"Skoro jistě. Jiný mocný šlechtic se v okolí nevyskytuje."
C-E-S-T-U Z-N-Á-M. J-D-E-M-E.
"Tarry, jsem úplně vyčerpaný. Musím vypít pár věder vody a do večera si schrupnout. Pak poletíme."
Pták neodpověděl. Díval se, jak se Ted potácí ke studni v doprovodu Pudmoxe, a pak znechuceně rozkopal větvičky do tvaru písmen: T-Y K-Ů-Ž-E L-Í-N-Á!
Na cestu vyrazili ihned po západu slunce a letěli velice rychle, nezdálo se, že by dole pod nimi bylo něco v nepořádku, ačkoliv ve tmě prozářené jen stříbrem měsíce se to dalo těžko určit. Ted letěl až do rána, dopoledne lovil, pak se naobědval, odpočinul si a za soumraku zase vyrazili. Několikrát se pokusili o konverzaci, ale neúspěšně. Tarry zjevně

mluvit nemohl. Buď tomu bylo tak, nebo měl nějaký záhadný důvod zůstat zticha; jinak by se patrně neuchyloval k nešikovné a časově náročné metodě skládání písmen z větviček. Tedovi to bylo líto, protože si při letu rád popovídal. Ale byl dost rozumný, aby nestrkal čenich do čarodějových záležitostí.
"Tamhle je," řekl Ted, když zahlédl v dálce věže hradu Pantoria. "Donesu tě tak blízko, jak jen to bude možné, ale až k hradu nemůžu. Jistě to chápeš."
Odpovědělo mu tiché začiřikání. Ted sestoupil asi tak do výše vrcholků stromů a na malé mýtince vzdálené dvě míle od hradu přistál. Tarry okamžitě seskočil na zem a začal čmárat do prachu.
D-Í-K-Y.
"Nemůžeš mluvit?" zeptal se Ted.
N-E-S-M-Í-M.
"Můžu ti ještě nějak pomoci?"
N-E. O-D-L-E-Ť C-O N-E-J-D-Á-L-E.
"Trochu rizika mi nevadí, Tarry."
V-E-L-I-C-E M-N-O-H-0 R-I-Z-I-K-A. L-E-Ť.
Ptáček doskákal k louži a napil se. Pak vzlétl a zamířil přímo ke hradu Pantoriu.

Sedmnáct
Mladíkovo dilema • Čarodějův objev • Baronova nabídka • Protivníkova lest • Domino ultimátum
Když se Kern znovu setkal s Quellou, prošla kolem něj, jako by byl neviditelný. Dávala svou nevšímavost vůči jeho osobě najevo tak okázale, že si Kern tajně prověřil, jestli se opravdu nestal obětí zneviditelňujícího zaklínadla.
Vůbec nechápal, proč ho tak přehlíží. Byla starší žena - muselo jí být už alespoň dvacet - znalá dění na hradě a u dvora, a on byl mladý učedník; to všechno bylo pravda, ale mladý byl jen svými roky, nikoliv zkušenostmi. Už zaklínal, léčil zranění, hovořil s učenými a moudrými muži, bojoval s lupiči a loupeživými rytíři, letěl na drakově hřbetě, mluvil se zvířaty a pracoval s trolem. Většina princů a rytířů se nemohla pochlubit ani polovinou těchto činů. Přesto kolem něj přešla, jako by byl jen kus nábytku. Hrozně ho to zkrušilo, měl pocit, že z nějakých důvodů pochopitelných pouze jí samotné už s nim nikdy nepromluví. Ale hned následujícího jitra ho pozdravila zářivým úsměvem.
Kern neskrýval svou radost a úlevu. "Má paní Quello," řekl, "myslel jsem, že jste se na mne rozhněvala."
"Rozhněvala? Proč bych se měla rozhněvat? Přece jsi mi nic zlého neudělal."
"Něco takového by mne nikdy ani nenapadlo!"
"Aha, takže jsi o mně roztrušoval nehezké věci."
"Ne, ne! Nikomu jsem se o vás ani nezmínil!"
Půvabně našpulila rty. "Takže se za mne stydíš, když o mně raději s nikým nemluvíš?"
"Ne, samozřejmě, že ne. Jsem hrdý na to, že vás znám. Hrozně rád bych vás poznal mnohem lépe, jen kdybych... kdybych jen..."
"Kdybys co? Tak řekni to."
"Kéž bych to uměl. Nikdy nevím, co mám říct."
"To je zřejmé. Víš, s tebou se opravdu těžce konverzuje."
"Já vím," přiznal Kern. Cítil se jako muž snažící se marně uchopit mlhu. Veškerá jeho naděje získat ji mu unikala mezi prsty a on nevěděl, co proti tomu dělat.
"Musíš se naučit chovat se jako gentleman. To je sice všechno moc hezké být čarodějem a dělat kouzla a tak, ale čarodějové nemají žádný společenský půvab. Dámám jsou ubohými společníky."
"Já vím," zopakoval Kern.
"Pak se sebou musíš něco dělat. Možná, že kdyby ses stal součástí šlechtické domácnosti, naučil by ses, jak se správně chovat k dámě. Pak bychom si mohli inteligentně popovídat."
"To by bylo skvělé. Tak rád bych byl vaším přítelem... více, než přítelem. Ano, mnohem více, než jen přítelem," zvolal Kern a natáhl se, aby ji vzal za ruku.
Quella se spěšně odtáhla. "Zapomínáš se. Nesmíš se mnou flirtovat. Flirtování nesnáším. Je to tak vulgární."
"Já jsem jen..." namítl Kern zmateně. Než ale mohl cokoliv říct, Quella se otočila na podpatku a odešla.
Kern propadl melancholii a zbytek dopoledne i většinu odpoledne strávil potloukáním se po hradě a sebelítostí. Prostě nevěděl, jak se chovat v přítomnosti ženy. To bylo bolestně zřejmé. Quella byla půvabná, žádoucí, nepředvídatelná a dohánělа ho k šílenství. Toužil být v její blízkosti, ale jakmile se mu podařilo být s ní o samotě, nejraději by hned zase utekl. Cítil se vedle ní jako hloupý, nemotorný, neotesaný a neomalený trouba. Na druhé straně se v její přítomnosti ale cítil báječně. Bylo to velice matoucí.
Možná, že kdyby patřil k hradu, všechno by se změnilo. Naučil by se dvorným způsobům a vyjadřování, takže by si uvědomila, jak jemný a dobrý a láskyhodný ve skutečnosti je, a zamilovala by se do něj. Čím více o tom Kern přemýšlel, tím více se mu ta myšlenka zamlouvala. Fraigovi se to nejspíš líbit nebude, ale Fraigus přece nebyl jeho majitel. Tarry asi bude zklamaný; ale kdyby mu Tarry doopravdy věřil, vzal by ho s sebou do království Vysokých útesů. Tak si to Kern sám pro sebe zdůvodnil.
Cítil, že ho Quella inspiruje a že už žádného mentora nepotřebuje. Ve studiu čarodějnictví mohl pokračovat i sám, na vlastní pěst. Bude to těžké, ale on to dokáže, zejména když ona bude po jeho boku. Její úsměv bude pro něj mnohem větší stimulací než čarodějovo bručení. Mohli se dokonce rozhodnout pro jiný společný život, pro život, ve kterém magie nebude hrát žádnou roli. Jiní lidé tak přece žijí a zdá se, že mnohým se to docela zamlouvá.
Kern cítil, že pokud bude Quella s ním, dokázal by uspět v čemkoliv. Už předvedl své schopnosti lékaře a také své předpoklady stát se rytířem a soudcem. Ale zdálo se, že baron měl tolik lékařů, rytířů a mužů zákona, kolik jich

potřeboval. Jak se tedy Kern uchytí na hradě Pantoriu? Jakou kvalifikaci mohl baronovi nabídnout? Nemohl se stát oficiálním dvorním čarodějem, pokud by před tím ještě alespoň padesát let nestudoval. Bez nějaké zvláštní dovednosti mohl doufat maximálně v místo stájníka nebo nižšího sluhy - což byla stěží postavení, která by udělala dojem na Quellu.
Seděl pod vrbou a přemítal o svém osudu, když tu k němu přiběhlo páže a oznámilo mu, že si ho v naléhavé záležitosti žádá Fraigus. Aniž přitom přestal myslet na Quellu, Kern vyskočil a spěchal do věže, kde byl čaroděj ubytován, vyběhl až nahoru a vešel do jeho komnaty.
Na rozdíl od zbytku hradu Pantoria panoval ve Fraigově komnatě naprostý nepořádek. Její předchozí majitel ji opustil ve značném spěchu a vcelku pochopitelně se nezdržoval s úklidem a Fraigus měl jiné priority než napravovat to po něm. Vlastně úspěšně pokračoval v jeho duchu. Na zemi se vršily knihy v neuspořádaných hromadách, povalovaly se i na velkém stole uprostřed stejně jako na jiných vhodných vodorovných plochách. Všude kolem byly rozestavěné nejrůznější tradiční propriety čarodějnictví, stejně jako věci, které Kern nikdy dříve neviděl a jejichž účel si nedokázal ani představit.
Fraigus stál u stolu, záda shrbená únavou. Čelo měl zamračené soustředěním i starostmi, oči měl podlité krví. Prsty se opíral o rozevřené strany velké černé knihy, která ležela před ním.
Když Kern vešel, vzhlédl. "Je to ještě horší, než jsem předpokládal."
"A co?" otázal se Kern překvapený takovým přivítáním.
"Všechno. Má to na svědomí nestvůrná síla. Je to člověk - nebo alespoň jím kdysi býval. Nyní je to věc, která zničí vše, čeho se dotkne... neviditelný mrak zhouby, jenž vytahuje veškeré zlo z lidí, zvířat a všeho jiného, čeho se dotkne. Je to silné a stále to sílí. Sám tomu čelit nedokážu. Budu potřebovat tvou pomoc, mladíku."
"Samozřejmě, že vám pomůžu, Fraige!"
"Hm, mladíku, tolik se do toho nehrň. Jsi příliš mladý, než aby ses pouštěl do takovýchto podniků. Máme před sebou strašný boj a jen málo naděje na vítězství. Ale bojovat s tou věcí musíme. Jestliže se nám to nepodaří porazit, můžeme to alespoň pozdržet a doufat, že se najde někdo silnější, kdo se s tím pustí do boje, až nás to zničí."
Počáteční nadšení, že se připojí k boji, se rychle začalo vytrácet s tím, jak se Kern dozvídal více. "To je to tak mocné?"
"Ano. Mocné a zlé a velice, velice kruté. Zničí to hrad Pantorius a všechny v něm a utrpení, zkáze a zoufalství se to bude smát jako šťastné děcko. Pak se to přemístí jinam, kde by to mohlo způsobit ještě větší zkázu."
"Proč?"
"Protože taková je jeho přirozenost." Jedna věc dodávala Kernovi odvahy: Quella byla v nebezpečí a on byl povolán, aby pomohl zachránit ji i zbytek hradu. Konečně způsob, jak si získat její srdce.
"Řekněte mi, co mám dělat, Fraige," řekl odhodlaně.
"Musíš mi pomoci hledat zaklínadlo, kterým bychom to mohli porazit. Vím, že takové existuje, protože existuje protikouzlo ke každému kouzlu. Ale nemám ponětí, kde ho hledat."
"To je všechno?"
"To není málo," odpověděl Fraigus a ukázal mu na hromady a řady knih všude kolem. "A přitom je možné, že tady vůbec není. Ale někde přece začít musíme."
"Jak to zaklínadlo vypadá? Jak se nazývá?"
"To já přece nevím, mladíku," odsekl Fraigus rozmrzele. "Dozvíš se to, až ho najdeš. Aspoň doufám."
"Raději bych měl začít," řekl Kern, vyhrnul si rukávy a vzal nejtlustší svazek z dolní police u dveří.
O mnoho hodin později usnul vyčerpáním, aniž znal zaklínadlo, které hledal. Pomalu a metodicky spolu s Fraigem probírali policemi, stohy a hromadami knih, stále bez výsledku. Kern pracoval, až neviděl na oči, a pak spal neklidným spánkem beze snů, aby se probudil do další práce. Jedl, jen když mu kručení v břiše znemožnilo pokračovat v hledání. Co se Fraiga týkalo, ten snad ani nespal ani nejedl; byl teď ještě hubenější a bledší než dříve a jeho obličej byl ještě zachmuřenější. Dny míjely, aniž si toho někdo z nich všímal.
Konečně, když se dostali asi do poloviny knih, které měli kolem sebe, našel Kern něco slibného. Byl to tenký karmínový svazeček, ne větší než jeho ruka, a v něm Kern objevil tajemnou zmínku o zaklínadlu Bílého čaroděje. Bylo použito jen jedenkrát, před dávnými věky, na obranu proti magii odpadlého čaroděje, jenž se dal do služeb zla. Zaklínadlo Bílého čaroděje účinkovalo, ale daň byla obrovská. Kern se ztuhle zvedl ze svého místa na podlaze a přinesl knihu Fraigovi.
Fraigus od něj vzal svazek beze slova a přečetl si pasáž, kterou mu jeho učedník ukázal. Pak zamrkal, přečetl si ji ještě jednou a řekl: "Myslím, že tohle je kouzlo, které hledáme, mladíku. Dobrá práce."
"Našel jsem jen jméno."
"To je víc, než jsme věděli, když jsme začali. Musíme pokračovat, ale nejprve si musíš dopřát pořádné jídlo a dlouhý odpočinek. Až zaklínadlo najdeme, budeš potřebovat všechnu svou sílu."
Kern poslechl rád. Vyšel z místnosti a klopýtavě sešel po schodech. Slabostí se sotva držel na nohou a neustále mrkal, aby udržel oči alespoň trochu otevřené, a když se dostal do své ložnice, svalil se na postel, kde spal bez přestávky po celých dvanáct hodin. Sotva se probudil, zašel do kuchyně a tam přiměl kuchaře, aby mu připravil svačinu dostatečnou pro čtyři hladové muže. Odpočatý a nasycený ještě chvíli klábosil s kuchařem a kuchtíky, než vyrazil zpátky do věže, aby pokračoval v pátrání. V tu chvíli se mu představa Quelly a života po jejím boku plného lásky a domácí pohody zdála ještě vzdálenější a žádoucnější než kdykoliv předtím.
Zkrátil si cestu přízemím a cestou se setkal s baronem doprovázeným ministrem voskování a leštění a ministrem čistých ručníků. Když ho Pantorius spatřil, zamával na něj a zavolal: "Ty tam, mladý čaroději. Chtěl bych si s tebou promluvit."
Kern, který předpokládal, že baron chce zprávu o jejich postupu, si spěšně začal uspořádávat myšlenky. Jeho slova jej však dokonale překvapila.
"Musím si najít nového čaroděje. Máš o to místo zájem?"

"Já, můj pane?"
"Vím, že jsi mladý a nezkušený a vůbec, ale já věřím tomu, že by mladí měli dostat příležitost. Jsi čistotný mladík a to se mi líbí. Jsem si jist, že všechno, co ještě potřebuješ vědět o čarování, by ses rychle doučil."
"Můj pane, nevím, co bych na to řekl. Já... já..."
"Nemusíš mi odpovídat hned. Vím, že ty a tvůj mistr teď máte spoustu práce a byl bych raději, kdybyste se plně soustředili na náš současný problém. Ale až to všechno bude za námi, promluvíme si spolu."
"Ano, Vaše lordstvo. Děkuji vám, Vaše lordstvo," řekl Kern a hluboce se uklonil.
Baron ho propustil mávnutím ruky a znovu se zabral do rozhovoru se svými ministry. Kern spěchal zpátky do věže. Všechno se vyvíjelo náramně dobře. Svět byla najednou skvělý a plný příslibů. Nebezpečí neznámého nepřítele a pátrání po zaklínadle Bílého čaroděje se proměnily v drobné patálie. Nějak si s tím poradí, a až spolu s Fraigem osvobodí baronii od temné síly, která ji sužuje, stane se hrdinou dne. A pak jako baronův čaroděj bude mít postavení spojené s mocí a prestiží, ve kterém se s Quellou bude moci vídat denně a ona pak jistě ocení jeho zásluhy, všeobecnou slávu, respekt a pocty. Tím si jistě získá její srdce.
Když vešel do věže, zjistil, že tam Fraigus není. S největší pravděpodobností odpočíval a čerpal sílu ke konfrontaci, která je očekávala. Místo ohně v krbu žhnuly jen rezavé uhlíky, pach kouře zaplavil místnost. Nebylo to nepříjemné; vonělo to spíš tak trochu jako kadidlo. Kern vzal knihu, kterou naposledy odložil, posadil se s ní ke krbu a začal pátrat po zaklínadlu Bílého čaroděje.
Přelétl očima několik stran a knihu zase odložil. Byl příliš vzrušený, než aby se na ni dokázal soustředit. Myslel na svou budoucnost baronova čaroděje, Quellina úspěšného nápadníka, středobodu pozornosti jak hradu, tak celé baronie, osvoboditele země.
Nikdy nebyl ambiciózní, ale teď, když se mu otevíraly dveře velikosti a slávy, líbilo se mu to. Myslí se mu začaly honit zcela nové myšlenky.
Být baronovým čarodějem bude na čas postačující, ale je to jen začátek. Jsou mocnější muži, kteří budou stát o jeho služby. Poslouží mu jako stupínky, sám si mezi nimi bude vybírat, dostane se mezi ně a nakonec nad ně, jako jejich pán. Není důvod, proč by neměl být mocnější, proč by své schopnosti nemohl využít pro vlastní zájmy místo zájmů nějakého šlechtice nebo krále. Dokonce i nejmocnější císař mu jednou bude sloužit. Získá dlouhý život a všezahrnující moc nad lidmi a říšemi, nad živly a silami přírody; pro svoje přívržence ji bude užívat, aby léčil a poskytoval hojnost těm, kdo mu budou sloužit věrně a bez otázek, a ty, kdo se mu postaví, ztrestá nemocemi, hladem a zkázou, bouřemi, mrazy a podobnými nepříjemnostmi. Tak je podrobí své vůli.
Co se Quelly týče... pro začátek byla docela příjemná a byla po ruce, ale jak bude ve svém postavení stoupat, bude mít mnohem přiměřenější partnerky, mnoho partnerek, půvabné, inteligentní ženy, které dokážou ocenit muže, jako je on. Bude je mít a stejně tak všechno ostatní, čeho se mu zachce. Postačí si to jen vzít: krásu, bohatství, moc, vládu. Bude snadné to všechno získat, mnohem snadnější, než si představoval. Bylo jen třeba, aby teď učinil jeden snadný první krok, kterým prokáže svou sílu a schopnost vzdoru. Musí se zbavit Fraiga a připojit se k větší, moudřejší moci, kterou Fraigus ve své hlouposti označil za jejich nepřítele.
Příležitost nastane už velice brzy. Postačí, aby se jen odvrátil stranou, když ho Fraigus zavolá na pomoc. Prostá zrada, nic víc nebylo třeba... porušit slovo, nic víc.
Vykřikl, vyskočil z křesla a protřel si oči. Sladká vůně kadidla ho příjemně dráždila v nose, a když se podíval do ohně, uviděl zlou tvář, která se na něj šklebila z plamenů třepotajících se nad uhlíky. S výkřikem "Ne!" kopl do ohně a rozmetal uhlíky na všechny strany. Tvář se zkřivila a rozpadla se v zlaté střepy, které se vzteklým vytím zmizely v komíně.
Kern se otřásl při vzpomínce na myšlenky, jež se tak lstivě vkradly do jeho hlavy. Mimovolně dovolil chamtivosti a kariérismu, aby ovládly jeho mysl. To byla nepochybně práce nepřítele. Nějak se musel dostat do jejich komnat a zaklel je tak, aby se obrátili proti sobě navzájem.
Kern přiložil do ohně kus dřeva, a když vzplálo a vyšlehly z něj plameny, začal přidávat stále větší a větší polena. Sladká vůně kadidla už zmizela, vystřídána štiplavým pachem kouře z hořícího dřeva. Kern se stáhl od sálajícího žáru, stále otřesený tím, co právě prožil. Srdce mu divoce bušilo. Nepřítel byl tedy skutečný a záludný, schopný proniknout mezi ně a pokusit se je rozdělit.
Při zvuku otvíraných dveří vyskočil, ale pak s úlevou zjistil, že je to Fraigus. "Jsi v pořádku, mladíku?" zavolal na něj čaroděj ode dveří a starostlivost se jasně odrážela v jeho hlase.
"Byl tady nepřítel. Snažil se mi podsouvat myšlenky... abych tě zradil."
"Se mnou zkoušel totéž - přesvědčoval mne, abych se k němu připojil a nechal tebe i ostatní napospas osudu. Proto jsem tě vyhledal. Myslel jsem, že když budeme spolu, budeme se mu moci lépe bránit."
"Odolal jsem. Bylo to těžké a skoro jsem... ale odmítl jsem ho."
"Jsi správný kluk. Statečný kluk," řekl Fraigus a v pro něj naprosto netypickém výlevu citů mu poklepal na rameno.
"Možná, že náš nepřítel přece jen není tak silný, jak jsme se báli. Nedokázal zlomit ani jednoho z nás."
"Se mnou se mu to málem podařilo," přiznal se Kern.
"Ale neuspěl, mladíku, neuspěl. Možná, že přece jen není tak strašný."
Kern si tím nebyl tak jist, ale neřekl nic.
"Myslím, že nastal čas na protiútok," pokračoval Fraigus.
"Ale vždyť ani nevíme, proti komu nebo čemu bojujeme. Ještě jsme ani neobjevili zaklínadlo Bílého čaroděje."
"Znám zaklínadlo, pomocí kterého se dá vystopovat zdroj magie a obrátit ji proti jejímu původci. Není tak mocné jako zaklínadlo Bílého čaroděje, ale to možná nikdy neobjevíme."
"Jestli si skutečně myslíte, že je čas..."

"Znáš lepší čas pro útok, než když tvůj nepřítel neuspěl a byl odražen? Když budeme otálet, vrátí se ještě silnější, než byl. Pojď, přichystáme se. Vyslovíme zaklínadlo, hned jak vyjde měsíc."
"Co mám dělat já?"
"Sežeň více svíček, pěkně tlustých, takových, co vydrží celou noc. A více dřeva na oheň. Já vyhledám knihy a připravím potřebné. Teď rychle!"
Kern vyrazil z komnaty. Teď, když už bylo rozhodnuto, se nemohl dočkat, až to začne. Kdyby měl čas o tom přemýšlet, mohla by ho opustit odvaha.
Vrátil se s tolika svíčkami, kolik jich dokázal unést, a vyrazil zpátky pro dřevo. Jak sbíhal po schodišti, div že se nesrazil s Quellou. Dívka polekaně ucouvla a on se uklonil a řekl zadýchaně: "Odpusťte mi můj spěch a mou neohrabanost. Mám velice důležité poslání."
"To ani nemáš čas si se mnou popovídat? Máš snad někde jinde příjemnější zaměstnání?"
"Nic příjemnějšího než být s vámi není, Quello. Ale nejprve musím splnit své poslání a až pak se budu moci zabývat tím, co je mi příjemné. Příliš mnoho životů je v sázce."
"Myslela jsem, že ti na srdci leží jen jediný život... ale vidím, že jsem se mýlila. Zřejmě ti záleží víc na magii a na tvých zaklínadlech než... na někom v hradě."
"Tak to není, Quello."
"Pak se zastav a popovídej si se mnou. Projdeme se spolu."
"Nemohu. Nemám čas."
"Tak už mě neobtěžuj," odsekla Quella a prošla kolem něj s nosem nahoru dřív, než ji mohl zastavit.
Zavolal na ni jménem, ale ona se neotočila, jen ještě výše a vzdorovitěji zvedla hlavu. Kern vyrazil, aby ji dohonil, ale pak zůstal stát a jen se díval, dokud nezmizela za rohem chodby. Potom s těžkým srdcem pokračoval ve své cestě. Měsíc měl vyjít co nevidět a on měl ještě práci.

Osmnáct
Střet • Nečekaný spojenec • Ovoce vítězství
"Musíš stát po mém boku a být připraven vyslovit ochranné zaklínadlo při první známce nepřítelovy přítomnosti," řekl Fraigus. "Buď bdělý. Přijde bez varování."
"Budu připraven."
"A pokud mne dostane, zachraň se. Uteč odsud a najdi Tarryho. On už bude vědět, jak tu věc porazit."
"Nemohu jen tak utéct, když vy budete v nebezpečí!"
"Někdo musí přežít, aby řekl ostatním, co se tu stalo, takže budou moci pokračovat v našem boji. Udělej, co jsem ti řekl."
Kern váhavě přikývl a zaujal místo vedle svého mistra. Fraigus si promnul oči, několikrát se nadechl a rozpřáhl ruce. Okraj měsíce se právě objevil v okně věže, když začal deklamovat vyhledávací zaklínadlo. Kern stál bez hnutí, ruce sevřené v pěsti, smysly napjaté, aby zachytily sebemenší náznak nebezpečí. Trhnul sebou, když koutkem oka zachytil pohyb, ale byl to jen malý bílý ptáček, který vletěl oknem dovnitř a přistál na stole, kde se usadil na opičí lebce, naklonil hlavu a prohlížel si je jiskrnýma černýma očima. Fraigus, který si návštěvníka nevšiml, promluvil. Kern by rád ptáka odehnal, aby ho ochránil před ohrožením, ale neodvažoval se hnout; nic nesmělo narušit Fraigovo soustředění.
Kern si náhle začal uvědomovat hluboký zvuk, rytmické dunění. Nedokázal přesně určit, kdy to začalo, připadalo mu, jako by to zaznívalo už celé věky na nejzažším okraji jeho vnímání a pomalu to získávalo na hlasitosti, až to překročilo práh slyšitelnosti. Jak zvuk sílil, naplnilo komnatu sinalé světlo, žlutozelený přísvit, který jako by vyzařoval ze vzduchu samotného. Blikotal a tetelil se jako plameny, ale nevrhal stín a nevydával žádné světlo. Přísvit sílil stejně jako dunivý zvuk, který teď rozechvíval vzduch v komnatě pulzujícím rytmem. Zvuk byl podmanivý, hypnotický. Kern zjistil, že se mu zavírají oči, a musel se ze všech sil soustředit s myslí upjatou na ochranné kouzlo. Fraigus mluvil dál, odříkával jednotlivá slova vyhledávacího zaklínadla. Hlas měl hluboký a monotónní, ale na čele se mu perlil pot. Těžce a sípavě oddechoval, jako člověk, který se potýká s těžkým břemenem.
Najednou, s jistotou hlubší než vědomí a instinktivní jako mrknutí oka, vycítil Kern nebezpečí. Sotva dořekl poslední slovo ochranného kouzla, obklopila je stěna z plamenů svíjejících se a vzpínajících proti jeho neviditelné stěně. Dunění se změnilo v dutý řev a bledá záře v oslepující jas samého srdce pekla. Ale Kern a Fraigus byli za svým magickým štítem v bezpečí. Byl s nimi i pták, který teď seděl Kernovi na rameni.
Fraigus pokračoval, aniž by vynechal jedinou slabiku. Po tváři mu stékal pot a jeho dech se ještě zrychlil, ale vytrval. V okolních plamenech se začaly nejasně objevovat obličeje. Pokroucené lidské tváře a odporné masky démonů se svíjely před Kernovými zraky a jejich hlasy se přidaly k rytmickému dunění. Kern v tom temném bubnování rozeznával hrozbu a kletby, škodolibý smích, popichování a svádivý šepot. Zavřel oči a rukama si zakryl uši, soustředil se jen na ochranné kouzlo, ale světlo se mu rudě propalovalo skrz křečovitě sevřená víčka a hlasy pronikaly jeho dlaněmi.
Rezignoval na chabou fyzickou obranu a plně soustředil svou vůli. Nepřítel byl silný, jeho síla byla silou mnohých. Kern viděl chňapající čelisti a prsty plamenů, které se na něj napřahovaly, cítil tlak na svůj magický štít. V obklíčení takového zla a odpornosti se jeho síla, odvaha a vůle začaly vytrácet, jako když zrnka písku propadávají krčkem přesýpacích hodin. Ale proti něčemu takovému obrnil svou mysl předem a jeho zaklínadlo odolávalo.
Pak Fraigus zavrávoral a hlasy kolem se zvedly v triumfálním vytí. Rychle se vzpamatoval a pokračoval v zaříkání, ale jeho hlas zněl slaběji a slova plynula pomalu. Hlasy zvenčí naopak sílily, světlo nabývalo na jasu. Kern znásobil své síly, aby udržel ochranný štít na místě. Cítil se skutečně jako učeň, naprosto neadekvátní smrtelně nebezpečnému úkolu, kterého se podjali a ve kterém neměli jinou naději na přežití než vítězství, a to jim každým okamžikem unikalo pod rukama. Teď byl promočený potem od hlavy k patě a přes všechnu svou koncentraci začal pociťovat sálavé teplo

plamenů. Byl na pokraji zoufalství. Moc jejich nepřítele byla na jeho obranu příliš velká. Nemohl už doufat, že se z toho dostane živý a neupečený.
Fraigovi se podlomila kolena a zhroutil se k zemi. Hlasy zazněly ohlušující silou a v plamenných tvářích kolem se objevil vítězoslavný výraz. Kern stáhl štít těsněji v naději, že ho tím posílí, ale zároveň cítil, jak jeho síly ochabují. Zoufale se pokoušel vymyslet nějakou lest, kterou by získal trochu času pro Fraiga, aby se vzpamatoval, nebo pro sebe, aby našel nějaký způsob, jak je zachránit. Nic ho nenapadalo. Co by v této situaci udělal Tarry?
Hrozby? Za těchto okolností by to bylo absurdní. Úplatek? Čím? Prosby? Zbytečné. Lest? Beznadějné. Moc magie, síla zbraní, majestát zákona, váha vědění, to vše bledlo před tváří hrozného nepřítele. A pak si Kern vzpomněl na legendu o Kňouralovi. Představa podlézání, hrbení se a plazení mu nebyla nijak příjemná, ale situace byla zoufalá.
Pozvedl hlavu a zavolal: "Tak se podívej, co jsi udělal." Jeho hlas zněl rozmrzele a trucovitě zároveň. "Rozbil jsi a úplně zničil ten hezký stůl, vidíš, všechno jsi spálil na popel, všechno, až na ten malý kousek v okruhu našeho ochranného kouzla, a k čemu je to dobré, ptám se tě, když ze všeho zbude jenom popel, a baron Pantorius má tak rád, když je všechno uklizené a čisté, a až uvidí tohle dopuštění, strašně se rozčílí. A myslíš, že z toho bude obviňovat tebe? Ne, ne, ty se určitě pěkně vytratíš a on to všechno hodí na nás a nejspíš bude očekávat, že to všechno uklidíme, když za to můžeme my, ale tak to dopadne vždycky, my jsme ti, kdo tvrdě pracují a snaží se ze všech sil, a někdo jako ty si přijde a všechno rozfláká, a pak nás tu nechá se spoustou smradlavého kouře, popela, ohořelého dřeva, a taky se podívej na ty krásné knihy, jsou celé sežehlé a naše-"
"Přestaň kňourat!" zahřímal hlas z plamenů, "nebo tě na místě sežehnu na popel!"
Zdálo se, že kňourání nebylo to pravé. Ještě, že tak, pomyslel si Kern. Už mu začínalo být špatně z vlastního hlasu. Směšný, to bylo to pravé slovo, které ho vystihovalo. Celá ta záležitost byla směšná: on, učedník se sotva základními vědomostmi čarodějnictví a naprosto bez praktických zkušeností, čelil něčemu, co vládlo silám zla. Kdyby to nebylo tak smrtelně vážné, bylo by to k smíchu.
Bojoval však o čas, a proto se zeptal: "Kdo jsi a proč jsi na nás takhle zaútočil?"
Odpověď zazněla okamžitě, jako by ten, který za vším tím zlem stál, zrovna na takovou otázku čekal. Ozval se hlasem přehlušujícím bubnování, hřmícím hlasem zlověstným jako lavina, která se řítí na bezmocnou horskou vísku, a řekl slavnostně: "Jsem Acheron, největší z černokněžníků."
Přestože se v tu chvíli zrovna nebavil, Kern měl co dělat, aby nad nabubřelou sebedůležitostí Acheronovy odpovědi nepropukl v smích. Jestliže on byl směšný, tenhle nafoukaný chvastoun byl desetkrát směšnější. Aby si pouhý černokněžník, jakkoliv zlý a zahleděný sám do sebe, dával jméno jedné z řek Hádů, to bylo, jako když se děti předvádějí v šatech svých rodičů. Pomyšlení, že padne za oběť něčemu tak samolibému, bylo skutečně nesnesitelné. Možná, že ho nepřítel smete, ale Kern zjišťoval, že respektovat ho v žádném případě nedokáže.
"Acheron? Proč ne Flegeton, když máš tak rád oheň?"
"Neodvažuj se mne vyptávat. Tvou jedinou nadějí jsou prosby."
Kern si rozhodně nemínil dělat naděje o úspěšnosti proseb u někoho takového. Pokud tady musel ukončit svůj život - a pravděpodobnost této možnosti se stále zvyšovala - vzepřít se svému vrahovi bylo mnohem uspokojivější způsob, jak to udělat. "No tak když ne Flegeton, co třeba Léthé? Ano, prosím, nazvi se Léthé, a pak na tebe prostě zapomenu."
"Spratku! Hloupé děcko! Ty usmrkanče jeden, jak si mne vůbec dovoluješ dráždit!" zařval Acheron.
Kern soustředil všechny své síly, aby jeho hlas zněl klidně a vyrovnaně, a pak řekl: "Dráždění je jen začátek. Já tě porazím."
Jeho slova měla na Acherona zajímavý účinek. Ozval se výbuch démonického smíchu doprovázený jinými, mnohem znepokojivějšími zvuky odrážejícími se od kamenných zdí - ale jinak nic. Nad tím vším se ozval Acheronův hlas: "Tvůj mistr leží zlomený u mých nohou a ty se odvažuješ mluvit o tom, že mne porazíš? Jsi blázen, chlapče!"
"Zlomený? Fraigus a zlomený?" zopakoval Kern s předstíraným úžasem. "Ten ubožák prostě usnul nudou. Všechno nechal na mně. Klidně by tu práci přenechal pětiletému děcku, ale zrovna žádné nebylo po ruce."
Acheron zařval vzteky a zavyl, a když zase dokázal artikulovat, vylíčil mu do všech podrobností strašný osud, který je čekal. Je šílený zuřivostí, pomyslel si Kern. Pes, který štěká, nekouše.
"Já vím vše! Vlastním všechny dávné znalosti, patří mi vědomosti uplynulých věků!"
"To právě je možná tvůj problém, Acherone. Jsi staromódní. Všechna tvá magie je vyčichlá, dávno překonaná a nudná. Měl bys jít víc s dobou. To ti ještě nikdo neřekl?" zeptal se Kern.
Plameny znovu vyrazily proti neviditelné stěně a Kern ji stáhl ještě těsněji. V běsnícím pekle viděl postavy, tváře s děsivými rysy a těla s příliš mnoha končetinami, končetiny s příliš mnoha klouby, ohýbajícími se na špatných místech, pokřivené a odporné. Sálající žár ho připravoval o vědomí, ale zároveň ucítil jiskřičku naděje. Ať už byl Acheron cokoliv nebo kdokoliv, byl marnivý a marnivost působila na jeho sebeovládání, nedokázal pošťuchování ignorovat, ale okamžitě na ně reagoval vztekem a ukázkami hrůz.
To byla slabina, na které by se dalo pracovat. Už teď tím získal cenný čas. Mohla dokonce přispět k jeho porážce, i když Kern zatím netušil jak. Za stávajícího stavu by byl naprosto spokojený, kdyby se mu podařilo vyváznout se zdravou kůží.
Jako by Acheron dokázal číst jeho myšlenky, řekl: "Vyváznout nemůžeš a svou drzostí jsi přišel o veškerou naději na milost. Nesežehnu tě jediným šlehnutím plamene, ale upeču tě pomalu, jako kaštan. Můj pán je vládcem temného pekla, které spaluje bez světla a tepla, ale ty nejsi jeho moci hoden. Na takového červa, jako jsi ty, úplně postačí pozemský oheň."
Pomyšlení, že se stvůra jako je Acheron zaměstnává něčím tak domáckým, jako se pečení kaštanů, připadlo Kernovi natolik zábavné, že znovu vybuchl smíchy. Tím vyvolal další armádu přízraků, zuřivého vytí, šeptaných vyhrůžek a svíjejících se plamenů. Ale Acheron se k útoku stále neměl.

Kern lhostejně pokrčil rameny a řekl: "Tak do toho, když myslíš, že s tím něco svedeš. Ale proč to všechno vlastně děláš? Co jsme ti já nebo Fraigus udělali? Co ti udělal baron, že na sebe přivolal tvůj hněv?"
"Nikdo z vás mne nezajímá. Jste pro mne nedůležití."
"Ale no tak, Acherone. Vážně čekáš, že ti to uvěřím? Děláš, co můžeš, aby ses nám dostal na kůži. Proč se nás tak bojíš?"
"Bát se? Já, Acheron, a bát se?" zahřímal hlas a ohnivé plameny se divoce vzepjaly proti Kernovu štítu.
Vypadalo to, že Kern trefil do černého. Rozhodl se pokračovat stejným stylem. Teď už neměl co ztratit. "Ano, bojíš se. Strašně se nás bojíš. Bojíš se, protože víš, co ti můžeme udělat, a proto blufuješ. Takové, jako jsi ty, dobře známe. Spousta řečí a ohnivých efektů, ale skutek útek. Víme, jak na vás."
Plameny vyšlehly až ke stropu a svíjely se kolem ochranného štítu jako šílené, démonické vytí se změnilo v skučení vichřice. V ohnivé smršti se začaly objevovat přízraky ještě děsivější než doposud a ve viditelně hojnějším počtu. Kern zahlédl ptáky s šupinatými chapadly, z nichž kapala krev a oheň, ryby s dravčími zobáky a kozíma nohama, lidi s hlavami na břiše, kterým ruce visely z krků a místo nohou měli kolečka. Byly tam i jiné obludy ještě odpornější na pohled, věci, které nebyly ani lidmi ani ptáky a ani zvířaty a přitom vypadaly znepokojivě povědomě, obscénní znetvořené příšery, parodie na veškeré stvoření. Nad jejich kvičením, hýkáním a řičením se nesl hromový hlas: "Tvoje utrpení bude strašné! Hněv Acheronův na tebe dopadne nevídanou silou!"
A přes to všechno žádná z těch stvůr nepronikla ochranným kouzlem a teplo plamenů nijak nestoupalo. Možná nedokáže běsnit a útočit najednou, pomyslel si Kern. Možná, že jsem narazil na hranice jeho moci.
Bílý pták na Kernově rameni zatřepetal křídly a stáhl se od žáru. V tu chvíli si Kern vybavil Tarryho příběh o Ocotově masce a najednou pochopil i jeho poselství, které mu doposud zůstávalo utajeno. Už chápal jeho lest: dokud skrýval svou moc, stejně jako Ocoto skrýval svou tvář, Acheron váhal s útokem, protože si nebyl jist, jak mocný jeho protivník doopravdy je. Existovala jen jediná cesta. Rozrušit ho, zmást ho, udržovat ho na pochybách. Dokud nebude vědět, na čem je, bude mluvit, a dokud bude mluvit, nebude jednat.
Kern zívl, založil si ruce a vůbec si dával po všech stránkách záležet, aby vypadal co nejznuděněji. "Těch nesmyslů s 'Acheronem' už bylo dost, nemyslíš? Nastal čas pravdy. Jak ses jmenoval, než ti přeskočilo? Musel jsi mít asi pěkně ubohé jméno, když jsi dal přednost tomu říkat si Acheron a spolčil ses s někým tak nechutným." Tiše se uchechtl a pokračoval: "No ne, Acheron," a útrpně potřásl hlavou.
"Věz, že jsem byl mistr mistrů, čaroděj čarodějů, učitel těch, které znáš!"
"No jistě. A jak ses jmenoval v těch starých zlatých časech? Blepta? Idiotikus? Bimbác? Žvástkec?" Kern se zasmál a zatleskal rukama. "Budu ti říkat Blepta. To bude ono. Řekni mi, Blepto, proč jsi -"
"Ty drzý spratku!" zahřímal hlas. "Moje jméno bylo velké a hrozné, známé mezi všemi, kteří studovali nejvyšší umění. Když jsem se stal sluhou svého nového pána, zmizelo z paměti lidí navždy, ale jestli tě zajímá, zeptej se na ně Tarrendina, až se k němu připojíš v říši mrtvých. Kdysi býval mým žákem."
Kern jen stěží utajil překvapení. Pak řekl hlasem plným předstíraného pochopení: "No, nedivím se ti, že se nás bojíš, Blepto. Fraigus i já jsme Tarrendinovými žáky. Známe všechna tvá tajemství. Kdykoliv tě můžeme poslat zpátky tam, kam patříš. Tak proto jsi s tím vším začal? Myslel jsi, že nás tu chytíš do pasti a zbavíš se nás? Jenže to nefunguje. Ubohý starý Blepto. Tarry byl na tě příliš chytrý."
Acheron znovu prokázal, že nemá smysl pro humor. Kern jen zamžikal nad pandemoniem, které ho v příštím okamžiku obklopilo, a hlas nepřítele se s kletbami a hrozbami připojil k jejich vytí a běsnění, mísícím se s hučením plamenů. Ze všech stran byl obklopen řevem a žárem, a ačkoliv si to netroufal dát najevo, útroby mu svíral strach a zoufalství. Věděl, že ochranné kouzlo už dlouho neudrží.
Při tom všem si stěží všiml bílého ptáka na svém rameni. Najednou však v jeho čiřikání zaslechl hlas, slabý, ale jasný, který mu do ucha šeptal slova. Bylo to jen několik slov, obtížné vyslovitelných slov v prastarém jazyce, slov, která dokončovala zaklínadlo - a hlas zněl úplně jako Tarryho.
Kern nechápal, co se děje, ale tomu hlasu věřil a jazyk poznával. Byl to jeden z těch, které ho učil Tarry, a naučil jej ho dobře: chraptivý nelidský jazyk, kterým nikdo nemluvil už celé věky, skrývající vědomosti, jež už nikde jinde na zemi nebylo možné nalézt. S poznáním přišlo pochopení. Kern opakoval slova, přesně a zřetelně vyslovoval každou slabiku a dokončoval tak zaklínadlo Bílého čaroděje, které započal před několika měsíci Tarrendine v království Vysokých útesů.
Když vyslovil poslední slabiku, zaklínadlo se sevřelo kolem Acherona se zvukem zabouchnutí těžkých ocelových dveří a spláchlo démony jako odlivová vlna. Pyšný Acheronův hlas se zlomil v ječivý křik naplněný vědomím porážky. Plameny se stáhly, hlasy utichly, ve věžní komnatě najednou zavládlo ticho. V jediném okamžiku byla všechna vřava a zloba ta tam.
Fraigus zasténal a zvedl se na kolena, pak se postavil. Bílý pták ležel na stole, nohy ve vzduchu, zobáček otevřený, a nehýbal se. Kern se rozhlédl po komnatě, z jejíchž zčernalých sten ještě stoupal kouř. Mimo malý okruh jeho ochranného zaklínadla to tam vypadalo jako v komíně.
"Žijeme," vydechl Fraigus nevěřícně.
"Vyhráli jsme. Je to za námi a my jsme ho porazili."
"Jak?"
"To ten pták. Tarryho hlas od ptáka," odpověděl Kern. Pak se zasmál, udělal několik nejistých kroků a zhroutil se na podlahu.

Probudil se v měkké a čisté posteli v tiché komnatě. Byl sám a cítil bolest. Celé tělo ho bolelo. Měl hlad a žízeň. Hlava

mu praskala. Měl pocit, jako by právě vyšplhal na vysokou horu, skutálel se po jejím svahu zase dolů a tu pitomost opakoval tak dlouho, dokud necítil každičký sval a každičkou kost ve svém těle, pak byl vlečen za paty po kamení a hozen na postel vyrobenou z neohoblovaných prken s ostrými hranami, kde ho v pravidelných intervalech vypláceli holí.
Někdo vešel dovnitř a podal mu pohár a on z něj usrkl. Bylo to vynikající a on číši pomalu vyprázdnil. Potom se cítil trochu lépe a okamžitě zase usnul. Jeho spánek byl nejprve zmatený a horečnatý, pak klidnější a nakonec pokojný. Viděl v něm tváře, slyšel tichá slova a cítil doteky rukou. Připadal si jako malé dítě.
Poddal se jejich něze a jen zřídka procital, zatímco o něj pečovali. Když se probudil naposledy, necítil žádnou bolest, jen vědomí, že dokončil těžký úkol. Propletl si prsty za hlavou, rozkošnicky se protáhl a zadíval se na strop nad sebou. Mysl měl naprosto čistou. Pamatoval si všechno, co se stalo ve věži, ale neměl ani ponětí, jak dávno se to událo. Mohlo to být před hodinou nebo před několika roky.
Začal si po kouscích skládat, co se přihodilo v těch strašných okamžicích, než nepřítel definitivně zmizel. Acheron - vážně směšné jméno - prohlašoval, že byl Tarryho mistr. A když mu Kern oznámil, že on a Fraigus mohou využít právě toto spojení k jeho porážce, nepopřel to. Pak ten pták, ten tajemný pták, promluvil Tarryho hlasem.
Tyto skutečnosti nějak musely souviset. Pokusil se rozpomenout na poslední dny s Tarrym, před tím, než se rozloučili, snažil se vybavit si v mysli mistrova slova. Hovořil tenkrát o něčem, proti čemu musí bojovat, o ohrožení Vysokých útesů, a řekl něco v tom směru, že ví, jak proti onomu zlu postupovat. Vypadalo to, že Tarry i oni bojovali proti stejnému nepříteli. O Acheronovi se Tarry nezmiňoval... ale možná nevěděl, že si jeho bývalý učitel změnil jméno. Když Pantorius poslal pro Fraiga, nikdo neměl ani tušení o souvislostech s hrozbou, která postihla Vysoké útesy; ale ve světle toho, co se právě stalo, bylo těžké věřit, že žádné spojení neexistovalo. Byla to hádanka, a ať Kern přemýšlel, jak chtěl, vyřešit ji nedokázal.
Otevřely se dveře a vešel Fraigus oblečený v nádherné nové šaty. Vypadal odpočatý a dobře živený. "Tak ses konečně probudil!" zvolal.
"Probudil a cítím se skvěle. Musel jsem spát dlouho."
"Sám jsem se probudil teprve dnes ráno. Magie je vyčerpávající, mladíku."
"To tedy je."
"Byla to ale pořádná bitva! Vedl sis dobře."
Kern se zasmál a zavrtěl hlavou. "Opakoval jsem jen slova, která mi do ucha našeptával pták. Myslím, že toho ptáka poslal Tarrendine."
"Ano, to jsi říkal, než jsi ztratil vědomí. Pověz mi všechno, co si pamatuješ," řekl Fraigus a přitáhl si židli k lůžku svého žáka.
Kern mu vypověděl vše, nevynechal ani žádný ze svých dohadů. Fraigus naslouchal bez přerušování, jen tu a tam přikývl, aby potvrdil svou pozornost.
"Možná máš pravdu. Tarry často hovořil o svém starém učiteli. Dobře jsem jeho jméno znal, a přesto se na něj nedokážu rozpomenout. Zmizelo z mé hlavy, jako by nikdy neexistovalo," řekl Fraigus.
"Správně! Tarrymu se to stalo také!" zvolal Kern. "Úplně jsem na to zapomněl. Dokážete si na něco o něm vzpomenout, na cokoliv?"
"Velice málo. Byl to pyšný muž. Tarry vždycky říkal, že byl jeden z největších, ale ne největší. Vždycky měl o sobě větší mínění než ti kolem něj, a zdálo se mu, že je nedoceňován. Byl ochoten zaplatit jakoukoliv cenu, aby ukojil svou pýchu."
"Někdo takový... to mi nedává smysl."
Fraigus pokrčil rameny. "Spousta věcí na tomto světě nedává smysl, mladíku. Ale stalo se to a nám nezbylo než si s tím poradit. Měli bychom být vděční, že se nám to podařilo a že jsme naživu."
"Já osobně jsem velice vděčný," řekl Kern. "Jak dlouho jsem spal?"
"Devět dní."
Kern vytřeštil oči. Fraigus se jeho úžasu usmál a řekl: "Povídal jsem ti, mladíku: magie dovede vyčerpat. Nebylo lehké čelit takové moci."
"Tarry jednou zaklel několik lupičů a pak byl mnoho dní vyčerpaný. Úplně jsem na to zapomněl," podotkl Kern.
Po nějaký čas nikdo z nich nepromluvil. Nakonec si Fraigus odkašlal, podíval se z okna, nervózně se zavrtěl a řekl: "Mám pro tebe zprávu. Je od dámy jménem Quella. Znáš ji?"
To jméno znělo v Kernových uších zvláštně. Připadalo mu, jako by náleželo dávné minulosti, k životu někoho mnohem mladšího, chlapce, kterým on už nebyl. Pořád si dokázal představit její půvab a slyšet hudbu v jejím hlase, ale jeho pocity se teď diametrálně lišily od těch, které si pamatoval. Konfrontace s Acheronem a jeho střet s magií ho poznamenaly. Quella toho hodně nabízela, ale chtěla něco na oplátku, co jí už nemohl dát.
"Vzpomínám si na ni. Setkal jsem se s ní tady v hradě."
"Posílá ti svůj pozdrav a doufá, že se ti daří dobře. Říká, že jsi velice statečný mladý muž, a až se provdá za sira Blaffina Tří rukavic, mohla by ti zajistit místo v jeho službách."
"Kdo je sir Blaffin?"
"Nějaký zeman z jihu. Baron souhlasil s jejich spojením o minulých Vánocích."
"Takže Quella byla celou tu dobu zasnoubená?"
"Ano, mladíku. Už rok. Blaffin se právě vrátil z dlouhé cesty. Chce se s tou dívkou oženit co nejdříve." Fraigus se ke Kernovi naklonil a řekl důvěrným tónem. "Slyšel jsem, že ráda flirtovala."
Kern přikývl. Ke svému překvapení pocítil úlevu. "To ano," řekl.
Fraigus se na něj podezíravě podíval: "Jak to víš?"

"My... hráli jsme spolu takovou hru. Byla to jen hra, i když občas... No, přeju jí hodně štěstí."
Zase seděli dlouho beze slov, když tu Fraigus propukl v smích - což u něj vůbec nebylo obvyklé. "Ubohý Pantorius. Je rád, že se zbavil všech těch záplav a horeček, ale krajně ho znepokojuje stav čarodějnické komnaty. Je zčernalá jako dno starého kotle a velice neuklizena."
Kern se připojil k jeho smíchu, ale najednou se zarazil. "Předpokládám, že všechny knihy a zařízení shořelo."
"Na popel. Sežehnuté byly i kameny ve zdech."
To bylo jen dobře, pomyslel si Kern. Teď, když knihy byly pryč a komnata v troskách, baron nebude spěchat se sháněním nového čaroděje. Byl příliš domýšlivý, když si myslel, že by tu funkci dokázal zastat. Jeho úmysl byl sice dobrý, ale bude se muset ještě hodně učit, než bude pro takovou zodpovědnost připravený. Jinak by mohl svou horlivostí natropit více škod než užitku.
Fraigus vstal. "Až se budeš cítit dost silný, obleč se a sbal si věci. Rozloučíme se s baronem a zítra za úsvitu vyrazíme domů."
Teď, když se jeho panství zbavilo nepřítele, byl baron Pantorius zcela zaneprázdněn uváděním věcí do normálu. Lidé pobíhali ve všech směrech a košťata, smetáky a kartáče na podlahu byly ještě více v permanenci. Fraiga a Kerna baron přijal časně zrána následujícího dne. Štědře je odměnil a pak strávil skoro hodinu líčením svých plánů úklidu hradu a pozemků. Vysvětlování tu a tam přerušoval břitkými povely každému, kdo se ocitl v doslechu. Funkce stálého čaroděje zmíněna nebyla.
Hrad Pantorius opustili před polednem a na noc se utábořili na mýtině u křižovatky. Ráno, když seděli u ohně a dojídali snídani, Fraigus řekl: "Je čas, abys začal přemýšlet, kam teď půjdeš, mladíku."
Kern se na něj udiveně podíval. "Jdeme přece domů, ne?"
"Přemýšlel jsem o tom. Už není třeba, abys u mne dál zůstával. Více se toho naučíš sám."
"Opravdu?" zeptal se Kern užasle.
"Tarry věřil, že máš talent od přírody, a teď už vím, že se nemýlil. Máš jen zanedbatelnou praxi, a přesto ses zlé moci té stvůry postavil s větším úspěchem než já."
"S cizí pomocí."
"To ano - s Tarryho pomocí."
"To on poslal toho ptáka?"
Fraigus se zamračil a poškrábal se na bradě. "Nejsem si jistý, mladíku, ale věřím, že ten pták byl Tarry osobně. Přiletěl, aby ti předal poslední slova zaklínadla Bílého čaroděje. Patrně ho použil proti Acheronovi, ale nemohl ho dokončit."
"Ale proč se proměnil v ptáka?"
"Byl to způsob, jak uniknout, když všechno ostatní selhalo. Je to mocné zaklínadlo a odeklít se nedá."
Kern si vzpomněl na poslední slova, jež k němu Tarry pronesl: Ptáci a zvířata nejsou zrovna brilantní v konverzaci, ale divil by ses, jak někdy dokážou pomoct. Mohl už tenkrát vědět, že to jednoho dne takto dopadne?
"Kde je Tarry teď?"
Fraigus neurčitě mávl rukou. "Ať už je kdekoliv, určitě je rád. Jeho práce je hotová. Ty jsi dokončil zaklínadlo."
"Neudělal jsem nic, než že jsem opakoval něčí slova. To ze mne přece ještě čaroděje nedělá."
"Přestaň se se mnou přít, ty tvrdohlavý osle!" zvolal Fraigus a zbrunátněl v obličeji. "Měl jsi dost rozumu, abys odhalil Acheronovu slabost a získal tak čas pro záchranu nás obou. Chápal jsi dost, abys poslouchal Tarryho a uvěřil tomu, co jsi slyšel. Věděl jsi, jak použít jeho slova a kdy. To z tebe dělá dobrého čaroděje." Fraigus zaváhal, zatvářil se rozpačitě a pak zamumlal: "Je čas, aby ses vrátil do Tarryho jeskyně."
"Ale vždyť jsem u tebe byl jen krátce! Stát se čarodějem trvá více než století, Fraige, sám jsi mi to řekl!"
"Je to dlouhá cesta, to je pravda. Někteří na ní potřebují mistry a učitele, ale jiní jsou brzy s to učit se bez jejich pomoci. Když mi o tobě Tarry posílal vzkaz, říkal, že možná budeš hotov dřív než ostatní, protože jsi měl dobrý začátek. Měl pravdu, mladíku. Vrať se do Tarryho jeskyně. Všechno, co potřebuješ, už tam na tebe bude čekat."
"Skutečně věříte, že jsem připraven?"
"Dokázal jsi mi, že jsi. A musel o tom být přesvědčen i Tarry, jinak by ti tak nedůvěřoval s tím zaklínadlem."
Kern seděl a díval se do ohně. To byla nečekaná novina. Nebylo to nevítané, ale bylo to něco, co vyžaduje čas, aby si na to člověk zvykl.
Fraigus vstal a otřepal si prach. "Tak jednou do roka mne navštiv a já zkontroluju, jak postupuješ. Jinou pomoc už nepotřebuješ."
Víc si neřekli. Kern uhasil oheň. Vzali si svoje vaky a s posledním zamáváním na rozloučenou se každý z nich vydal jiným směrem: Fraigus na západ do Velké temnoty a Kern na východ, k Tarryho jeskyni.

Devatenáct

Návrat domů • Rodinné záležitosti • Plány do budoucna

Kern putoval po většinu času sám, protože teď už důvěřoval svým schopnostem ubránit se všem nebezpečenstvím cesty. Nesetkal se s ničím a nikým neobyčejným a jeho moc nebyla vystavena žádné zkoušce. Dokonce i počasí bylo poklidné. Třiadvacet dní poté, co se rozešel s Fraigem, stál na louce ohraničené potůčkem tekoucím pod Tarryho jeskyní.
Ale žádná jeskyně tam nebyla. Kde dříve býval vchod, byla jen hladká skalní stěna.
Jak Kern hleděl na neporušenou skálu, ucítil mravenčení na spáncích, kde mu Tarry před léty položil ruce. Něco jako by zapadlo na své místo, jako západka v zámku, a v mysli se mu vynořila patřičná slova. Vyslovil je nahlas a skála se přesunula do seskupení, na jaké si vzpomínal ze dnů svého mládí: tři široké stupně vedly k zastřešené verandě, na které stálo křeslo s příjemnou vyhlídkou na louku a řeku. Do skály byly zasazeny masivní dubové dveře na silných

železných závěsech, se železným kruhem uprostřed, který sloužil jako klepadlo - ačkoliv jak si Kern vzpomínal, nikdy se nikdo neodvážil zabušit na dveře Tarryho sídla.
Otevřel dveře a vešel dovnitř. Světlo se rozsvítilo jako na uvítanou a on vykročil známou chodbou do známé pracovny. Když do ní vstoupil, svíce se samy zapálily a oheň v krbu se probudil k životu. Všechny knihy byly na svých policích a čekaly na něj: všechny, až na jednu, která ležela na dlouhém stole, otevřená v místech vyprávějících o dávném čaroději, jehož jméno měl nést, až ho bude hoden. Přistoupil blíž a uviděl, že slova už před ním nejsou skrytá. Začal číst.
Čaroděj, jehož moudré a magické činy zde byly zaznamenány, byl vskutku mistrem nad mistry a Kern seděl za stolem dlouho. Když knihu nakonec zavřel, promnul si unavené oči a vstal, cítil se velice hrdý. Nejen že má nové jméno, jež nosit byla velká čest, jméno dávného čaroděje Kedrigerna, ale bylo mu odhaleno mnohem dříve, než se vůbec odvažoval doufat. Tarry v něj choval opravdu velkou víru a on slíbil památce starého muže, že ho nikdy nezklame.
Ten první Kedrigern zasvětil sebe a svou moc odstraňování zla páchaného jinými. Pochopil, že musí následovat jeho příklad. Bude se muset věnovat obtížné oblasti čarodějnictví a čekají ho nebezpečné boje, ale byla to dobrá a užitečná magie, která stála za roky učení a riskování.
Jeskyně byla příjemným místem k bydlení. Jelikož si dobře vzpomínal na Tarryho pochybení, nepokoušel se otvírat odlehlé komnaty, které kdysi byly používány. Měl přední místnosti a knihovnu a víc nepotřeboval. Čas od času slýchal podivné neurčité hlasy ozývající se z kamene, ale rozhodl se, že případné průzkumy tohoto fenoménu odloží na čas, až si dokáže lépe poradit s tím, co by při nich mohl nalézt, ať už to bude cokoliv.
Dny míjely v jednotvárnosti učení, cvičení a těžké fyzické práce. Kedrigern se o celou svou domácnost staral sám. Nezapomněl na Tarryho varování: budeš-li používat magii lehkomyslně, až ji budeš potřebovat, nebudeš ji mít.
Pilně se učil jazyky. Teď už mu bylo jasné, proč na tom Tarry tak trval. Byly základnou pro jeho další studia, nutným předpokladem získávání dalších znalostí. Pořád jich bylo mnoho, které se ještě mohl naučit, a ty z nich, jež nebyly lidské, vyžadovaly dlouhé hodiny vyčerpávající a často bolestivé práce a skýtaly jen pomalý pokrok. Učil se jejich slova a jejich mluvnici, psal vlastnoručně jejich symboly, studoval jejich historii a proměnlivost, sledoval, jak postupně upadaly, jak se vyvíjely, jak jeden jazyk ovlivňoval jiný a jak se jazyky větvily do dalších jazyků, odlišných přes svou příbuznost. Přes studium jazyků se dostával k dalším oborům a od nich ještě k dalším. Kdysi se divil, jak čaroděj nebo kdokoliv jiný může mít dost času, aby se naučil, co musí umět. Teď už věděl jistě, že to není v lidských možnostech. Člověk se mohl jen učit, pomalu rozšiřovat hranice svých vědomostí a jít dál za světlem, které se stále vzdalovalo stejně rychle, jak se k němu přibližoval.
Jeho první návštěva u Fraiga byla povzbudivá. Ve světě čarodějnictví už se cítil jako doma a osvojil si základní zručnosti, které slibovaly rychlý postup. Naučil se několik varovných a ochranných kouzel, aby si usnadnil putování a pojistil bezpečný příchod. Než uplyne příliš mnoho let, bude schopen poradit si s mnohem komplikovanějšími zaklínadly a pak bude moci přistoupit k předmětu svého zájmu, k studiu odeklínadel. Ale k tomu mu zbývala ještě dlouhá cesta.
Jednoho letního odpoledne, v den, který byl příliš krásný na cokoliv jiného než na rybaření, seděl na břehu, zády se opíral o kmen vrby, klobouk měl stažený přes oči a slastně snil, když tu uslyšel vzdálený dusot kopyt. Nadzvedl okraj klobouku a uviděl osamoceného jezdce pomalu ujíždějícího podél břehu. Ten zvuk a pohled vyvolal jeho vzpomínky na osudový den, kdy se jeho životem přehnali jezdci a zabili Hoba a Mag.
Vtom si s pocitem hanby a provinění uvědomil, že od svého návratu ještě nenavštívil jejich hrob. Nic mu v tom nebránilo, jen jeho zapomnětlivost, a proto se tam vydal okamžitě.
Cesta byla čistá a suchá, ale od místa, kde se oddělovala od hlavní stezky, rychle zarůstala. Dříve než si všiml nějakých náznaků, že se blíží ke svému starému domovu, stál před jeho troskami. Komín se zřítil a pozůstatky zdí se dávno propadly. Z chýše už nezbylo skoro nic. Jen kameny navršené na zanedbaných hrobech nesly viditelné stopy zásahu lidské ruky.
Hob a Mag byli jedinými pojítky s jeho skutečnými rodiči a teď byli pryč. Bylo škoda, že mu nepověděli víc, když ještě mohli mluvit, ale možná ani nic nevěděli. Tak či tak, Kedrigern nyní věděl, jak si opatřit informace, o kterých se mu před nedávném ještě ani nesnilo. Nastal čas, aby se vypořádal se svou nevědomostí. V slábnoucím slunečním světle se vrátil do jeskyně, rozhodnut poznat svou skutečnou minulost.
Čas od času o ní přemýšlel, ale nikdy se neodvážil požádat Tarryho nebo Fraiga, aby mu pomohli nalézt pravdu. Jen jednou na to téma zavedl řeč a Tarry mu zakázal, aby se o tom ještě kdy zmiňoval. Jestliže si někdo dal takovou práci s utajením jeho pravé identity, řekl, určitě si své tajemství pojistili zaklínadlem, jež ho mělo udržet v bezpečí před přáteli i nepřáteli, i před chlapcem samotným. Pokusy o jeho odhalení mohly mít krajně neblahé následky.
Kedrigern už o nebezpečí nedbal. Chtěl vědět. Bylo to krásné, nosit jméno velkého čaroděje, ale chtěl znát své vlastní, své skutečné jméno, své rodiče a původ. Cítil, že má moc to odhalit.
Tu noc začal připravovat zaklínadlo k vyhledání skryté pravdy. Bylo to náročné zaklínadlo a vyžadovalo velice přesné provedení. Pracoval pomalu a pečlivě, procvičoval si každé slovo i každé gesto tolikrát, až bylo naprosto dokonalé. A přesto když vyslovil poslední slovo a čekal na výsledek, žádný se nedostavil. Slyšel jen ticho.
Věděl, že zaklínadlo provedl bez chyby; přesto selhalo. To bylo neobvyklé a znepokojující, ale možná, přesvědčoval sám sebe, byl příliš rozrušený a něco důležitého opomenul - vyslovit špatně nějakou slabiku někdy stačilo, aby bylo zaklínadlo neúčinné, nebo ještě hůře. Nebo - jak ho Tarry varoval - bylo kouzlo střežící jeho tajemství opravdu nějak jištěno.
Vrátil se ke svým knihám a vyhledal odeklínadlo rušící ochranné zaklínadlo, a uvedl jím svůj druhý pokus. Pak pomalu a s nejvyšší obezřetností znovu všechno připravil a zopakoval celý postup, přesně a bez jediné chybičky. Když položil závěrečnou otázku, dutý, vzdálený hlas mu odpověděl: "Tato informace není přístupná."
Nyní byl Kedrigern pevně odhodlán přijít tomu na kloub. Někdo tam venku byl a bez ohledu na to, co říkal, myslel si

nebo chtěl, pravda tam byla také a Kedrigern byl rozhodnut ji poznat. Zopakoval zaklínadlo potřetí. Všechno šlo podle předpokladu až do okamžiku, kdy položil otázku: "Kdo jsou moji praví rodiče?" Pak uslyšel zvuk burácení větru, větru, který vane mezi světy, mrazivý, vzdálený a prázdný, pak burácení ustalo vystřídáno absolutním tichem a přítomnost ničeho zaplnila prostor komnaty.
Čekal. A čekal. Uslyšel něco jako šustění následované mumláním, které zase následovala nesrozumitelná šeptaná výměna slov. Pak řekl ženský hlas, tichý a vzdálený: "Ach, podívej se na něj, drahý. Je tak hubený. A bledý. A vypadá tak mladě. Po všechny ty roky vypadá pořád jako chlapec."
Mužský hlas, stejné tichý a vzdálený, odpověděl: "Nesmíš zapomínat, má milá, že náš syn je-"
"Mami! Tati!" zvolal Kedrigern. "Jste to vy?"
"Slyšíš toho našeho ubožáčka? Krk má určitě celý rozbolavělý od vyslovování těch strašných věcí," poznamenala žena.
"Ale vyslovuje je dokonale. To zaklínadlo se mu povedlo, že? Ukryl jsem nás před jeho slídivými zraky, ale on mé kouzlo prolomil jako mistr čaroděj," řekl muž. Jeho hlas nezněl o nic hlasitěji, ale Kedrigern v něm nezaměnitelně zaznamenal otcovskou pýchu.
„Je zkrátka po tobě, drahý."
"To doufám, má milá. Magie už na něj začala působit. Cha, když já byl v jeho letech, ještě jsem zaklínadlo ani neslyšel."
"Kdy by jen více jedl a častěji odpočíval. Je tak hubený."
„Je štíhlý, stejně jako jeho matka. Šlachovitý. Urostlý. Ten hoch není žádný slaboch, to ti povídám."
"Mami! Tati! Mluvte se mnou!" volal Kedrigern zoufale. "Povězte mi, kdo jste a proč jste mne nechali s Hobem a Mag. Povězte mi, kdo jsem!"
„Jen si ho poslechni! Nemůžeme si s ním promluvit ani slovíčko?" zeptala se žena.
"Moje milá, složili jsme slavnostní slib. Kdybychom jej porušili, víš, co by se mu mohlo stát."
Hlasy zeslábly až na samou hranici slyšitelnosti a Kedrigern zavolal: "Mně je jedno, co se se mnou stane! Mluvte! Musím vědět, kdo jsem!"
Odpověď nepřišla. Místo toho předchozí hlas, ten, který mu informaci odepíral, dutý a vzdálený, teď zahřímal místností silou, která ho ohromila: "Jsi Kedrigern! Nikdy nechtěj vědět víc. Zanech tohoto pátrání, vrať se ke svým knihám a uč se svému povolání." Strohý příkaz odrážely stěny místnosti ozvěnou, až na něj útočil ze všech stran a on si instinktivně zakryl uši rukama. Pak se ozvalo povzdechnutí následované pomalu zanikající ozvěnou, a nakonec zavládlo ticho.
"Chci to vědět! Musím to vědět! Nech je mluvit!" křičel Kedrigern.
Hlas, teď mnohem laskavější, řekl: "Přísahali, že se ti nikdy neodhalí, ani se s tebou nepokusí hovořit. To byla jejich cena za tvé bezpečí."
"O své bezpečí se postarám sám. Nech je mluvit."
Slábnoucí dutý a vzdálený hlas odpověděl: "Slib byl učiněn a musí být dodržen. Minulost už uplynula a ty ji nemůžeš změnit. Tvá práce patří budoucnosti. Dělej ji dobře a oni se to dozví."
Zdálo se, že tohle je konečná odpověď. Kedrigern omámeně ucouvl a narazil do stolu. Opřel se o něj a snažil se v klidu pochopit, co se přihodilo. Hlasy, které slyšel, patřily jeho rodičům, o tom nebylo pochyb. A stejná moc, která mu zaručovala bezpečí, jim ho odepírala navždy.
Ale... museli ho velice milovat, když postoupili takovou oběť. Byli to skvělí, hrdinní lidé. Soudě podle hlasu, jeho matka byla půvabná a bez nejmenších pochyb urozená. Přinejmenším princezna. Pravděpodobněji královna nebo dokonce císařovna.
Hlas jeho otce měl takový nezaměnitelný přídech autority, jaký se slýchá jen u největších čarodějů, a jeho slova vyjadřovala vysoká očekávání vůči svému synovi, i pýchu, že je Kedrigern již naplňoval. Musel být obr ve svém oboru, pravděpodobně přímý potomek Merlina. Ano, docela určitě v sobě měl Merlinovu krev. A hodně. Nejspíš byl jeho bratr. Dvojče.
Dokonale to dávalo smysl. Jeho rodiče byli nejkrálovštější z králů a nejčarodějnější z čarodějů. O tom nemohlo být pochyb. Kedrigern se ulehčeně usmál. Byl to šťastný objev - ačkoliv něco takového předpokládal od samého začátku. A také značná úleva. Nyní, když věděl pravdu, bylo by další pátrání naprosto zbytečné. Byla by to planá honba za předky, která by jenom hrozně zkomplikovala život celé rodině. Když se nad tím pořádně zamyslel, jeho otázky byly zodpovězeny nanejvýš uspokojivě. Mohl to pustit z hlavy a plně se soustředit na svá studia. Nic rozumnějšího ani udělat nemohl.
Prozatím.
Později, až jednou bude čarodějem stejně velkým jako jeho otec, vyzkouší zaklínadlo znovu a nikdo mu pak nebude schopen v něčem bránit.
Teď měl důvod učit se ještě pilněji než dřív. A jelikož před ním leželo tolik práce, zdálo se rozumné začít s tím ihned. Ten dunivý hlas mu to ostatně také doporučoval.
Zavřel knihu zaklínadel a vrátil ji pečlivě na příslušnou polici. Ještě se k ní vrátí. Pak si vyhrnul rukávy a přelétl očima knihy, které stály před ním, přešel tlusté svazky Neznámé jazyky, které bych měl znát a Vyznání nepochopitelného, až jeho pohled padl na útlou zelenou knihu nazvanou O výslovnosti nevyslovitelných jazyků.
Jeho otec se pochvalně zmínil o jeho výslovnosti při zaklínání. Nemělo smysl, aby vyšel ze cviku.
Sundal knihu z police, položil ji na stůl a přitáhl si židli. Pak si odkašlal a dal se do práce.

KONEC